

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man's bare torso is shown from the chest down to the waist, with a white button-down shirt open. The background is dark and textured, with a knife visible on the right side. The title 'RUTHLESS KING' is written in large, bold, yellow, distressed letters across the man's chest.

RUTHLESS KING

MEGHAN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MARCHI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

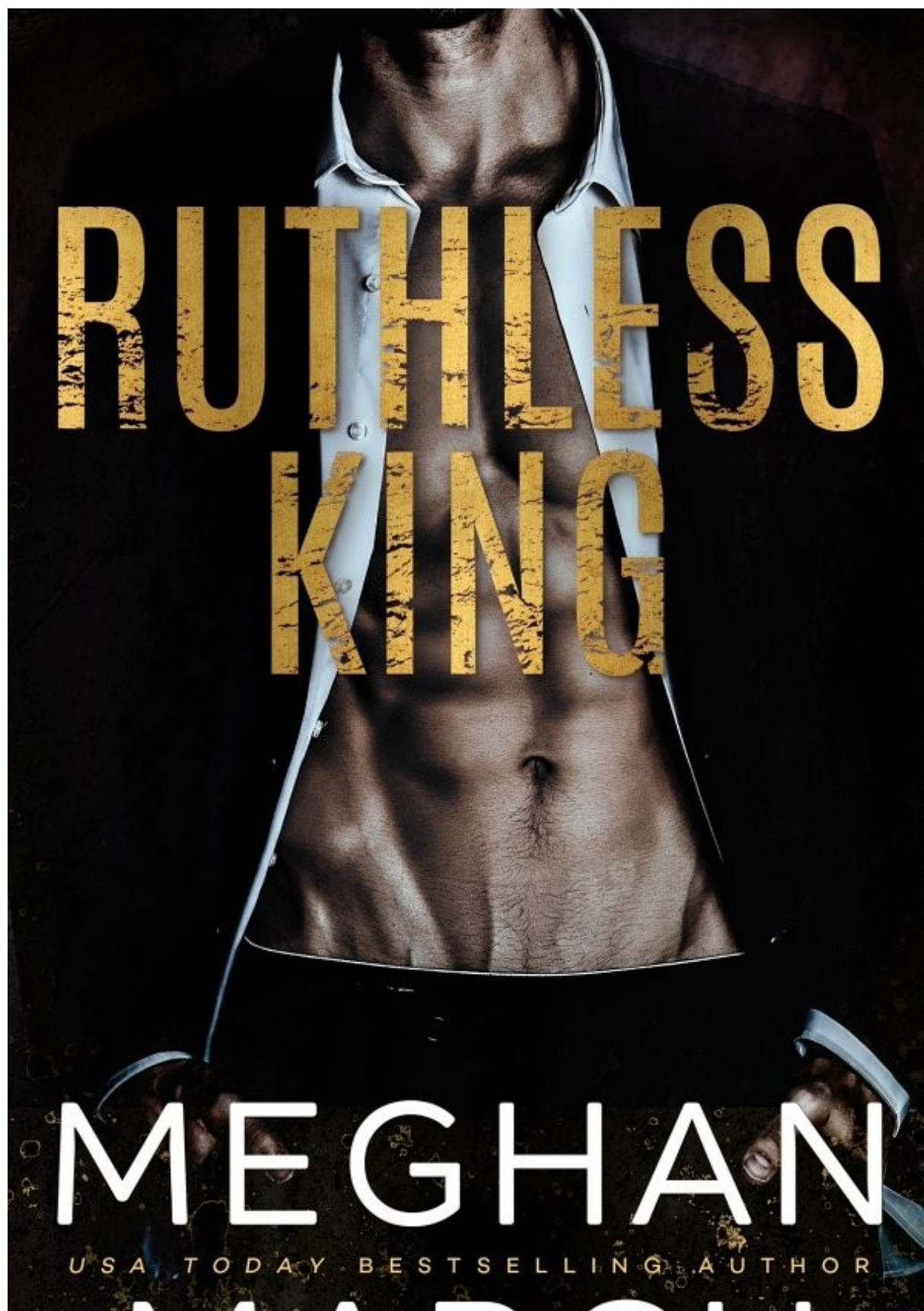
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MARCH

ACIMASIZ KRAL

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

Acımasız Kral

Kopya hakkı

Kaçırmayın!

Ayrıca yazan Meghan March

Bu Kitap Hakkında

1. Keira
2. Keira
3. Keira
4. Keira
5. Keira
6. Keira
7. Keira
8. Keira
9. Montaj
10. Keira
11. Montaj
12. Keira
13. Keira
14. Keira
15. Keira
16. Keira
17. Keira
18. Keira
19. Keira
20. Montaj
21. Keira
22. Keira

23. [Keira](#)

24. [Keira](#)

25. [Keira](#)

26. [Keira](#)

27. [Keira](#)

[Meghan ile Bağlantı Kurun](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Meghan March](#)

RUTHLESSKING

Dağ Üçlemesinin Birinci Kitabı

Meghan March

COPYRIGHT

Telif Hakkı © 2017 Meghan March LLC tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke

Kurşun Geçirmez

Düzenleme

www.bulletproofediting.com

Kapak tasarımı: @ Letitia Hassar

R.B.A. Tasarımları

www.rbadesigns.com

Kapak fotoğrafı: Sara Eirew

www.saraeirew.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi www.meghanmarch.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

DON'T MISS OUT!

USA Today çok satan kitabımı ücretsiz okumak ve başka bir ateşli alfabayla tanışmak ister misiniz?

Haber bültenime kaydolmak ve ücretsiz kitabınızı almak için [buraya tıklayın!](#)

Yaklaşan satışlardan ve yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni da takip edinBookBub'](#)

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin: Web

sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#)| [Twitter](#)| [Instagram](#)

ALSO BY MEGHAN MARCH

ÜÇLEME DAĞI

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

BAĞIMSIZ

Beni Geri Götür

Kötü Karar

BENEATH SERİSİ:

Bu Altında MürekkebinBu

Zincirlerin AltındaBu

Altında Bu

Altında Yaraların

Yalanların

Bu Altında Gölgelelerin

Gerçeğin Altında

FLASH BANG SERİSİ:

FlashBang

SertŞarj

Cihazı

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

KirliMilyarder

Kirli Kirli Zevkler

Birliktelik

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli Kız

Aşk

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

BİRBOUTHISBOOK

New Orleans bana ait.

Adımı bilmiyorsunuz ama gördüğünüz ve görmediğiniz her şeyi ben kontrol ediyorum. Erişimim sınır tanımaz ve taleplerim her zaman karşılanır.

Başarısız bir aile içki fabrikasına borç para vermeme gerek yok, ama onlara borçlu olmak beni eğlendiriyor. *Ona* borçlu olmak.

Dikkatimi çektiğini bilmiyor. Daha dikkatli olmalıydı.

Ona sahip olacağım. Onu tüketeceğim. Belki de onu elimde tutacağım. Borcumu tahsil etme zamanı geldi.

Keira Kilgore, artık Lachlan Mount'un malısın.

Acımasız Kral, Dağ Üçlemesi'nin ilk kitabıdır.

KEIRA

A *Bu ayak sesleri mi?*

Kilitli ofisimin kapısının önünde donup kalıyorum ve sanki şarbon bulaşmış gibi kapı koluna bakıyorum.

Çalışanlarım buna cesaret edemez. Ofisimin yasak bölge olduğunu biliyorlar. Ve ailem yedi yüz mil ötede Florida'da, içki fabrikasının kasvetli kârından onlara gönderdiğim aylık ödemelerle emekli olarak yaşıyor. Dört nesildir New Orleans'ta İrlanda viskisi yaparak hayata tutunduktan sonra bile zar zor ayakta duruyor.

Bu bodrum perili değil. Bu bodrum perili değil.

Kalbim yarı normal bir hıza inene kadar bu gerçeği bir ilahi gibi tekrarlıyorum. Ölü kocamın hayaleti içeride olmasa iyi olur, yoksa Tanrı yardımcım olsun, Brett'i yine ben öldürürüm.

Bu bölüğü siperlerden çıkarmak için gereken aynı demir iradeyi toplayarak, kolu kavradım, kapıyı açtım ve sürpriz unsurunu deneyerek kendimi içeri attım. Ya da sahte cesaret. Ya da ... bir şey.

"Giriş yapmaya mı çalışıyorsun?"

Karanlıktan gelen derin ses beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Bu sesi daha önce sadece bir kez duymuştum, az önce yanından geçip gittiğim kilitli kapının hırpalanmış ahşabının arasından, ama anlamadığım tehditler savuruyordu, o soğukkanlı, kontrollü tavrıyla bir soru sormuyordu.

Bu sesle karanlıkta kalmak istememe imkân yok. O bir hayalet değil. Daha kötüsü.

O, gölgelerde fısıldanan ama kibar bir ortamda asla bahsedilmeyen, sanki adını söylemek onu ortaya çıkaracakmış gibi lanet olası bir öcü. Ve kimse bunu istemez.

Bunu hiç söylemedim. Şu anda düşünmek bile istemiyorum ama beynim yine de çağırıştırıyor.

Lachlan Mount.

Elektrik düğmesini bulmak için beton duvarı tokatlayarak etrafta dolanıyorum ama düğmeyi çevirdiğimde hiçbir şey olmuyor.

Oh, Yüce İsa. Öleceğim ve geldiğini bile göremeyeceğim.

Antika masa sandalyem, masa lambamın loş ışığı yanmadan hemen önce gıcırıyor.

Önce iri ellerini görüyorum, sonra beyaz kelepçeleri kıvrılmış, koyu bronzlaşmış ön kollarını. Işık yüzüne ulaşmıyor.

"Kapıyı kapatın, Bayan Kilgore."

Adımı bildiği gerçeğiyle ağızımda biriken tükürüğü yutkunarak geri çekiyorum, elimi doğrudan onun komutuna yanıt verir gibi hareket ettiriyorum. Tek yapmak istediğim arkamı dönüp kaçmakken, el yordamıyla arkamdaki kolu bulmaya çalışıyorum.

Polise doğru.

Belki onlar ... Bilmiyorum. Beni kurtarabilirler miydi?

Omzumun üzerinden bakıyorum, kapı gıcırdayarak kapanırken tokmağı tutuyorum, koridorun loş ışığı gözden kaybolurken kaçma dürtüm artıyor.

"O yöne doğru bir adım atarsan her şeyini kaybedersin."

Bir ter damlası göğsümden aşağı yuvarlanırken ayaklarım çatlak çimento zeminde donuyor. Normalde bunu viski fıçılarının ürettiği sauna benzeri koşullara bağlardım ama bu gece değil.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Neden buradasın?"

Ayağa kalkarken sandalye iniliyor, o geniş parmakları takım elbisesinin düğmesini yeniden ilikliyor ama yüzü asla ışığa gelmiyor.

"Bana bir borcunuz var Bayan Kilgore ve ben de bunu tahsil etmek için buradayım." "Borç mu?"

Zihnim ona nasıl borçlu olabileceğimi düşünmeye çalışıyor. Onunla daha önce hiç tanışmadım. Onu daha önce hiç görmedim, sadece kulak misafiri olurken sesini duydum. Benim türüm onunkilerle kaynaşmaz, en azından benim türümün çoğu. Kilisemizden bir kız olan Richelle LaFleur'ü bir yıl önce kaybolana kadar metres olarak tuttuğuna dair birkaç söylenti dolaşıyordu. Bu düşünce tarzını tamamen kapattım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir şekilde soruyu oluşturmayı başardım.

İki parmağım masamın yara bere içindeki ahşabı üzerinden PROMISSORY NOTE başlıklı bir belgeyi sulu ışık havuzuna itiyor. Gözlerim kâğıtlara kilitleniyor ama daha fazla yaklaşamayacak kadar korkuyorum.

Yüce Tanrım, Brett. Ne yaptın sen? Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Kocanızın burayı teminat göstererek ne kadar borç aldığını bilmek istemiyor musunuz?"

"Ne kadar?" İrademe rağmen ona doğru yaklaşarak soruyorum. "Yarım milyon dolar."

Şok olmuş bir nefes alıyorum. "Yalan söylüyorsun."

İki elini masanın üzerine koyarak eğiliyor ve loş ışıktaki yüzünü gösteriyor. Granitten oyulmuş sert yüz hatları, delici karanlık

Gözler ve amansız bakışlar, ona mükemmel bir şekilde uyan takım elbisenin görece nezaketiyle tezat oluşturuyor.

"Ben asla yalan söylemem."

Yarım milyon dolar mı? Mümkün değil. "Brett o kadar borç para alsaydı bilirdim ve sana söyleyeyim, almadı."

Sanki bu bilgi onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. Belki de etmiyordur.

"İmzasında öyle yazıyor ve bu borcun vadesi geçmiş."

Gözlerim masanın üzerindeki kağıtlara odaklanıyor. *Eğer bunu gerçekten yaptıysa*

. . . Etkileri felaket olur.

Kilgores'in dört nesli umutlarını, hayallerini ve servetlerini bu mirası yaşatmaya adadı. Benimle bitemez.

"Param yok." "Biliyorum."

Verdiği yanıt beni topuklarımdan üzerine geri fırlattı. "O zaman neden-"

Işıktan çıkıp bana doğru geliyor. O ilerledikçe duvara yaslanıp geri çekiliyorum ve kapıya giden kaçış yolumu kapatıyorum. Kaçacak hiçbir yer yok. Beni tuzağa düşürdü.

"Çünkü karşılığında almak isteyebileceğim bir şey var."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken sesimi sabit tutmak için her şeyimi harcıyorum. "Ne?"

Benden bir adım ötede duruyor ve dolgun dudakları tek bir kelime oluşturuyor. "Sen."

KEIRA

Kapıyı kilitliyor ve kararlı bir tıkırtıyla arkasından kapanır kapanmaz ahşap panele yaslanıyorum. Bedenim

Mesih karşıtıyla karşılaşmışım gibi titriyorum. Ofisimde Lachlan Mount'tan geriye kalan tek şey onun aldatıcı derecede çekici kokusu - baharat ve sedirle karışmış yoğun bir narenciye patlaması- ve benim dehşetim.

Ve senedi de unutamıyorum.

Bakışlarım önce masaya sonra da uzağa yöneliyor.

Sahte olmalı. Brett içki fabrikasını teminat göstererek beş yüz bin dolar borç almadı, çünkü parayı kesinlikle yaptığım iyileştirmeler için kullanmadı. Buraya giren her dolar, şehirdeki her bankacıya yaptığım köpek ve midilli gösterisi sayesinde oldu.

Gırtlığıma kadar borca batmış durumdayım. Ya da en azından ben öyleydim. Şimdi boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Lachlan Mount.

Gözlerimi sıkıca kapatıp çenemi tavana doğru kaldırıyorum, içimden ölmüş kocama lanet okuyorum. Babam muhtemelen onun ruhunu bulmak için aşağıya bakmamın daha iyi olacağını söylerdi.

Bunu bana nasıl yaparsın, seni pislik?

O adama olan bu borç Brett'in meşhur tabutuna çakılan son çividir. Onun nasıl bir kullanıcı olduğunu nasıl göremedim? Kendimi suçlamak bininci kez içimden geçiyor. Televizyondaki kötü bir tekrarı izler gibiyim. Onun saçmalıklarına kandım. Ailemin imparatorluğunu yeniden kuracağımızı sandım. Bir ortak bulduğumu sanmıştım. Kaçmayı öneren aptal bendim çünkü onun doğru kişi olduğuna o kadar inanmıştım ki.

Daha evlenmeden önce beni aldatan ve erişim izni alır almaz içki fabrikasının banka hesabından para aşırıya başlayan fırsatçı bir pislik olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Avuçlarımı arkamdaki masif meşe kapıya vurdum. "Siktir git, Brett. *Siktir git. Seni.*"

Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi açıyorum ve omurgamı dikleştiriyorum. Acıma partim sona erdi. Üç aydan biraz fazla bir süreyi onun ölümünün sonuçlarıyla uğraşarak geçirdim, evli olduğumuzdan sadece bir ay daha uzun bir süre ve tam da sonunda sağlam bir zemine geri döndüğümü düşündüğümde ...

Lachlan Mount oldu.

Masamın üzerinde duran belgeye bir kez daha bakıyorum. Büyük büyükbabamın İrlanda'dan getirttiği ve Seven Sinners İçki Fabrikası için ilk kira kontratını imzaladıklarında oturduğu masaya. Yedi oğulları olmuştu ve viski piyasasına hükmetme konusundaki iyimserlikleri yadsınamazdı.

Babam onu satın almama izin verdiğinde nihayet o masanın arkasında oturmaya layık olduğumu kanıtladığımı düşünmüştüm. Ailemizin kök saldığı ve İçki Yasağı denen yasaya rağmen zenginleştiği New Orleans'ta, İrlanda geleneğine göre en iyi viskiyi üreten bir içki fabrikasının başına geçen ilk kadın olmaktan gurur duyuyordum.

Bir yanımda o kanunsuzluk günlerinde hayatta olmayı diliyor. Güçlünün haklı olduğu ve bir erkeğin -ya da bir kadının- ne kadar çok çalışmak istediğine göre yükselip düşebildiği zamanlarda. Ama yine de, Lachlan Mount'u da elinde bir tüfekte, önüne çıkan her türlü rekabeti ortadan kaldırırken hayal edebiliyordum. Muhtemelen şu anda bile rakiplerini aynı şekilde ortadan kaldırıyor olması dışında.

Aslında, bu kadar uzun süre onun gözünden nasıl kaçmayı başardığımız hakkında hiçbir fikrim yok, ama görünüşe göre bu şanslı seri sona erdi.

Uğurböceklerimi çağırıyorum ve masanın üzerinde masumca duran belgeye bakmak için soğuk, çatlak zemini geçiyorum. Dokunmadan önce üzerimde tehlikeli madde kıyafeti olması gerekiyormuş gibi uzanıyorum ve kâğıdın bir köşesini başparmağım ile işaret parmağım arasında kavriyorum.

Yasal saçmalıkların çoğunu mümkün olduğunca avukatlara bırakıyorum, ancak saatlik ücretleri çok yüksek ve çok hızlı bir şekilde toplanıyor ve zaten gecikmiş faturalarımı ödemek için zar zor yeterli param var, maliyetleri düşük tutmak için kendim çok şey öğrenmek zorunda kaldım.

Senet.

Kelimesi kelimesine okudum. Kısa ve öz özetim: Bu tek belge ailemin mirasının sonunu hazırlıyor.

Brett Hyde dört ay önce Lachlan Mount'tan beş yüz bin dolar borç almış ve geçen hafta, Brett'in ölümünün üç ay dönümünde borcun tamamı ödenmiş. Ya da daha açık konuşmak gerekirse, cesedinin Dokuzuncu Bölge'de yanmış bir arabanın içinde kimliği belirsiz bir kadınla birlikte bulunmasının yıldönümüydü.

Göğsümde, Fransız Mahallesi'nde karşılıklı sokak köşelerinde turist dolarları için yarışan bandolar gibi bir duygu kakofonisi yükseliyor.

Bu bir felaket.

Bunu

ödeyemem.

Mount ödeyemeyeceğimi biliyor.

Ama takas olarak almak istediği bir şey var.

Dizlerimin bağı çözülürken masanın kenarına doğru sendeliyorum ve sandalyeye yığılıyorum.

"Sen."

Deri hâlâ onun vücudunun sıcaklığını taşıyor olsa da, vücudum ürperiyor ve açıkta kalan tenimin her santimetresinde soğuk yumrular bırakıyor. Sanki kanı sıradan bir adamdan daha sıcak akıyormuş gibi. Belki de öyledir. Bir şeyi söylemekte sakınca yok: Lachlan Mount sıradan bir adam değil.

Yüce İsa, benden ne istiyor olabilir ki?

İçimdeki mantıklı ses bir tavır geliştiriyor. *Sen ciddi misin? Bir erkek bir kadından ne ister ki? Sırtından ödeyeceksin.*

Bu hayatta mutlak gerçek olarak bildiğim sadece birkaç şey olabilir. Seven Sinners Whiskey tattığım en iyi viskidir. New Orleans her zaman benim evim olacak. Ve ölmüş kocamın borçlarını ödemek için fahişelik yapmayacağım.

Ama yine de o kelime havada asılı duruyor.

"Sen."

Sayfaları çevirip kelimeleri hafızama kazırken ellerim titriyor. Ama aslında bu kâğıtta önemli olan tek şey ödeyemediğim miktar ve ödenmesi gereken tarih. Kâğıda daha fazla bakmak istemeyerek ters çeviriyorum ama arkasındaki kalın yazı benimle alay ediyor.

Yedi günlük ödeme uzatımı verildi.

Altında okunaksız bir imza var ama kime ait olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Yedi gün mü? Yedi ayım olsaydı da fark etmezdi. Yarım milyon dolar bulamıyorum.

Brett parayı ne yaptı?

Tanrı bana göklerden gürleyen bir sesle cevap verecekmiş gibi sessizce bekliyorum ama belli ki öyle bir şey olmuyor.

Bu noktada gerçekten bir önemi var mı? Gitti. O da gitti. Kancaya takılan da benim çünkü tatsız bir şekilde öğrendiğim üzere, onun mirasının tek varisi ve vasisi olarak, tüm borçlarıyla ben ilgilenmek zorunda kaldım. Kötü bir evliliğin pisliği, *ölüm bizi ayırana kadar'dan çok* daha uzun sürer.

Brett'in kötü kararlarının bedelini sırtıma yükleyip ödeyecek değilim.

Damarlarımda dolaşan sürekli korku titanyum omurgamı zayıflatmaya çalışıyor.

"Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Bir şekilde. Bir şekilde. Bulacağım." Ofisimdeki sessizlik ihtiyacım olan tek cevap.

Ben de kendime inanmıyorum.

Ama bir şeyler yapmalıyım yoksa boku yerim. Ve görünüşe göre, Lachlan Mount sikişi yapacak.

KEIRA

Hayatıma bir general gibi yaklaşıyorum. Bir taktisyen. Her karar araştırılır ve hassasiyetle uygulanır. Babam her zaman

Cerrah olmam gerektiğini söylerdi ama yapmak istediğim tek şey viski yapmaktı. Aile geleneğini devam ettirecek bir oğul istiyordu ama onun yerine üç kızı oldu ve tek malt ile tek fıçı arasındaki farkı önemseyen tek kişi bendim.

Şu anda, gölgelerde yaşayan bir adam hakkında bilgiye ihtiyacım var, bu yüzden en bariz kaynak olan Google'a gidiyorum. Adını yazıyorum ve bir saniyeden kısa bir süre içinde ekranımda aşağıdaki mesaj beliriyor.

ARAMANIZ - LACHLAN MOUNT - HIÇBİR BELGEYLE EŞLEŞMEDİ.

BU İMKANSIZ. Resim sekmesine tıklıyorum ve boş çıkıyor. New Orleans'ı ekliyorum ve şehir hakkında bilgi veren düzinelerce site çıkıyor,

ancak Lachlan Mount hakkında hiçbir şey her birinin önizlemesinin altında görünmüyor.

Bir düzine arama daha deniyorum, hepsi aynı sonucu veriyor.

Sanki hiç var olmamış gibi. Sanki gerçekten de dün onunla yüz yüze gelmeden önce olduğunu düşündüğüm efsane ve mitmiş gibi.

Peki, internet söz konusu olduğunda bir hayaletse onun hakkında nasıl bilgi edinebilirim?

Dün gece, dakikalar ve saatler son teslim tarihime doğru ilerlerken bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Küçük dairemin arkasında büyüyen bir para ağacı yok, bu yüzden çözüme eskisinden daha yakın olmadığımı söylemek yanlış olmaz.

Bir böbreğimi satabilirim, ama bu bile beni Sanırım 500.000 dolar. Organların karaborsa değerini takip ettiğimden değil, çünkü ben normal, yasalara saygılı bir vatandaşım.

Viski satıyorum. Çek yazarken kusma isteği uyandıran tüketim vergilerini ödüyorum. Ama işin kolayına kaçmıyorum. Kuralına göre oynarım.

İçki fabrikasının yan kapısından içeri girdiğimde, üç devasa fıçıdan gelen sıcaklık etrafımı sarıyor. Başkaları bunu boğucu bulabilir. Benim içinse bir rahatlık hissi veriyor. Burası evim.

Damıtma operasyonları müdürüm Louis Artesian, koklamadan ve tatmadan önce bir kadehi ışığa doğru kaldırıyor.

"Nasıl gidiyor?"

Dudaklarını geren bir sırıtışla başını çeviriyor. "Sözlerime kulak ver Keira, bu şimdiye kadar ürettiklerimizin en iyisi olacak."

Ağzımın kenarlarında beliren gülümseme zorlama değil. Bu bir gurur. *Babamı gururlandıracağım.* Tahıl tedarikçilerini ona söylemeden değiştirerek bir risk aldım ve bunun karşılığını fazlasıyla alacağım.

Tabii içki fabrikasını meyvelerini verecek kadar uzun süre açık tutabilirsem.

Bütün gece senaryolar üzerinde çalıştım. Banka ile kredileri imzaladığımda, her kredinin zaten açıklanmış olduğu varsayımına dayanıyordu. Mount'a olan borçtan haberim yoktu. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki? Ve eğer devlete bildirilmediyse ve kayıtlara geçmediyse, o zaman sayılmaz, değil mi? Ya da ikinci dereceden borçlu olabilir ve asıl borç verenlere ödeme yapıldıktan sonra alacağını almak için hacze zorlayabilir mi? Bu konuların iç yüzünü bildiğimden değil ve dahası, önemli olmadığını varsayıyorum. Lachlan Mount'un herkes için geçerli olan normal kurallara uyduğunu düşünemiyorum.

Bana fikir verebilecek tanıdığım tek bir kişi var. Ve Google beni hayal kırıklığına uğrattığından beri, o benim bir sonraki en iyi seçeneğim. Hiçbir general bilgi olmadan karar vermez.

"Sence de öyle değil mi Keira?"

Louis benimle konuşuyordu ve ben tamamen dalmıştım. "Pardon, ne dedin?"

Nazik gülümsemesi bana geçimleri bana bağlı olan tüm insanları hatırlatıyor.

"Önemli değil. Sadece doğru kararı verdiğini söylüyordum. Organik tahıla geçmek cesurca bir hamleydi ve pahalıya mal oldu ama bu kendi adına konuşuyor."

Başka zaman olsa ciğerlerim rahat bir nefes alır, sert duruşum gevşerdi ama bugün değil.

Yine de dürüstçe cevap verebilirim. "Bütün hafta boyunca aldığım en iyi haber bu."

"Keira, seni bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?" Temperance, çok çalışan ve az maaş alan asistanım / sağ kolum kapıdan sesleniyor. İsmine bakılırsa içki fabrikasında çalışıyor olması bir şaka gibi. "Etkinlik için vermemiz gereken birkaç karar daha var ve sizin onayınız olmadan bu kararları vermek istemiyorum."

Sağ kolum olmasının yanı sıra Temperance, yerel bir profesyonel futbol takımı olan New Orleans Voodoo Kings için düzenlediğimiz büyük bir Mardi Gras etkinliğinin de liderliğini üstlendi. Tüm restoranı kiralyorlar ve gelen para başımızı birkaç ay daha suyun üstünde tutmaya yetecek. En azından o zamana kadar.

Beklenmedik ve hoş karşılanmayan ziyaretçimin düşüncesini kafamdan kovuyorum ve Louis'e bir başparmak selamı verip Temperance'a doğru yürüyorum, imbiklerin ürettiği sıcaklığı arkamda bırakarak.

"Neler oluyor?"

"Menüyü Odile'in kızdığı bir şeyi içerecek şekilde güncellemek istiyorlar. Ayrıca bir araba servisini koordine etmemizi ve hiçbirinin sarhoş araba kullanmak için elinde anahtarlarla ayrılmadığından emin olmak için tüm katılımcıları kontrol etmemizi istiyorlar. Kötü halkla ilişkiler, biliyor musun?"

Profesyonel bir sporcuya eve gidecek kadar ayık olmadığını söyleyecek ve muhtemelen anahtarlarını alacak kişi olma düşüncesi -Kulağa kabus gibi geliyor.

"Yani, temelde, *bizim* kötü adamlar olmamızı mı istiyorlar? Madem bu kadar endişeliler, neden ekip bunu kendisi yapmıyor?"

"Bilmiyorum ama bunun sözleşmeye eklenmesi gerektiğini yoksa etkinliği başka bir yerde düzenleyeceklerini söylediler."

Olamaz. Bu etkinliğe ihtiyacımız var.

Hızlı düşünüyorum. "Onlara evet deyin. Ama bunu zorunlu bir vale hizmeti olarak ayarlamamız gerektiğini ve bunun ortak bir karar olması için bizimkilerden biriyle birlikte onların kuruluşundan birinin de kapıda olması gerektiğini söyleyin."

Temperance koyu kahverengi topuzuna tutturduğu üç kalemden birini çıkarıp not defterine bir şeyler karalıyor. "Tamam, bakalım bunu kabul edecekler mi?" Yukarı bakar. "Ya ısırmazlarsa?"

"Kabul ederlerse, bunu sadece kamu güvenliği nedeniyle yaptığımızı ve taşkınlık yapan olursa polis çağırma hakkımızı saklı tuttuğumuzu söyle."

Notu listesine ekler. "Ve Odile hakkında-"

"İstekleri menünün fiyatına ne kadar ekliyor?"

Temperance not defterindeki sayfaları çeviriyor. "Yemek maliyetimiz yüzde on artıyor. Onlara değişiklik ile ilgili bir fiyat teklifi vermedim."

"Onlara maliyette yüzde otuzluk bir artış olduğunu söyle ve karşı çıktıklarında yirmi beşte anlaş. Sonra da Odile'e ona borçlu olduğumu söyle."

Karalama yaparken Temperance'ın sırtışı genişler. "Gördün mü? Sen doğuştan bir müzakerecisin. İşte bu yüzden işinde harikası."

Keşke belli bir borçtan kurtulmak için pazarlık yapabilseydim.

Telefonum elimde titrediği için daha fazla tartışmaktan kurtuluyorum. Ekrandaki isme baktım.

Bu iyiye işaret olamaz.

Temperance'a "Üzgünüm, buna bakmam gerekiyor," diyorum.

"Elbette. Diğer ayrıntıları daha sonra konuşuruz. Bu Seven Sinners için harika olacak. Ayrıca, mekânı etkinlikler için rezerve etmek isteyen birkaç organizatör ve gerçekten kârlı olabilecek birkaç fikir daha var. Yarın size bilgi veririm."

Normalde bunu duyduğuma çok sevinirdim ama arayan kişi dikkatimi tamamen dağıtmış durumda.

"Teşekkür ederim, Temperance. İşte bu yüzden işinde harikası." Koridorda ilerliyorum.

"Selam," diye cevap veriyorum.

"Öğleden önce kalkmadığımı biliyorsun. Beni uyandıran bu şifreli mesajları açıklasan iyi olur," diyor Magnolia Marie Maison.

Magnolia onuncu sınıfta bursu kesildiği için Sacred Heart'tan ayrıldıktan sonra annem onu artık göremeyeceğimi söyledi. Yasak şaşırtıcı değildi, çünkü Magnolia tarih öğretmenimize malzeme dolabında oral seks yaparken yakalanmıştı. Bay Sumpter ortadan kayboldu, ama Magnolia bu durumu bir arayış olarak gördü.

Annem onu hayatımdan çıkarmaya çalıştı ama arkadaşlık böyle yürümez, en azından benim kitabımda. Magnolia, dördüncü sınıftayken kestirdiğim periyle dalga geçen Jill Barnard'ı döven ve uzaklaştırma cezası almasına neden olan kişiydi. İlk tamponumu kullanırken bana koçluk yaptı. Bir oğlanın özel okulundaki baloya davet edildikten sonra doğum kontrolü yaptırmam için beni kliniğe götürdü, çünkü hayatımda aptalca hatalar yapmama izin vermeyeceğine yemin etmişti.

Magnolia benim hiç sahip olmadığım ablamdı. Bana göz kulak olan ve her zaman beladan uzak durmamı sağlayan kişi. Ona olan sadakatim çok derin ve bence hayatını nasıl kazandığı kendisinden başka kimseyi ilgilendirmez.

"Mags, bir sorunum var."

"Ne yani, Seven Sinners'ı sadece onunla özel bir akşam yemeğinde konuşursan taşımak isteyen başka bir restoran işletmecisi sana asılıyor mu?"

Telefonda gözlerini devirdiğini duyar gibiyim. Brett öldüğünden beri erkeklerle olan ilişkilerim bu boyutta ve o da bunu biliyor.

Ofisime giriyorum ve konuşmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Lachlan Mount. O buradaydı." Adını söyler söylemez tüylerim diken diken oluyor ve geride bıraktığı baştan çıkarıcı kokusu da burnuma geliyor. Bundan kurtulmak için muhtemelen ofisimi dezenfekte etmem gerekecek.

Magnolia'nın sesi kesiliyor. "Ne dedin lan sen?" "Lach-"

"Kapa o lanet çeneni ve bir daha o ismi ağzına alma."

Dişlerim takırdarak kapandı.

"Varlığından haberdar olmasını isteyeceğin bir adam değil o. Ve bunu telefonda konuşamayız. Kalkacağım. Giyineceğim. *Siktir*."

Tepkisi düşündüğüm her şeyi doğruladı. Bu durum kötü değil. Felaket.

"Ne yapacağım ben?" Korkunun sesimi kararsızlaştırmasından nefret ediyorum.

"Kıçını kaldırıp bana gel ve olan biten her şeyi anlat. Şu viskinden de biraz getir, çünkü ona ihtiyacımız olacak."

"Bütün gün toplantılarım var-"

"Ke-ke, programın az önce netleşti. Kıçını kaldırıp bana gel."

Magnolia'nın bana emirler yağdırması genellikle "Ke-ke, al şu iğneyi. Bu kadar korkak olma." Ya da, "Kutsal olan her şey aşkına, dışarı çık ve biraz sik bul. Kukun kuruyacak."

Duruma göre bu yorumları görmezden geliyorum. Bu emri görmezden gelemem.

"Yirmi dakika içinde
orada olurum." "On
olsun."

On iki yaşındaki Honda Civic'imi New Orleans'ın en gösterişli yeni apartman kompleksinin kapalı otoparkındaki misafir alanına park ediyorum. Benimkinin en az on katı değerinde arabalarla dolu.

Annem Magnolia'nın izlediği yolu onaylamasa da, kimse bunun kazançlı bir yol olmadığını iddia edemez. New Orleans'ın en seçkin madamlarından biri olma ayrıcalığına sahip,

ve oraya nasıl geldiğinin detayları benimle hiç paylaşılmadı. Bildiğim her şey anekdotlardan oluşuyor, buna onun küçük kara defterinin *çok kalın* olması da dahil. Ve dahası, Magnolia hemen hemen hepsinin kirli çamaşırlarını biliyor, ya da Yedi Günahkar'ın başına geçmemi kutladığımız gece öyle iddia etti.

Arabamdan inip kapıyı kapatırken, yanına park etmiş Porsche'ye çarpmamaya dikkat ederek nefes alışverişim hızlanıyor. Magnolia lafını esirgemeyecek. Bana ne kadar berbat durumda olduğumu söyleyecektir.

El değmemiş otopark katını geçip asansöre gidiyorum ve çağrı düğmesine basıyorum. Asansör anında beliriyor ve birkaç dakika içinde altıncı kattaki dairesinin girişinin önünde duruyorum. Henüz tam olarak çatı katı statüsüne ulaşmadı ama oraya doğru gittiğinden hiç şüphem yok. Magnolia'nın damarlarında en az benim kadar, hatta daha fazla girişimcilik ruhu dolaşıyor.

Belki de benzer ruhlara sahip olmamızın bir nedeni de budur. İkimiz de günah işindeyiz.

Kapıyı ilk çaldığımda açtı ve şeftali rengi ipek sabahlığı her muhteşem kıvrımını vurguluyordu. Geldiğimde her zamanki gülümsemesi yerine beni kolumdan tutup içeri çekti. Kapıyı arkamdan çarpıyor ve sürgüyü kilitliyor.

Yüzümü ona dönüyorum, boğazımda bir yumru büyüyor.

"Kötü, değil mi?" "Getirdiğin viski nerede? Ona ihtiyacımız olacak."

Kutlama yaptığımız gece bana verdiği Tory Burch çantasından bir şişe çıkarıp uzatıyorum. Magnolia şişeyi elimden kapıyor ve ben onu takip ederken tezgâha doğru taşıyor.

"Benim dünyamda senin dünyana asla girmemesi gereken şeyler var Ke-ke. Sen tatlı ve hafifsin, her ne kadar fena viski yapsan da. Ama sen o dünyaya girdin ve seni oradan nasıl bütün olarak çıkaracağımıza dair hiçbir fikrim yok."

Uzanıp bar alanındaki cam raflardan iki kristal bardak alıyor ve her birine üçer parmak viski dolduruyor.

Magnolia her zaman kendinden emin, cesurdur ve hiçbir zaman tereddüt göstermez. Kişiliğinin bir seksen derece değiştiği gerçeği kalp atışlarını hızlandırıyor, ta ki uzun şeftali rengi akrilik tırnaklarının tezgâha vuruşuyla aynı hizaya gelene kadar.

"Ne demek istiyorsun?" Yavaşça soruyorum, çünkü aynı derecede yavaş bir açıklamaya ihtiyacım olacağına dair bir his var içimde.

"İşaretlendin, kızım."

"Bu ne anlama geliyor?" Sözlerimin kenarındaki korkuyu gizlemenin bir yolu yok.

"Biraz araştırma yaptım." "Nasıl? Az önce sana söyledim-"

Elini havaya kaldırarak sözümü kesti. "Bir gizemin dibine, bir fahişenin on sentlik bir torbanın dibini bulabileceğinden daha hızlı inebileceğimi biliyorsun. Şaşırmış gibi davranma. Bu sadece gizli bir telefon görüşmesi ve öğrendiklerim hiç de iyi değil."

Kristal bardağa uzanıyorum ve başka bir gün olsa yudumlayıp tadını çıkaracağım, damağımı okşayan tatları not edeceğim tek maltı yudum yudum içiyorum. Ama bugün değil. Bugün, Magnolia'nın ağzından çıkacak her neyse onunla yüzleşmek için sıvı cesarete ihtiyacım var.

İki dirseğini tezgâha dayıyor ve uzun, simli bir tırnağını bardağın kenarında gezdiriyor. "Lachlan Mount dalga geçilecek biri değil."

"Ben yapmadım!" Sesim histerinin eşiğindeymişim gibi çıkıyor ve dürüst olmak gerekirse öyleyim.

"Bu şehirde onun sözü olmadan hiçbir şey olmaz. Her şeyin içinden geçmesi gereken bir kanal gibi. İçki. Uyuşturucu. Kızlar. Eksiler. Kumar. Bu adam nasıl bu kadar güç topladı, hiç bilmiyorum.

ama o yaptı ve bunu demir yumrukla tutuyor." Bana baktı. "Şimdi onun pençesindesin."

"İçki mi? Ona hiç ödeme yapmadık."

"Bundan emin misin?"

"Biliyor olmalıydım. Babam hiç bahsetmedi-"

Magnolia başını önce bir yana sonra diğer yana eğiyor. "Yapacağından şüpheliyim. Belki de sen devraldığından beri onu senden uzak tutmak için ona para ödemeye devam ediyordur. Artık bir önemi yok. Ona borçlusun ve tahsil edeceğinden emin olabilirsiniz."

Babamın Mount'a düzenli olarak ödeme yaptığını hayal bile edemiyorum ve bu konuyu nasıl açacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu imalar beni çok etkiliyor ve Manolya'nın arkasındaki aynada yüzümdeki rengin kayboluşunu izliyorum.

"Brett'in parayla ne yaptığını bile bilmiyorum. En başta borç aldığını bile bilmiyordum."

Magnolia'nın bakışları başka yöne kayıyor.

"Ne? Bana söylemediğin şey ne?"

"Ke-ke, seni sevdiğimi biliyorsun ama bilmen gerekmeyen bazı şeyler var."

Magnolia'nın elinden gelse beni korumaya çalışacak olması beni şaşırtmıyor ama şu anda cevaplara ihtiyacım var. Yavaşça, derin bir nefes alıyorum ve sanki acı verici bir şeye hazırlanıyormuş gibi bırakıyorum. Sanırım öyleyim de.

"Bana ne duyduğunu söyle."

Birkaç vuruştan sonra nihayet konuşuyor, sesi düz. "Söylentilere göre paranın bir kısmı çok öfkeli bir tefecinin borcunu ödemeye gitmiş, bu da şeytandan borç alıp onun yordakçılarında birine ödeme yapmak gibi bir şey. Bir kısmı çok pahalı burun problemine, geri kalanı da hamile olduğunu söylediği için birlikte olduğu orospuya gitmiş. Gerçi bunların hepsi söylenti ve kulaktan dolma."

Dizlerimin beni ayakta tutması gerekiyordu ama başaramadılar. Tezgâha tutunmaya çalışıyorum ama ısıtıyorum ve kış üstü yere düşüyorum. Ben yere düşerken kristal bardak mermerin üzerinde paramparça oluyor.

"Ke-ke!" Magnolia kollarını açmış bana doğru koşuyor. Ellerimi uzattım. "Yapma. Yapma. Yapma."

Sersemlemiş bir halde, sözlerini sindirmeye çalışırken nefes nefese kaldım.

Tefeci.

Burun problemi. Hamile metres.

Brett'in beni aldattığını biliyordum. Neredeyse hiç saklamaya çalışmadı. Bunu anlamamın neredeyse evli olduğumuz dört ayın tamamını aldığına inanamıyorum bile. Bu yüzden ölmeden üç gün önce bir boşanma avukatıyla görüştüm ve bir daire kiraladım, böylece evrak işlerini hallettiğimde gidecek bir yerim olacaktı.

Magnolia geri çekildi ve kırık camları süpürmek için elinde bir süpürgeyle yeniden ortaya çıktı. Kendimi toparladım ve ayağa kalktım. Söylediklerinin mantıklı olmayan bir kısmı var.

"Brett'in ne tür bir burun sorunu vardı? Alerjisi mi vardı?"

Faraşı çöp kutusuna atıyor ve bana sadece sempatik olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle bakıyor. "Ke-ke, o bir kokainman. Onunla tanıştığın günden beri."

"Ne?" Kelimeyi ağızdan kaçırıldım. Kesinlikle demek istediği ... olamaz. "Kokain. Üfle. Beyaz."

"Bu imkansız. Bilebilirdim. I-"

"Sen iyi bir kızsın," diyor Magnolia, başını yardımsever bir şekilde sallayarak. "Bir sarhoşu yirmi adımda tanıyabilirsin ama uyuşturucu senin ilgi alanına girmiyor Ke-ke."

"O pislik herif yüzünden ailemin mirası tehlikeye girdi. *Uyuşturucu* mu?" Artık histerinin eşiğinde değilim. Oradayım.

"O ve am, ki benim tecrübelerime göre daha da bağımlılık yapıcıdır. Ayrıca, Brett Hyde bir dolandırıcıydı. Daha şansın bile yokken seni kandırdı."

İki elimle yüzümü kapatıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum. Ona kadar sayıyorum. Öfkenin azalmasına izin vermeye çalışıyorum.

Ama işe yaramıyor.

Brett'le kaçmak hayatımda verdiğim tek düşüncesizce karardı. Onunla tanışmanın kader olduğunu düşünmüştüm. İlk günden beri benim için o kadar mükemmeldi ki, dünyanın kaderimizde birlikte olmak olduğuna inanmadan edemiyordum. Ve o inanılmaz geceden sonra . . .

Anıları silkeledim. Ne kadar saf ve küçük bir aptalmışım.

"Keşke onu hayata geri döndürebilsem de kendim öldürebilsem," diye fısıldıyorum.

Magnolia bana bir kez daha hoşgörölü bir gülümseme gönderiyor. "Tatlım, eğer hâlâ hayatta olsaydı, o zavallı aletini satırla keserdim, biliyorsun."

"Ne halt edeceğim ben?" Mermer zeminde volta atmaya başlarken ona soruyorum.

Magnolia beni izlerken başını ileri geri sallıyor. "Ke- ke . . . bu iş ciddi."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Biliyorum. Beş yüz bin dolara ihtiyacım var yoksa boku yerim. Bir haftada yarım milyon doları nasıl bulabilirim ki? Bu şehirdeki hiçbir banka zaten borcum varken bana bir kuruş daha kredi vermez."

Ellerini şeftali rengi bornozunu düğümleyen ipek kemerin önünde birleştiriyor. "Sana karşı dürüst olacağım. Bakire bile olsan, bu kadar çabuk bir ödeme günü ayarlamamızın imkânı yok."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Kendimi açık artırmaya mı çıkarayım?* Omurgamdan aşağı bir iğrenme ürpertisi süzülüyor. *Bu bile bir seçenek değil çünkü ben*

o kadar değerli. Başıımı kaldırıp onun alaca bakışlarıyla karşılaştım.

"Brett bir haftada beş yüz bin dolar kazandı. Benim de bunu yapabilmem lazım."

"Kimse sana o parayı vermeyecek." Yüzü ciddi.

"Başka bir uzatmaya ne dersiniz? Bir ödeme planı?" Diğer tüm olası seçenekleri düşünmeye çalışırken ellerimi saçlarımın arasına sıkıştırıyorum. "Kızım, bunun senin sorununu çözmeyeceğini söylememe gerek yok.

sorun."

Kollarımı göğsümde kavuşturup sıkıca sarıyorum ve dizlerim Magnolia'nın deri kanepesine çarpıp üzerine düşene kadar geriye doğru yürüyorum.

"Ya ... ya ödemezsem? Ya ona bunun Brett'in sorunu olduğunu ve onun öldüğünü, bu yüzden beni bu işin dışında bırakmasını söylersem?"

Bu kez Magnolia'nın muhteşem altın rengi yüzü soluyor. "Keira," diyor ve tam adımı söylediğinde kaskatı kesiliyorum çünkü *asla* tam adımı söylemiyor. "O yola girmek istemezsin."

"Başka seçeneğim yok! Param yok."

Magnolia yavaşça odayı geçti ve yanımdaki kanepeye oturdu. "Mount'u geçen son kadın kendini morgda buldu."

Yutkunurken tüylerim diken diken oluyor. "Onu o mu öldürdü?"

Magnolia'nın başını yavaşça sallaması damarlarıma buz gibi bir korku salıyor.

"Mount artık kendi pis işlerini yapmak zorunda değil. Ama o kaltak dilimlenmiş ve doğranmış. Kan kaybından öldü."

Karanlık bir sokakta, bir kulağından diğerine kesilmiş, kanlar içinde yatan bir kadın hayal ediyorum ama Magnolia devam ediyor.

"Adamlarının ona uyuşturucu verdiğini ve kırık camların üzerinde yalınayak dans etmeye zorladığını söylüyorlar, sonunda düşüp bir parça kapmayı başarmış. O da buna bir son vermek için bileklerini kesmiş."

Vahşeti canlı renklerle gözümde canlandırırken midem bulanıyor. Elimi ağızıma kapatarak koltuktan fırlıyorum ve banyoya doğru çılgınca bir koşu yapıyorum.

Magnolia birkaç dakika içinde arkamda, gür kızıl saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Sana söylememeliydim. Ama neyle karşı karşıya olduğunu anlamayı başka nasıl sağlayabilirim bilmiyorum. Erkek arkadaşına ne yaptıklarını duyduğumu bilmek istemezsin. Daha da kötüydü."

Tekrar kusuyorum, öğürürken safra boğazımı yakıyor. Magnolia, ben elimi ağızıma silene kadar sırtımı ovuyor.

"Su ister misin?" Bu istek bir vıraklama olarak çıkıyor. "Elbette, tatlım."

Onu banyodan çıkıp mutfığa kadar takip ediyorum, biraz önce süpürdüğü kırık kristal parçalarını hayal ediyorum, ama bu sefer kanım zemini kirletirken ayaklarımın tabanına battıklarını hayal ediyorum.

Magnolia tezgahın üzerinden bana bir şişe su uzatıyor, kapağı çoktan çıkarılmış, ben de temkinli bir yudum alıyorum.

"Ne yapacağım ben?"

Boştaki elimi kendi eliyle kapatıyor. "*Biz*, şekerim. Çünkü adama hakkını vermezsen, seninle yetinmez. Sevdiğin herkesi ortadan kaldırır."

Bir yudum suyu öğürerek içiyorum. "Tanrım, gitmem gerek. Seni bu işe bulaştıramam-"

"Çok geç. Mount hedefi hakkında her şeyi bilmeden asla harekete geçmez."

"Ailem ... kız kardeşlerim ..."

Magnolia başını sallar. "Ve arkadaşların. Çalışanlar."

Göz kapaklarım kapanıyor. "Takas için alabileceği bir şey olduğunu söyledi." Bu seçeneği dile getirmekten nefret ediyorum ama yapamam.

Tekrar tuvalete koşmadan alternatif sonuçları düşünmek.

"Ne?"

Cevap vermeden önce yükselen bir safra dalgasını daha yutuyorum. "Ben." "Lanet olsun."

KEIRA

"Ne?" Fısıltıyla söylediği laneti duyunca dehşete kapılarak soruyorum. "Düşünüyorum." Magnolia bir elini kaldırıyor.

"Bunu daha önce yaptı mı? Bunun için bir oyun kitabı var mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Yani adamın bir sürü metresi oldu. Onları genellikle ülke dışından sipariş eder."

"Ve?"

"Birkaç ay sonra ortadan kayboluyorlar. Sanki hiç var olmamışlar gibi."

Aklıma Richelle LaFleur geliyor, kiliseden tanıdığımız, bir daha kimsenin görmediği ve haber alamadığı, adamın metreslerinden biri olduğu söylenen kız. Bildiğim kadarıyla polis onun kayboluşunu faili meçhul bir vaka olarak değerlendiriyor.

Nefes alışım tekrar hızlandı. Duruma hangi açıdan bakarsam bakayım, tutarlı görünen tek son benim ölmem.

Magnolia sanki her özelliğimi ilk kez inceliyormuş gibi dikkatle bana bakıyor. "Richelle'le yaşadığı o karmaşadan sonra hiçbir yerel kızla birlikte olmadı."

"Neden şimdi onun düzeninden sapıyor? Neden ben?" Kelimelerim de beynim kadar çılgınca çıkıyor.

Magnolia başını sallıyor. "Tanrı bilir." Verdiği cevap durum hakkında daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Cep telefonunu almak için tezgâha doğru ilerleyerek uzaklaşıyor. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Odadan çıkarken beni kanepede bırakıyor ve ben de dizlerimi göğsüme çekip seçeneklerimi düşünüyorum. Sihirli bir şekilde beş yüz bin dolar bulmak. İnsanları öldüren ya da öldürölmelerini emreden ve yattığı herkes daha sonra ortadan kaybolan bir adama fahişelik yapmak. Ya da arkadaşlarımla ve ailemin de öleceğini bilerek korkunç bir ölüme hazırlanmak.

Hepsi Brett yüzünden.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? İnternette tanışmıştık, internet randevuları dünyasına ilk adımımı atmıştım. Gülünç derecede uyumluyduk. İlk randevumuz bir rüyaydı. Zahmetsizdi, gerçek aşkın olması gerektiğini düşündüğüm gibi. Ve kimyamız? Liste dışı. En azından en başında. Kaçma fikrini ortaya atan bendim ve o da bunun şimdiye kadar duyduğu en romantik fikir olduğunu söyledi. Biz de yaptık.

Ve o bir dolandırıcıydı.

Benim tutkum olduğu için içki fabrikasıyla bu kadar ilgilendiğini düşünüyordum ve evlendikten sonra burayı işletmenin bir parçası olmak istedi. Durdurulamaz bir takım olacaktık ve bu beni heyecanlandırıyordu. Ta ki onu ve diğer kadını görene kadar. Birdenbire benimle seks yapmaya olan ilgisinin azaldığı tamamen ortaya çıktı. Benimle bir tur daha yapmak istemeyecek kadar başkasını becermekle meşguldü.

Gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmişti. Brett Hyde beni kandırmıştı. Asla bir takımın parçası olmak istemedi. Hollywood'un şimdiye kadar yarattığı tüm kötü adamlardan daha korkunç bir adama olan yarım milyon dolarlık borcu için içki fabrikasını teminat olarak kullanmak istedi.

Bileklerini kesecek kadar korkunç bir acı çekene kadar paramparça camların üzerinde dans eden bir kadını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

O bir canavar.

Kollarımı kendime daha sıkı sarıyorum ve Magnolia birkaç dakika sonra geri dönüyor.

"Sadece yüz likidim var. Bağlantılarımdan iki, belki iki buçuk yüz daha ödünç alabilirim ama bir haftada beş yüz doları bir araya getiremem."

Gözlerimi iki kez kırıştıırıp en iyi arkadaşşıma bakıyorum, ta ki bana para vermekten bahsettiğini anlayana kadar. "Buraya bunun için gelmedim. Kabul edemezdım-"

"Tabii ki buraya elini uzatarak gelmezsin, çünkü sen öyle bir kız değilsin. Ama yapabilseydim senin için vazgeçerdim. Kığın tek başına tehlikede değil, tatlı şey. Eğer başarısız olursan, hepimiz seninle birlikte batırız."

Dün sabah, her zamanki gibi uyandım - viski dünyasını ele geçirmeye ve Seven Sinners'ı hiç olmadığı kadar tanınmış bir isim haline getirmeye kararlıydım. Bugün ise bir hafta sonra hayatta olup olmayacağım konusunda endişeliyim.

Hepsi Lachlan Mount yüzünden. *Hayır. Brett yüzünden.*

"Ona zaten param olmadığını söyledim. O biliyor."

Magnolia başını sallıyor, dişleri alt dudağını sıyrıyor. "Beni hiç şaşırtmadı. Adam bu kasabada olan biten her şeyi biliyor. Beni şaşırtan şey, yarım milyonluk bir borcu ödemek için kedi almaya razı olması."

Kaba üslubu karşısında irkiliyorum ama Magnolia'nın her zaman saygı duyduğum bir özelliğı var, o da kürek kemiğine kürek demesi.

"Onun mülk, ev, tekne, yarış atı ve araba aldığını duydum ama bir kadını asla. Bu onun normal davranışı değil."

Beynimdeki dişliler yavaşça dönüyor, sanki aşırı bilgi yüklemesinden paslanmış gibi. "Neden normalden sapıyor?"

Magnolia başını iki yana eğiyor ve benim enkaz halimi inceliyor. "Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı? Yani bağırsaklarını kusmadığın zamanlarda?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Ke-ke, *çok seksisin*. Seni haftanın her gecesi ve hafta sonları iki kez dışarı çıkarabilirim."

"Bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyorum ama-"

"Ama hiçbir şey. Göğüslerin, kalçaların ve bir erkeğin seni altına aldığı anda ateş bulacağını düşünmesine neden olan o muhteşem kızıl saçların var. Ve sakın bana gözlerinden bahsetme. Dokunulmazlık konusunda piyasayı ele geçirmişsin. Ve dahası, bundan tamamen habersizsin."

"Brett açıkça öyle düşünmüyordu." Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Kocamın beni aldattığını kendime hatırlatmak her seferinde daha berbat geliyor.

"Brett lanet bir aletti ve seni asla hak etmedi. Ve şu anda onun için endişelenmeyi bırakıp Mount için endişelenmeye başlamalısın."

Bir kolumu göğsümün etrafından açıp burnumun kenarını sıkıyorum. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Magnolia kalçasını yana doğru eğiyor. "İçimden bir ses tüm kararları onun vereceğini söylüyor, yani her halükarda fark etmeyecek. Aslında ... belki de kışını kurtaracak şey budur. Duyduğuma göre, diğerlerinin hepsi uysal ve itaatkârmiş-"

Koltuk minderlerine doğru geriledim. "Bu kesinlikle ben değilim."

Bir elini kaldırdı. "Yok artık. Belki de öyledir. Kışına uygun bir ateş ve küstahlıkla dolusun. Bunu kullanmalısın."

Söyledikleri hoşuma gitmiyor ve karnım da aynı fikirde. "Cidden ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Hem de hiç."

"Lachlan Mount olduğun zaman kimse sana karşı çıkamaz. Kimse sana küstahlık yapmaz. Sende onun dikkatini çeken bir şey var. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Bunu kullanmalısın. İşe yaramalı. Seni ezip geçmesine izin verme." Magnolia'nın sesi sakinleşir. "Seni ezmesine izin verme, Ke-ke. Gururuna sahip çık ve asla bırakma. Seninle nasıl başa çıkacağını bilemeyecek."

Mount'ın beni *idare* etme düşüncesi yine midemi bulandırıyor. "Gerçekten başka bir yolu yok mu? Başka müşteri yok-" Bu seçeneği bir olasılık olarak ortaya attığıma bile inanmıyorum.

Magnolia başını sallayarak son umudumu da yok ediyor. "Sen zaten işaretlendin. Lachlan Mount, henüz dokunup dokunmadığına bakmaksızın senin kışına sahip. Başka kimse sana dokunmayacak çünkü uzuvlarını sağlam tutmak isteyeceklerdir."

"Bana bir hafta verdi. Başka bir alternatif bulmalıyım."

"Ben de bu kısmı anlamaya çalışıyordum. Normalde, Mount'a olan borcun vadesi geldiğinde, *vadesi* gelmiş demektir."

"Polise gidemez miyim? Bir şey yapmazlar mı?"

Magnolia tavana doğru bakıyor, sanki daha yüksek bir güçten sabır bekliyormuş gibi. "*Lütfen* bana şaka yaptığını söyle. Çünkü o yönde bir adım atarsan hepimiz ölürüz."

"Yani diyorsun ki... Bunu yapmak zorundayım."

Bakışlarını benimkilere indiriyor ve bakışlarındaki acımasızlığı hissediyorum. "Başka seçeneğin yok. En azından birlikte yaşayabileceğin bir tane daha yok."

"Ve benden hiç meydan okunmamış bir adama meydan okumamı mı istiyorsun?" Boğuk bir kahkaha attım. "Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Başını tekrar sallıyor, parmağını kaldırırken dudağını ısırıyor. "Hayır. Seni kurtarmaya çalışıyorum."

"Siktir," diye fısıldıyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu durumda söylenecek başka ne var ki?

"Ama dikkat etmen gereken bir şey daha var, kızım."

Bununla nereye varmak istediğini bilmek istemiyorum, muhtemelen başka bir karanlık ve korkunç yola giriyor, ama sormak zorundayım. "Neyi?"

"Mount kadar gücün, karizman, *varlığın* varsa insanlara bir şeyler yaparsın."

"Beni kaybediyorsun."

"Beni dinle Ke-ke. Dinle beni." Keskin ses tonu bunun bir şaka olmadığı konusunda bana ipucu veriyor. "Kafanı bedenine savaşa sokacak."

Kalbim yeniden çarpmaya başladı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Magnolia uzun bir iç geçirdi. "Bunu açık bir şekilde anlatacağım. Kendine onu istemediğini, ondan nefret ettiğini ve tüm bunların senin isteğin dışında gerçekleştiğini söyleyeceksin. Ama o adamda bana kafanı **k a r ı ş t ı r a c a ğ ı n ı** ve vücudunu sana karşı kullanacağını söyleyen bir şey var. Sözlerimi unutma, Ke-ke. Bundan zevk almanı sağlayacak. Onu *istemeni* sağlayacak."

Bakışlarındaki ağırlık beni tekrar kanepeye bastırıyor. "Asla olmaz. Hayatta olmaz." Ayağa fırlıyorum, kollarım iki yanımda, ellerim yumruk olmuş.

"Evet lanet olası. Bunu kafana sok." Bana doğru geliyor ve bir elini koluma doluyor, tırnakları derime batıyor. "Yapılması gereken buysa, bundan zevk almakta utanılacak bir şey yok. Kızlarım bunu her zaman yapar. Bedavaya sikecekleri muhteşem bir müşteri mi? İş gibi bile gelmiyor."

Tutuşunun altında sertleşiyorum. "Ben senin kızlarından biri değilim." Kelimeler gıcırdayan dişlerimin arasından çıkıyor.

"Ama sen hâlâ bir kadınsın ve kimya savaşabileceğin bir şey değil." Gözlerindeki bilgiyle beni inceliyor.

Hayal et. Kolumdaki tutuğu gevsiyor. "Sadece ... dikkatli ol. O daha 6nce tanıştığın hiçbir erkeğe benzemez. Ama ne yaparsan yap, korktuğunu belli etme. Kafanı karıştırmasına izin verme. Sen g6çl6s6n. Buna tutun. Ama bundan zevk alıyorsan ne zararı var?" Omuz silkerek beni tutmayı bırakıyor.

"Hayatta olmaz."

KEIRA

eve dönüşümü hatırlamıyorum.

İşe geri dönmeliydim. Bağış toplama etkinliğinin kilitlemesi gerekiyor ve aldığımız diğer soruşturmalarla ilgili ayrıntıları sormam gerekiyor. Ama yapamıyorum. Beynim odaklanamıyor ve kendimi yıkık dökük apartmanımdaki yerime park ederken buluyorum. Nerede olduğumu fark ettiğimde Temperance'ı arıyorum ve ona kendimi iyi hissetmediğimi söylüyorum. Bu kesinlikle yalan değil, sadece Magnolia'da kusmuş olduğum için de değil.

Sevdiğim herkesin ölümüyle sonuçlanmayacak tek bir çıkış yolu olduğuna inanmayı reddediyorum. Ama nereden bakarsam bakayım, bildiğim hayat bitti.

"Birkaç ay sonra yok oluyorlar. Sanki hiç var olmamışlar gibi."

Mount beni ortadan kaldıramaz. Polisler yeterince dikkatli bakmazsa beni fark edip çılgın atacak insanlarım var. Ben yabancı bir ülkeden gelen rastgele bir kız değilim ya da Richelle gibi polis rafa kaldırdıktan sonra davayı canlı tutacak bir ailesi kalmamış biri değilim.

Kapımı açıp dışarı çıktığımda, caddenin karşısındaki kaldırımda bir BMW durdu.

Beni mi takip ediyor? Yoksa sadece rastgele güzel bir araba ve zihnim bana oyun mu oynuyor? Her iki durumda da, siyah camların arkasını göremediğim gerçeği beni geriyor. Çantamı omzuma atıyorum ve arabamın kapısını kilitliyorum.

Düzensiz adımlarla ön girişe doğru yürürken anahtarlarım titreyen ellerimde şingirdiyor. Kendimi içeri attığımda omzumun üzerinden arabaya bakıyorum ama kimse inmiyor ve cam açılmıyor.

Görmezden geliyorum. Önemli bir şey değil. Ve ne olursa olsun, Magnolia'nın anlattıklarına bakılırsa, hakkımdaki her şeyi zaten biliyorsa Mount'un beni takip ettirmesi için bir neden yok.

Bu bilgi, tamamen giyinik olmama rağmen kendimi çırılçıplak hissetmeme neden oluyor.

Tabii kaçıp kaçmayacağımı görmek için izlemiyorlarsa.

Avukatla görüştüğüm ve boşanma davası açmayı planladığım gün kiraladığım üçüncü kattaki dairenin merdivenlerinden kararsız bir şekilde çıkıyorum. Brett'in evlendiğimiz gün taşındığı şehir evim kiralıktı ve kira süresi dolmak üzereydi. Yenilemeyi planlıyordum. En azından . . .

O günün anılarını zihnimden uzaklaştırıp içeri girmeye odaklandım. Boşandıktan sonra yerleşmek için daha güzel bir yer seçebilirdim, ama içki fabrikasının borcunu ödeyebilmek için maaşımda kesintiye gitmeyi planlamıştım bile.

Annemle babam Florida'ya taşındıklarında evlerini satmışlardı, yani böyle bir seçenek yoktu. Brett'in cenazesi için eve döndüklerinde, babam onun *bok çukuru* olarak adlandırdığı yere taşınmayı planladığımı öğrenince çok kızdı, ancak kira kontratının süresinin dolmasına izin vermemin nedeni olarak işe daha yakın olması ve artık çok fazla alana ihtiyaç duymamamla ilgili bir bahane uydurdum. Oraya taşınmaya gücümün yetmeyeceğini düşündüğümü itiraf edemezdim.

ya da daha iyi bir daire bulacak kadar para ödeyecektim. Ne kadar zor durumda olduğumuzu itiraf edecek değildim.

Babamı tanısaydım, emekliliğinden sonra işi devralmak için ısrar ederdi ama bu onun yapmasını istediğim son şeydi. Sadece dümenin başındaki kişi olmak istediğim için değil, Brett'in verdiği zararı ve Seven Sinners'ın başarısızlığa ne kadar yakın olduğunu fark ettiğinde kalp krizi geçirmesinden korktuğum için.

Ailemin tek bildiği Brett'in beni aldattığı, onu terk ettiğim ve ben boşanma davası açmadan trajik bir kazada öldüğüydü. Uzlaşma olarak, babamın boktan daire kapıma iki yeni sürgü takmasına izin verdim. Bu üç ay önceydi ve o zamandan beri her şey bulanık.

Tüm faturaların ödendiğinden emin olmak ve Brett'in işlerini halletmek için her günü teker teker yaşadım. Bağış toplama etkinliğinden gelecek büyük ödeme günüyle birlikte nihayet biraz nefes alabileceğimizi düşünmüştüm.

Ama hayır.

Şimdi işler daha da kötü.

Parmaklarım telefonu açıp yol göstermesi için babamı aramak için kaşınıyor ama yapamayacağımı biliyorum. Brett'in yaptığı şey babama kalp krizi geçirtecekse, Mount'un önerdiği şey de kalp yetmezliğine neden olur. Eğer öyle olmasaydı, elinde bir tüfekte gelip Mount'u avlamaya çalışırdı ve Magnolia'nın verdiği bilgiye göre hepimiz ölmüş olurduk.

Bu yüzden aileme söylemeyeceğim ve küçük kız kardeşlerime de söylemeyeceğim. Imogen doktorasını bitiriyor ve Jury egzotik bir yerde parti yapıyor, bir barın arkasında ya da üstünde çalışıyor, sadece playgirl yaşam tarzını finanse edecek kadar.

Kararım net; ailem bunların hiçbirini *asla* öğrenmemeli.

Çantamı oturma odamdaki yıpranmış mavi kadife koltuğa bırakıp mutfağa doğru ilerliyorum, diğerini Magnolia'da bıraktığım için bir şişe daha viski bulmaya niyetliyim.

Karo zemini yarılamıştım ki donup kaldım.

Tezgâhın üzerinde senedin bir kopyası duruyordu. Kopya olduğunu biliyorum çünkü orijinali çantamda.

O buradaydı.

Kaçmakla dışarıda park etmiş arabayı hatırlamak arasında gidip gelirken, belgeyi yontulmuş formikanın üzerinden kapıyorum. Başka bir kâğıt parçası yere düşerken metal bir şey fayansa çarpıyor.

Solmuş fayansları ve lekeli derzleri tarıyorum, hemen tanıdığım kalın bir elle yazılmış iki kelimelik nottan başka bir şey göremiyorum.

Altı gün.

Notu olduğu yerde bırakıyorum, dizlerimin üzerine çöküp bıraktığı başka bir şeyi ararken bir başka korku ürpertisiyle savaşıyorum.

Sehpaya doğru sürünüyorum ve bir bacağın kenarına yakın bir yerde öğleden sonra güneşinin ışığında bir şey parlıyor. Ona doğru atılıyorum ama parmaklarım o kadar şiddetli titriyor ki zar zor kaldırılabiliyorum.

Mümkün değil. İmkânsız. Olamaz.

Altın halkayı ışığa tutuyorum ve ölen kocamın evlilik yüzüğünün içindeki yazıyı okuyorum. Damarlarımdaki kanın yerini buzlu su alıyor.

Nasıl? Neden?

Sandalyeye doğru fırladım, çantamı aldım ve kapıya doğru hamle yaptım. Sonunda sürgüyü açtığımda kapı açılıyor ve arabama doğru koşmaya hazırım.

Ta ki sert bir erkek bedenine çarpana kadar.

Mount'u görmeyi umarak başımı kaldırdım ama o değildi. Bir imparatorluğu yönetmekle meşgulken neden böyle önemsiz bir işle uğraşsın ki?

Onun yerine, benim süperim

Phil. "Her şey yolunda mı

Keira?"

Hiçbir şeyin yolunda olmadığını haykırmak istiyorum ama başımı sallayıp "İyiyim" diye mırıldanıyorum. İyiyim. Arabamı kilitlemeyi unuttum sandım. Gidip kontrol etmeliyim."

Phil başını sallıyor. "Bu mahallede çok dikkatli olamazsın."

O koridorda ilerliyor ve ben kapımı arkamdan kilitliyorum, her ne kadar beynimin bir kısmı kilitlerin Mount ya da onun gönderdiği kişi için caydırıcı olmadığı açıkken bunu neden yaptığımı merak etse de.

Binadan dışarı fırladığımda bakışlarım caddenin karşısına dikiliyor. Siyah BMW gitmiş, yerine gümüş rengi bir Prius gelmişti.

BMW'deki Mount muydu? Yoksa ona rapor veren biri mi? Nottaki kelimeler kafamda yanıp sönüyor.

Altı gün.

Altı gün içinde çözeceğim tek şey kendimi nasıl tamamen delirteceğim.

Kendimi arabama kilitledikten ve anahtarı kontağa sıkıştırdıktan sonra derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

İçgüdülerim kaçmamı söylüyor ama hangi cehenneme gideceğim?

Mount içki fabrikasındaki ofisimdeydi. Benim dairemdeydi.

Artık hiçbir şey güvenli gelmiyor.

Belki de bu onun planının bir parçasıdır? Çaresiz olmamı istiyor, seçeneğim yokmuş gibi. Zayıf. Güçsüz. Onun kontrolü altında.

Beni hafife aldın, Mount. Beni yakalayabilirsin ama önünde diz çökmeyeceğim.

Boktan Honda Civic'imle kendime bir yemin ettim.

Kaçmayacağım. Saklanmayacağım. Ve o canavarı kapılarına kadar getirerek değer verdiğim hiç kimseyi tehlikeye atmayacağım.

Anahtarı kontaktan çıkarıp arabamdan iniyorum ve tekrar kilitliyorum, adımlarımı takip ediyorum, her an daha kararlı hissediyorum. İçeri girdiğimde dolapta bir şişe Seven Sinner'ın tek fıçısını ve bir bardak buluyorum. Her şeyi - senedin her iki versiyonunu, Brett'in alyansını ve altı günlük uyarımı - önüme koyuyorum.

Bu gece, ölüm cezamın her kelimesini tekrar okuyacağım ve sonra sarhoş olacağım.

KEIRA

GAkşamdan kalma bir halde işe gitmek berbat bir şey, özellikle de patron sizseniz. Bu durumda başka seçeneğim yoktu. Dün gece uyuyabilmemin tek yolu kendimden geçmekti. Bir şişe aldı

ve bir buçuk viski hile yapmak için. Yüksek tolerans ve hepsi.

Ben işimi yaparken, çalışanlarım bende bir terslik olduğunu fark etmemiş gibi davranıyor. Temperance bile beni gömezden geliyor ve bağış kampanyasından hiç bahsetmiyor.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, nihayet midemin yemek yiyebileceğini hissediyorum ve merdivenleri tırmanarak içki fabrikasının en üst katına çıkıyorum; burada sadece 360 derecelik mükemmel şehir manzarasıyla aşılabilen inanılmaz bir restoranımız var. Tadilatı Dublin'deki Guinness Storehouse'daki Gravity Bar'ın resimlerini gördükten sonra tasarladım, ancak oraya gitme zevkine erişemedim.

Brett'in borcu ve Mount'un tehditleri üzerimdeyken belki de artık hiç gitmeyeceğim.

Restorandaki öğle yemeği kalabalığı hafif. Üç iş adamına başımla selam veriyorum ve annemi ve ailemin Florida'yı nasıl bulduğunu soran birkaç bayanla **b i r k a ç** dakika sohbet ediyorum.

"Asla geri gelmeyeceklerini söylüyorlar, ama göreceğiz."

"Güzel bir hayat yaşıyorlar. İşi ailede tutabilmeleri ve emekli olabilmeleri çok harika. Bugünlerde bunu başarmak zor."

"Gerçekten de öyle." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Harika bir öğle yemeği yiyin."

Mutfağa girip baş aşçımız Odile'e gülümsediğimde başını sallıyor.

"Düzenli olarak ofisinize birini göndereceğim. Ben yemeği hazırlarken sıcak mutfağımda beklemene gerek yok. O havalı zenginlerin davetlerinde istedikleri her şeyi bana yaptırıyorsunuz; size de yaptırmamam için bir neden yok."

"Sen bir tanrıçasın ve o süslü zengin insanlar hepimize iş sağlıyor."

Bir *pshhh* ile karşılık verir. "Bunu sadece irade gücünle yapıyorsun. Bu senin içindeki inatçı İrlandalı. Şimdi telefon kullanmayı öğrenmeli ve bir CEO'nun yapmasını beklediğim gibi sipariş vermek için aramalısın."

Ona ofisimden çıkmam gerektiğini söyleyemiyorum çünkü Mount'un kokusu hala havada asılı duruyor ve gözlerimi her kapattığımda onu masamın arkasında otururken ya da beni köşeye sıkıştırırken hayal ediyorum.

"Yarın. Yemin ederim."

Merdivenleri tercih etmek için asansörü yine es geçiyorum. Yapabildiğim tek egzersiz bu ve asansörle bodruma inmek daha uzun sürüyor.

Diğer içki fabrikalarından emin değilim ama benim ailemde bodrum kattaki ofis, CEO'nun işi aşağıdan yukarıya doğru öğrendiğini gösterir ve her zaman mütevazı ve ayakları yere basan biri olmayı hatırlatır.

Bu nedenle bodrum katını hep sevmişimdir, eski ahşap kirişlere sinen hafif küf kokusuna kadar. Ama şimdi

yabancı ve yasaklayıcı hissettiriyor.

Ofisime ulaştığımda, kapı koluna uzanırken tanıdık güvenimi takınıyorum ve kendime içeri girmekten korkmam için bir neden olmadığını söylüyorum. Ama kapıyı açar açmaz yanıldığımı anlıyorum.

Masamın lambası ben çıkarken kapalıydı ama şimdi açık. Işık havuzunda başka bir not var.

Beş gün.

ALTINDA, normalde masanın arkasındaki duvarda asılı olan kız kardeşlerim ve benim çerçeveli resmimiz var.

İçgüdülerim *yine* dehşet içinde donup kalmamı söylüyor ama bunun yerine dişlerimi sıkarak bir açıklama yapıyorum.

"Beni korkutmuyorsun, Mount. Sinmeyi reddediyorum." Bu sefer karanlıktan bir cevap gelmiyor.

NOTLAR GELMEYE DEVAM EDİYOR.

Magnolia ve benim Sacred Heart'ta dokuzuncu sınıfta çekilmiş bir fotoğrafımızla birlikte *dört gün*. Kilitli arabamın ön koltuğuna bırakılmıştı.

Üç gün, çalışanlarımın ve benim şirket bültenimizdeki resmimizin bir kopyası. Bu da rulo haline getirilip çalışanlarımın posta kutusuna atıldı.

İki gün, ofisimin karşısındaki depoda bir kutu fotokopi kağıdının üzerine yapıştırılmış, *kendi ucube restoranımda* çekilmiş bir fotoğrafımla.

Bir gün, dün Facebook'ta yayınladıkları selfie'de giydikleri kıyafetlerle golf sahasında annemle babamın uzaktan çekilmiş bir fotoğrafı. Daha önce kredi kartıma ihtiyacım olduğunda, dosya dolabımın kilitli çekmecesinde sakladığım çantamda buldum.

Mount amacına ulaştı ve ben de bundan sonra olacakları beklerken çıldırmak üzereyim.

Kalemimi yere atıyorum, hiçbir şeye konsantre olamıyorum, hatta gelecek hafta Dublin'de katılamayacağım Küresel Viski ve Alkollü İçkiler Kongresi'nin programını özlemle okuyorum çünkü Yedi Günahkâr'ın bırakın böyle fahiş bir masrafı, fazladan kalem almaya bile gücü yetmiyor. Belki gelecek yıl. Eğer hala hayattaysam.

Beklemekten bıktım. Merak etmekten bıktım. Telefonumu elime aldım ve bu felaket hakkında konuşabileceğim tek kişiyi aradım. "Onu nasıl bulabilirim?"

Bu bir rica değil, talepti ve Magnolia hemen cevap verdi. "Onu sen bulamazsın Ke-ke. O sizi bulur."

"Ama o gönderildi Ben a resim . benim
ebeveynler o oldu alındı

Dün."

"Sana bu adamın dalga geçmediğini söylemiştim." Sesi sessiz.

"Beklemekten bıktım usandım. Bıktım artık. *Bitti*. Eğer beni istiyorsa, o zaman beni elde edecek ve söz veriyorum keşke yapmasaydım diyecek."

Sessizlik birkaç atım boyunca havada asılı kalır. "Şu kızıl saçlı öfkeni biraz yatıştırman gerek kızım. Bu kuralları senin koyabileceğin bir oyun değil. Sana nasıl çalıştığını anlattım. Kararları o verir ya da-"

"Ya da insanlar ölür," diyerek sözünü kesiyorum. "Anladım. O amacına ulaştı ve benim işim *bitti*. Bu işin bitmesini istiyorum. Sadece onu nerede bulabileceğimi söyle."

"Ke-ke-"

"Bana hiçbir fikrin olmadığını söyleme, çünkü sana inanmayacağım."

İç çekişi uzun ve bıkkın. "Kesin olarak bilmiyorum ve bu yalan değil. Ama Bourbon'da çok özel bir bara gider ve çok özel bir şifre verirseniz, birinin *sizi* inceleyeceğini ve *ona* götürülebileceğinizi duydum - eğer *sizi görmek isterse*. İngiltere kraliçesi gibi; öylece görüşme talep edemezsiniz."

"Beni görmek istese iyi olur. İsteddiği şey bu, değil mi? Beni mi?"

"Aptalca bir şey yapmadan önce bunu bir düşünün. Bar ve kod-kelime saçmalıklarının hepsi söylenti ve kulaktan dolma ve bilgin olsun diye söylüyorum, yerinde olsam bunu denemezdim. Sadece bekle. Bir günün daha var ve o hamlesini yapacaktır."

Sanki Magnolia beni on yaşımdan beri tanıımıyormuş gibi. Sabır hiçbir zaman güçlü yanımdı olmadı.

"Hayır. Daha fazla beklemek yok. Saldırıya geçiyorum. Bana nereye gitmem ve ne söylemem gerektiğini söyle."

"Bu kötü bir fikir, Ke-ke."

Boğazımda bir yumru yükselirken kalbim çarpıyor, neredeyse kelimeleri engelliyor. Belki de sağduyum araya girmeye çalışıyordur. *Çok kötü*. Yutkunuyorum ve talebimi bir kez daha dile getiriyorum.

"Söyle bana, Mags."

Birkaç atım boyunca bana söyleyeceğini sanmıyorum ama sonunda bilgileri sıralıyor.

"Ne yaptığını bir düşün kızım. Bu dürtmek isteyeceğin bir ayı değil. Burada tehlikede olan çok insan var ve bunu bencillik olsun diye söylemiyorum. Yaratıcımla haftanın herhangi bir günü karşılaşmaya hazırım ama bunun bugün olmamasını tercih ederim."

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum. "Ne karar verdiğimi sana bildireceğim." Beni tekrar vazgeçirmeye çalışmadan aramayı sonlandırıyorum.

Cep telefonumu masaya indirerek, son altı gündür her anımı yöneten senede bakıyorum. Ölü kocamın borcunu ödemek için beni bir fahişeye dönüştürecek olan senede.

Boğazımdan histerik bir kahkaha kaçıyor. Kulağa çok saçma geliyor. Hayatın adil olması gerektiği gibi saçma bir kavramı hiçbir zaman kabul etmedim, ama bunun tabağıma konması nasıl doğru olabilir? Mount'un sesini duyduğum zamanı düşünüyorum, tam da bu ofiste Brett ile konuşurken. Notu imzaladıkları tarih değildi, bu kesin. Sonrasıydı.

Belki ödeme konusunda tartışmışlardır?

Keşke hayatımda bir kez olsun daha iyi bir kulak misafiri olsaydım, çünkü belki de şeytanla ininde karşılaştığımda kullanabileceğim bir cephanem olurdu.

Tek hatırlayabildiğim Brett'in sesinin mırıltısı ve yabancının ses tonundaki öfke. Bu bana hiç yardımcı olmuyor. Şimdi elimde bir bar adı ve gizli bir şifre var. Büyük büyükbabamın aileyi doyurmak için kaçak viski sattığı İçki Yasağı sırasında New Orleans'tan fırlamış gibi.

Kilgorelar her zaman hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmışlardır ve bu özellik bana da geçmiştir.

Ama hayatta kalmak bir gün daha beklemek mi yoksa onun izini sürmek mi demek?

Çantamı omzuma atıp ofisimden çıkıyorum, hâlâ ne yapacağımdan emin değilim.

KEIRA

çılgınca bir şey yapmadan önce bir gün beklemeye karar verir. Ondan sonra, tüm bahisler kapandı çünkü D-Day. *Son gün.*

"Kıçına *tam olarak ne* dövmesi yapmamı istiyorsun?" Sakallı dev, gözlerinde Voodoo Ink adında bir New Orleans dövme salonundan beklediğimden daha fazla şokla bana bakıyor.

"Umurunda değil gibi, değil mi?"

Öne doğru eğilip kalın, mürekkepli kollarını tezgâha dayadı. "Bakın hanımefendi, ilk olarak, önümüzdeki altı ay boyunca dolu olacağım."

Kollarımı kavuşturup etkilenmemiş gibi ona bakıyorum ama aslında etkilenmişim. *Buranın bu kadar iyi olduğunu kim bilebilirdi?*

"Bunu yapman on beş dakikadan fazla sürmemeli. Bunu yoğun programınıza sığdırabilmelisiniz."

Arkadan biri gülüyor ve topuklu ayakkabılar siyah-beyaz kareli zemine vurarak dükkânın önüne doğru ilerliyor. Bettie Page kakülleri parlak maviye boyanmış muhteşem bir kadın beni değerlendiriyor.

"Bir kadının kıçına HİÇBİR ERKEĞİN MALI dövmesi yaptırmak istemesinin tek nedeni kötü bir ayrılık yaşamış olmasıdır."

"Aldatan bir kocanın Dokuzuncu Bölge'de yanmış bir arabanın içinde ölmesiyle sonuçlanan türden bir ayrılık mı?" İkisine de bakıyorum, bu kadar acımasızca söylediğim için göğsüm sıkışıyor ama gerçekler gerçektir.

Adam tezgahı itiyor ve kadının gözleri açılıyor. Değişen tavırları, artık kim olduğumu tam olarak bildiklerini düşündürüyor bana. Brett'in ölümü kesinlikle saat 11 haberlerine çıkmıştı.

"Korkarım bugün size yardımcı olamayacağız ve şehirdeki diğer dükkanların çoğunun da size aynı yanıtı vereceğini hissediyorum," diyor sert sesi biraz daha yumuşayarak.

Kadın tezgâhın etrafından dolanıyor. "Yan tarafa gidip bir fincan kahve içmeye ne dersin, böylece hayatının geri kalanında pişmanlık duyacağın kötü bir dövme yaptırmak gibi korkunç bir hata yapmadan içini dökmek için 'mükemmel bir yabancıya içini dökmek' şeyini yapabilirsin."

Ona hayatımın geri kalanının muhtemelen çok uzun olmayacağını söylemek dilimin ucunda, ama bunun yerine beni dövme dükkanından çıkarırken eteğinin altından siyah kabarık etek görünen retro pembe elbisesinin salınışını takip ediyorum.

Yandaki kahve dükkânı aslında Your Favorite Hole adında bir çörek dükkânı. Oraya hiç uğramadım çünkü yediğim her çörek doğrudan dövme yaptırmak istediğim kışıma gidiyor ve zaten kot pantolonlarımın çoğuna dar geliyor.

Kadın bana ne istediğimi sorma zahmetine girmeden ikimiz için de sipariş veriyor. Barista hemen harekete geçiyor ve bir torba çöreklerle birlikte rekor sürede içecekleri servis ediyor.

"Bu senin için." Fincanlardan birine başıyla selam verip diğerini ve çörekleri masaya götürüyor.

İçkimi alıp onu takip ediyorum.

"Bu arada ben Delilah," diyor boştaki elini uzatarak. "Keira."

"Kilgore, değil mi? Hikâyenden sonra anladım. O karmaşayı kopyalayabilecek çok fazla insan yok. Ama açıkçası seni daha önce tanıdığımı sanmıştım. Bomba gibi viski yapıyorsun. Single Malt'a bayılıyorum, limonata ve nane dalıyla yaptığın kokteyle de. Cidden, ölmek için." Duraklıyor. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, kaybın için gerçekten üzgünüm. Ne olursa olsun, bu berbattı."

Nedense içimde gizli bir ağlama dürtüsü yükseliyor ama onu geri itiyorum. Brett zaten gözyaşlarımdan fazlasıyla nasibini almıştı.

Bunun yerine basitçe "Ne kadar çok olduğunu bilemezsin" diyorum.

Masaya indirmeden önce kahvesinden bir yudum alıyor. "Sana inanıyorum. Peki, bana dövme fikrinin nereden çıktığını söyleyecek misin? Çünkü birinin kışına dövme yaptırmayı reddetmemizle başlayan kaç tane güzel hikâye anlatabileceğimi bilsen şaşıırırdın."

Bir an için içinde bulunduğum felaketin hikâyesini ona anlatmayı düşünüyorum ama başka bir masum insanı daha savaşın içine çekme riskini göze alamıyorum. Ya da daha doğrusu, ölüm bölgesine.

"Belki de sadece bağımsızlığımı ilan etme ihtiyacı hissediyorum," diyorum belli belirsiz.

"Bu da birinin onu senden almaya çalıştığını hissettiğin anlamına geliyor."

Zekice gözlemi için ona sert bir bakış attım. "Dövme sanatçısı mısın yoksa danışman mı?"

Gülüyor ve bir donut deliğı için çantayı karıştırıyor. Tanrım, çok lezzetli kokuyorlar. Tarçın, şeker ve tüm o lezzetli hamur işleri. Bir tane almak istiyorum ama kahvemi yudumlayarak kendimi tutuyorum. Tadı çöreklerin kokusuna çok benziyor.

"Çoğu gün ikisinden de biraz alıyorum. Çok boktan şeyler gördüm. Çok daha fazlasını duydum." Devam etmeden önce kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak istercesine odayı tarıyor. "Beni tanımadığınızı biliyorum ama size bir tavsiyede bulunacağım. Sanıyorum ki

Kendini pek de iyi olmayan bir durumda buldun, özellikle de caddenin karşısına park etmiş karartılmış camlı araba ve seni izlemiyormuş gibi yapan adam düşünöldüğünde."

Başımı ön camlara doğru çevirmeye başlıyorum ama yüzüme bir donut deliğı fırlatarak beni durduruyor. Alnımdan sekiyor ve dikkatimi dağıtıyor.

"Ne oluyor be?"

"Bakma."

Başım zonklamaya başlıyor, ben de baş ağrımı geçireceğini umarak daha fazla kafein emiyorum.

"Peki, tamam. Senin tavsiyen nedir?" Kahvemi aramızdaki masaya geri koyarken soruyorum.

"Bağımsızlığını ortaya koymak ya da birine çok güçlü bir mesaj vermek istiyor olabilirsin ama bunu yapmak için kış dövmesinden daha az kalıcı başka bir yol bulmanı öneririm. Aksi takdirde sonsuza dek pişmanlık duyacağını söylerken şaka yapmıyorum."

Bana bakmamamı söylemesine rağmen, umursamazca kahvemi tekrar kaldırıyorum ve çörek torbasını devirerek masaya dökölmelerini sağlıyorum. Delilah'nın dikkati dağılınca bir göz attım.

Takım elbiseli bir adam kolunun altına sıkıştırdığı gazeteyle elektrik direğine yaslanmıştı. Önündeki boşluğa siyah bir BMW park etmiş.

Delilah oyunumu anladı. "Bakma dedim." "Bunun gerçekten bir önemi var mı?"

"Takip ediliyorsun ve artık biliyorsun, o da senin bildiğini biliyor." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Kiminle uğraştığına bağlı."

Bakışlarımı kahvemin kapağına indiriyorum, fincanın üzerindeki kapakla oynuyorum.

"Kahretsin. Kötü, değil mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Ne kadar köşeye sıkıştın?" diye soruyor.
Bakışlarımla onu kısıtıyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

"Voodoo'da başıboşları toplama eğilimindeyiz ve Seven Sinners Whiskey'den Keira Kilgore'u asla bir başıboş olarak görmesem de, bugün itibarınız göz önüne alındığında beklediğimden biraz daha az sakın görünüyorsunuz. Ama yardımcı olabileceğim bir şey varsa, bana söylemeniz yeterli."

"Kimsenin yardım etmek için yapabileceği bir şey yok. Yani, fazladan likit sermayesi olan bağımsız bir zengin değilseniz tabii." Daha fazla konuşmamak için bir lokma çörek alıp ağızma atıyorum.

Ben çiğnerken Delilah yine beni inceliyor. "Tamam, bana söyleme ama bunu gerçekten yapmak istiyorsan, sadece iki blok ötede iyi bir kına sanatçısı tavsiye edebilirim."

Kınacıdan hayatım üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmış gibi hissederek ayrılıyorum.

Borçlu ya da borçsuz, en azından artık -yarı kalıcı olarak- hiçbir erkeğin malı olmayacağım açık. Bu pozitiflik beni eve kadar taşıyor, ancak yatak odamın kapısını açıp yatağın üzerinde bir kutu bulduğumda soğuk bir korku dalgasıyla boğuluyorum.

Ne bir amblem ne de bir logo, sadece kesilmiş uzuvları koymak için mükemmel boyutta büyük, parlak, siyah bir kutu.

Yüce Tanrım. Ne zaman böyle düşünmeye başladım?

İç sesim cevap verme zahmetine girmiyor çünkü cevap çok açık. Kimden geldiğine dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Telefonumu kapıp Magnolia'yı arıyorum.

"Lütfen bana aptalca bir şey yapmadığını söyle," diyor selamlamak yerine.

"Onarılamayacak kadar aptalca bir şey değil."

Rahatlamış iç çekişi hoparlöründen geliyor. "Onu bulmaya çalışmadın mı?"

"Hayır, ama yatağımın üzerinde onun ya da adamlarının bıraktığı belli olan bir kutuya bakıyorum."

"İçinde ne var?"

"Henüz açmadım."

"Ne bekliyorsun kızım?" "Ya içinde vücut parçaları varsa?"

Bir süre sessiz kaldı. "Kaçmaya çalışmadın. Aptalca bir şey yapmadın. Sana vücut parçaları göndermesinin imkanı yok. Aç şu lanet kutuyu, Ke-ke."

Vücut parçaları almamamın nedeni olarak bu koşulları bu kadar kesin bir şekilde sıralaması bana durumumun ne kadar ciddi olduğunu hatırlatıyor. Kına dükkanına yaptığım küçük gezinti artık saçma geliyor. *En azından Voodoo'da bana dövme yapmazlardı.*

. . .

"Açmak istemiyorum." Ses tonum sebzelerini yemeyen bir çocuk gibi inatçı ve inatçı.

"İnatçı küçük İrlandalı kığın açmıyor diye beni oraya gelip kendim açmak zorunda bırakma. Beni hoparlöre al, telefonu bırak ve şu lanet kutuyu aç."

"Peki, tamam." Hoparlörü açık olan telefonu gri-beyaz örtümün üzerine fırlatıyorum ve kutunun üst kısmına uzanıp kaldırıyorum.

"Çıglık atmıyorsun, o halde vücut parçaları konusunda anlaştığımızı varsayıyorum?"

Magnolia'nın bu konuda bu kadar açık sözlü olabilmesi beni aşıyor, ama bu onun ve benim hayatımızın, en azından

Bu son haftadan önce, tamamen ve tamamen farklı. "Kağıt mendil var. Siyah."

"O zaman aç şunu kızım. Meraktan ölüyorum."

Kağıdı arkaya katlıyorum ve altında parmaklarımın arasından su gibi kayan siyah ipek kumaş var. Arabamdan daha pahalı olması gereken bir elbiseyi kaldırıyorum.

"Bu bir elbise. Kısa ve siyah. İpek olabilir mi?"

"Bir vücut parçasından daha iyi. Çok daha iyi. Eminim pahalıdır da."

Mount'un itibarına sahip bir adamın, borcunu tahsil ederken giymemi istediği şeyi seçmek için zaman ayırdığını hayal edemiyorum. Muhtemelen yapmamıştır. Belki de böyle durumlar için özel bir alışveriş danışmanı vardır.

Bedenini kontrol ediyorum. Tabii ki doğru. Nereden bildiğini sormaya başlıyorum ama evime birden fazla kez girdiklerini hatırlıyorum. Sonra etiketteki ismi fark ediyorum. *Versace*. Tanrım. Bu şey kesinlikle Honda'dan daha değerli.

"Peki, başka ne var?"

"Bekle biraz. Hemen geliyorum."

Elbiseyi örtünün üzerine seriyorum ve elmas tozu gibi parıldayan minik kristallerle kaplı şeffaf siyah bir iç çamaşırı takımının etrafına sarılmış daha fazla mendil buluyorum.

Ya bunlar elmasa?

Som elmas olan sütyen hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum ve kesinlikle muhteşem iç çamaşırları satan mağazaların vitrinlerinin önünden geçmişimdir ama yarım tangayı bile zar zor karşılayabildiğim için içeri girme zahmetine hiç katlanmamışım.

Bunu görmek, buna *sahip olmak* içimi heyecanla doldurmalı ama tek hissettiğim yanan bir öfke ve biriken bir kızgınlık.

"Daha fazla doku duyuyorum. İçeride başka ne buluyorsun?" "İç çamaşırı."

"Tabii ki. Eminim iyi bir şeydir."

"Muhtemelen kiramdan daha pahalıdır," diye mırıldanıyorum köşedeki peçeteyle kaplı başka bir nesneyi açarken.

"Ve ayakkabılar." Kristal kaplı siyah bir stiletto'yu kaldırıp buz kıracağını andıran topuğuna ve baldırlarımı saracak narin kayışlarına bakıyorum.

"Ne tür?"

Elbette bilmek isteyecektir.

"Manolo Blahnik." Ben de bunlardan bir çift sahibi olacağımı hiç düşünmemiştim. Ve şimdi onların tadını bile çıkaramıyorum çünkü onları giyiyorum çünkü o öyle emretti.

"Kahretsin, kızım. İyi bir şey için gitti. Ben olsam bunu iyiye işaret olarak alırdım."

Midemin çukurundaki düğüm onunla tamamen aynı fikirde değil.

"Başka bir şey var mı?"

Diğer ayakkabıyı kaldırdığımda altında diğerleriyle aynı siyah karalamayla yazılmış bir not buluyorum.

Bir şoför sizi akşam 9'da alacak.

MAGNOLIA'YA OKUDUM.

"En iyisi beni bırak ve hazırlanmaya başla. Onu öldürmen gerek Ke-ke. Seninkini sikmesine izin vermek yerine onun kafasını sik."

Bugünkü durağımı düşünüyorum. "Elimden geleni yapacağım." Beynime başka bir düşünce çarpıyor ve birkaç kelime daha boğuluyorum. "Eğer

. . eğer bana bir şey olursa, anneme, babama ve kız kardeşlerime söyler misiniz-"

Magnolia sözümü kesti. "Bu gece ölmeyeceksin bebeğim. Yemin ederim. O adama istediğini bile bilmediği şeyi ver -ki bu sen olan her şey- ve iyi olacaksın. Şimdi git hadi. Zırhını giy ve git ejderha gibi bir adamı öldür."

Telefonu kapattım ve yatağın üzerine serilmiş kıyafetlere baktım. Kendimi idama giden bir mahkûm gibi değil, balo için giyinen bir prenses gibi hissetmeliydim. Ama hiçbir prenses Mount'la karşı karşıya gelmedi. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Notu aldım.

İmza yok. Verilen kıyafetleri giymek için talimat ya da emir yok. Saat kaçta *alınacağımı* belirten basit bir bilgiden başka bir şey yok. Kelimenin kendisi damarlarımdaki ateşi körüklüyor.

Bu adam istediğini elde etmeye o kadar alışmış ki, açık ya da zımni emirlerine tam itaatten daha azını asla beklemez.

Siktir et onu.

İçimdeki her şey bana isyan etmem için yalvarıyor. *Bir de "Bir çantaya birkaç şey at ve havaalanına koşup Madagaskar uçağına bin" diye bağırان küçük bir parça var.*

Gözlerimi kapatıyorum ve geçen hafta aldığım fotoğrafları düşünüyorum. Kız kardeşlerim. Annem ve babam. Magnolia. Çalışanlarım.

Parçalanmış camın üzerinde dans eden bir kadının görüntüsü. Uymazsam gerçeğe dönüşecek kabuslar. Kaçmak bencilliğin son noktası olur ve ben bundan daha iyiyim.

Mount kendi payını alabilir, ama benden a l a b i l e c e ğ i tek şey bu.

KEIRA

■ saat dokuzda siyah bir arabanın apartmanımın önüne yanaşmasını panjurumun çitaları arasından izliyorum Aynen öyle. Geç kalmasını dilemekle, bu gecenin sonucunun ne olabileceğini düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım olmadığını bilmek arasında gidip geliyorum.

Dışarı çıkayım mı? Şoförün gelmesini mi bekleyeyim? Bu tür bir durumla ilgili tecrübem yok. Emily Post'un protokolü burada geçerli değil.

Evime girebileceklerini zaten biliyorum, neden onun işini kolaylaştırayım ki? İçeride, sevgilisi kornaya basmış bir kız gibi bekliyorum, kapıya gelmek zorunda kalmasın diye onu dışarı çıkmaya çağırıyorum. Bu benim başıma sadece bir kez geldi ve babam evden dışarı adım atmama izin vermedi. Hayır, onun yerine dışarı çıkıp çocuğun ödünü patlattı ve ona terbiye dersi verdi. Söylemeye gerek yok, ondan sonra pek çıkma teklifi almadım.

Mikrodalga fırınımdaki saat 9:01'i gösteriyordu ve arabanın kapısı hala açılmamıştı. Aslında, 9:03'e kadar açılmadı ve iyi oturan bir takım elbise giymiş ifadesiz bir adam ön koltuktan kendini açtı.

Özellikle de benim kuşkulu mahallemde, aşırı pahalı olması gereken bir arabayı kilitlemiyor. Bir an için onun bir aptal olduğunu düşündüm ve sonra asıl aptalın ben olduğumu fark ettim. Eğer Mount insanların söylediği gibi biriyse, akli başında hiç kimse onun arabasını çalmaya cesaret edemez.

Dairemin kapısı çalınana kadar bir dakika daha bekledim. Costco'dan kırk doların altında bir fiyata aldığım hafif siyah London Fog trençkotumun kemerini sıkıyorum. Muhtemelen Mount'un bana yolladığı tüm o pahalı kıyafetlerle dalga geçiyordur ama umurumda değil.

Nefesimi tutarak kilitleri çeviriyorum ve kapıyı açıyorum.

Adam beni tepeden tırnağa hızlıca süzdükten sonra başını iki yana salladı. Hiçbir şey söylemiyor, sadece dönüp koridordan merdivenlere doğru yürüyor.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp bir ayağımı koridora atıyorum, döndüğümde, *eğer dönersem*, şu anda olduğum kadın olmayacağımı biliyorum. Bu deneyim beni geri dönülmez bir şekilde değiştirecek ve bunun için şimdiden Mount'tan nefret ediyorum.

Dairemdeki güvenlik hissim hiç olmamasına rağmen, sessiz adamı merdivenlere kadar takip etmeden önce her iki sürgüyü de kilitlemek için zaman ayırıyorum. Sanki bu kadar uzun topuklu ayakkabı giymeye alışık olmadığımı biliyormuş gibi merdivenlerden yavaşça iniyor. Tavandaki sert floresan ışığı yüzünün sol tarafındaki sivri yara izini belirginleştiriyor. Eski olduğu belli, ama iyi iyileşmemiş.

Bunu ona Mount mı yaptı?

Zemin kata ulaştığımızda ön kapıyı açıyor ve sanki önce benim gitmemi istiyormuş gibi bir kez daha başını sallıyor.

Onun sessiz komutuna uyarak, Scar sessizce yürürken ben de gökdelen topuklu ayakkabılarımla çatlak kaldırımdan aşağı iniyorum.

Arkamda. Orada olduğunu bilmek için ayak seslerini duymama gerek yok. Onu hissedebiliyorum.

Kaldırıma ulaştığımda, kaçırın kişi sizi arabaya bindirdiğinde hayatta kalma olasılığınızın ne kadar düşük olduğuna dair bir istatistik kafamdan geçerken donup kalıyorum.

Kaçma düşüncesi tekrar aklıma geliyor, bu sefer yanıp sönen neon ışıklarla aydınlanıyor.

Ama havaalanına gitmek için çantamı hazırlamama engel olan her neden, daha pratik bir nedenle birlikte peşinden geliyor. Koşmaya çalışırsam bu topuklularla fazla uzağa gidemem.

Bu korkaklığın sonucu ne olur? Bilmek istemiyorum.

Scar bana arka kapıyı açtı, içeri girmemi işaret bile etmedi. Bu bir oldu bitti. Kimse patronuna itaatsizlik edemez, o da bunu biliyor.

Başımı eğiyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en lüks aracın içine giriyorum. Kapıyı kapatırken pelüş taba rengi deri koltuk vücudumu sarıyor.

İşte bu kadar. Farkına vardığımda ağzım kuruyor.

Mount'un teslim edilmesini talep ettiğı ticaretten başka bir şey değilim. Şoför koltuğuna kıvrılıp motoru çalıştırırken şoförümün tek bir kelimesine bile değmem.

Göğsümdeki gümbürtülere bakılırsa, araba bir milim bile hareket etmeden kalp krizinden öleceğimden eminim. Yutkunuyorum ama kuru ağzım bunu neredeyse imkânsız kılıyor.

İç kısma gizlice yerleştirilmiş bardak tutucusuna bakıyorum. İçinde bir şişe Bling H2O var. Hiç şahsen görmedim ama internette, girişimci bir girişimcinin Tennessee kaynak suyunu Swarovski kristalleriyle buzlu bir şişeye koyarak şişesi 40 dolarlık bir ürüne nasıl dönüştürdüğüne dair bir makale okuduğumu hatırlıyorum.

Gecenin teması gösteriş gibi görünüyor, sanki su ayakkabılara ve iç çamaşırlarına uyacak şekilde seçilmiş. Ya da belki Mount o kadar zengindir ki saçma sapan savurganlıklara para harcamayı umursamıyordur.

Suyun içinde ne olabileceğinden çekinerek şişeyi atlıyorum ve Scar'ın koltukların arasından bana bir şey uzattığını fark ediyorum.

Siyah kumaştan bir başlık. CIA onu su işkencesine sürüklemekten önce bir teröriste takılan bir şeye benziyor.

Tanrım. Lanet olsun. Tanrım.

Daha önce kalp krizinin yakın olduğunu düşünmüştüm, şimdi bu olasılık bir düzine kat daha arttı.

Scar onu tutuyor ve hiçbir şey söylemiyor.

İsyan mı edeyim yoksa itaat mi edeyim? Muhtemelen bütün gece kendime soracağım soru bu olacak.

Soruya kafamda hızlıca cevap veriyorum. İsyanımı hak eden adama saklayacağım. Tabii zamanı geldiğinde cesaretimi toplayabilirsem.

"Peki," diye bağıriyorum ve kapüşonu elinden çekip başıma geçiriyorum.

Saçımı yapmak için bir saat harcadığımdan değil. Mount'a o kadar önem vermeyi reddettim. Kızıl yelem, gelecek geceden korktuğum için bütün gün parmaklarımı saçlarımda gezdirmekten yabanileşmişti ve şimdi daha da dağınık olacak.

Kendime umursamadığımı söylüyorum.

Görüşüm karanlığa gömüldüğünde, Scar motoru çalıştırdı ve arabayı sessizce sokağa doğru sürdü. Dışarıdan gelen sesleri dinliyorum, beni nereye götürdüğünü anlamaya çalışırken diğer tüm duyularım artıyor.

Kornalar çaldıkça trafik yoğunlaşıyor gibi görünüyor ve uzaktan müzik sesi duyabiliyorum.

Fransız Mahallesi mi? Beni Magnolia'nın bahsettiği bara mı götürüyor? Şifreli kelimenin olduğu bara mı? Kaputu çekip çıkarmadıkça bunu bilmemin hiçbir yolu yok ve içimden bir ses bunun benim için iyi sonuçlanmayacağını söylüyor.

Yirmi dakika sonra, bir sürtünme sesi geliyor ve araba yavaşça ilerlemeden önce dönüyor.

Bir garaj mı? Depo mu? Hiçbir fikrim yok.

Scar motoru durdurdu ve kapısı açıldı. Bir an sonra serin bir esinti bacaklarıma çarpıyor ve trençkotumun kemerini sıkıyorum.

Koluma bir el indiğinde, neredeyse pelüş deri koltuğumdan fırlayacaktım. "Bir dahaki sefere bir kızı uyar, tamam mı? Nereye gidiyorsak oraya varamadan kalp krizinden ölmemi mi istiyorsun?"

Cevap vermiyor, sadece ben kör kalırken arabadan çıkmama yardım ediyor. Ayağım takılmasın diye beni yavaşça arkasından çekmesini bekliyorum ama onun yerine düğün gecesindeki bir damat gibi beni kollarına alıyor.

Kaçarak evlendikten sonra Brett'in beni evimin eşiğinden geçişini hatırladıkça bu düşünce midemi bulandırıyor.

O yalancı, aldatan pislik.

Öfke damarlarımda yeniden kükrüyor, New Orleans'ın en korkunç adamıyla yüzleşmek için ihtiyacım olan çelikle omurgamı sertleştiriyor.

Kıvrımları, dönüşleri, iniş çıkışları, kapıların açılma ve eşyaların kayma seslerini takip etmeye çalışıyorum ama Scar beni tekrar ayağa kaldırdığında kafam tamamen karışmış durumda.

Burnuma çarpan ilk koku puro dumanı, deri ve eski kitapların hafif bir karışımı. Ayak sesleri uzaklaşıyor ve neredeyse sessiz bir kayma sesi daha duyuluyor. Kör olmasaydım duymayabilirdim.

Kapüşonu başımdan çekiyorum, adrenalin kan dolaşıma karışırken gözlerim loş ışığa alışıyor.

Savaş ya da

kaç. Ben

hazırım.

Beni bekleyen kendini beğenmiş bir adam görmeyi umuyorum, hani şu masamın sahibiymiş gibi oturan adam, ama kimse yok.

Bir daire çizerek dönüyorum, uzun topukların üzerinde kendimi zar zor dik tutuyorum.

Tamamen yalnızım.

İlk düşüncem, Scar beni yanlış yere mi getirdi? Mount'un beni sapkın zihninin istediği her türlü iğrenç şeyi yapmaya zorlayacağı, devasa bir yatağı olan bir genelev için uygun bir yatak odası bekliyordum.

Ama görünürde bir yatak yoktu. Aslında odadaki tek mobilya, her duvarı kaplayan ağır kitaplıklar, iri bir adamın iskeletine mükemmel bir şekilde uyan iki büyük deri sandalye, masaların üzerinde birkaç lamba ve kristal sürahilerle dolu bir büfe. Gözlerim odayı duvardan duvara tarayıp kapıyı arıyor.

Kapının orada olduğunu fark ettiğimde içime bir korku ateşi daha düşüyor.

bir tane değil.

Tekrar yutkunuyorum, ağzım arabadakinden daha da kuru ve nefesime odaklanıyorum. *Burası New Orleans. Gizli odalar ve gizli geçitler sıradan şeyler. Büyütülecek bir şey değil.*

Buluşacağınız adamın metreslerini ortadan kaybetme geçmişi olması dışında.

Ama ben öyle biri değilim. Ben sadece borcunu ödemek için aldığı bir kış parçasıyım. Başka bir şey değil. Daha azı değil.

Odanın ortasında durup bekliyorum ve tavanın bir köşesine sıkıştırılmış koyu renkli cam bir ampul görüyorum.

Bir kamera.

Beni mi izliyor?

Öfkemden güç alan bir cesaret dalgası omurgamı bir kez daha dikleştiriyor.

Hayatımda ilk kez, Lachlan Mount'un beni izlediğinden eminim. Trençkotumun kemerini çözüyorum ve yere düşmesine izin veriyorum.

MOUNT

Toplantı bitmeyecek. Şehrimde iktidar için yarışan iki üst düzey kartel lideri masamın karşı tarafında oturuyor.

Bütün akşam tartıştılar ve ben de onlara izin verdim.

Başka bir yerde olsa, aynı odada bulunmayı kabul etseler bile bu kan dökülmesiyle sonuçlanırdı, ama burada buna cesaret edemezler. New Orleans'ta iş yapmak istiyorlarsa ya benden geçerler ya da hiç geçmezler.

Onlar odadan çıkmadan önce hangi anlaşmanın imzalanacağını zaten biliyorum, çünkü dün karar verdim. Meksikalıların kendilerini güçlü sanmaları umurumda değil. Benim şehrimde sadece bir kral var, o da benim.

Korkuyla hükmet ama eylemlerinle saygı kazan.

CIA'in New Orleans'ta emekliye ayırdığı ölmek üzere olan bir kartel şefi bana bu bilgeliği öğrettiğinden beri neredeyse yirmi yıldır yaptığım şey bu. O aynı zamanda damarlarımda bir imparatorluğun kontrolünü ele geçirmemle sonuçlanan ateşi de yaktı.

Ondan sonra hayatım asla hayal edemeyeceğim bir şeye dönüştü.

CIA. NSA. FBI. DEA. ICE. Karteller. Mafya. Yakuza. Bratva.

Şimdi hepsiyle çalışıyorum ve öğrendiğim en önemli şey, önemli olan tek şeyin güç olduğu. Çoğu erkeğin uzun süre elinde tutamayacağı kadar çok zayıflığı vardır.

V odaya giriyor ve bana başıyla selam veriyor.

Bütün gece içimde tuttuğum beklenti yüzeye çıkıyor ve onu bastırıyorum.

Meksikalılar tartışmaya devam ediyor ve can sıkıntısı içinde bakışlarımın masamdaki çeşitli kamera açılarını gösteren monitöre, özellikle de V'nin onu götürdüğü odaya kaymasına izin veriyorum.

Çılgınca bir çıkış arıyor olabilir miydi? V, almayla ilgili herhangi bir sorun olduğuna dair mesaj atmadı. Direndiğine dair bir belirti yok.

İşte orada. Kapüşonu kafasından yırttı ve vahşi kızıl saçları serbest kaldı.

Gözlerimi ekrandan ayırıyorum ve biraz daha tartışan Meksikalılara geri götürüyorum. Bir kulağımla dinliyorum, medeni bir şekilde devam edebilmek için gerektiğinde araya giriyorum ama bakışlarımın tekrar ekrana çekildiğini fark ediyorum.

Bir çıkış yolu bulmak için raflardan kitap çekmeye başlamadı. Bu en azından ilginç. Ama o da diğerleri gibi parlaklığını hızla yitirecek bir ilgi odağı.

Bu seviyede birkaç yıl geçirdikten sonra, her şey benim için bir meydan okuma olmaktan çıktı. Neredeyse yirmi yıldır sıkılıyorum ama ilgimi kaybetmeden önce ateşli bir kızılın en azından biraz oyalanmamı sağlayacağını umuyorum.

Bu toplantının bitmesine hazırım. Yeterince uzattılar.

Masamın karşısındaki adamları tiksintiyle inceledim. Meksika uyuşturucu ticaretinin en korkulan adamlarından ikisi ve ikisini de ofisimde infaz edebilirim ve bunun için kimse bana dokunamaz.

Sınırları ve zayıflıkları olmayan, sokakları kana bulamaya hazır biri olarak ün kazandığınızda, insanlar sınırlarınızı test etmez ya da kurallarınızı çiğnemez.

Keira Kilgore daha fazla mücadele etmediği için bir yanım hayal kırıklığına uğradı. İrlandalı kızıl öfkesinin su yüzüne çıkacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre öyle olmamış.

Kesinlikle hayal kırıklığı.

Dikkatimi kısmen tartışmaya geri veriyorum, en azından o doğrudan kameraya dönene kadar, sanki objektifi bulmuş ve onu izlediğimi biliyormuş gibi.

Günah kadar çirkin trençkotunun kemerine uzanırken yüz ifadesi meydan okumayla doluyor ve ben de artan bir ilgiyle onu izliyorum. Ceketini vücudundan çıkarıp yere bıraktığında, sikim takım elbisemin ipek astarına doğru seğiriyor.

*Hay
sikeyi
m.*

Beni.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Belki de o kadar da hayal kırıklığı değildir.

Ayrıca dikkatimi önümde gerçekleşen konuşmadan tamamen çaldı, ki bu kabul edilemez.

Kendimi bekleteceğim.

Kütüphanemde çırılçıplak durması, sadece gönderdiğim yüksek topuklu ayakkabıları giymesi, başını dik ve gururlu tutması önemli değil.

Bekleyecek. İş her zaman önce gelir.

Sonra dönüp bir kez daha dikkatimi çekiyor.

Artık sahip olduğum o mükemmel şeftali kıcını net bir şekilde görmemi sağladığında aletim tekrar sarsılıyor.

Sırtının alt kısmında, serseri damgası bölgesinde, onun hakkında edindiğim bilgilerin hiçbirinde ve kesinlikle fotoğrafların hiçbirinde bahsettiğini hatırlamadığım blok harfler var.

Bileğimin bir hareketiyle çerçeveyi tıklayıp yakınlaştırıyorum ve önümdeki tartışmayı tamamen görmezden geliyorum.

Boğazıma bir hırıltı doluyor ve kelimeleri seçerken içimde bir ateş yanıyor.

KIMSENİN MALI DEĞİLDİR

KEIRA KILGORE, kesinlikle hayal kırıklığı yaratmıyorsun. Bakalım bu ne kadar sürecek.

Konsantrasyonumu resmen bozdu, bunun bedelini ödeyecek ama bu toplantı sona erdi. Ayağa kalkıyorum.

"Gustavo, sen eroin ve otu al. Eduardo, sen de kokain, hap ve meth'i al."

İki adam da kafalarını bana doğru salladı.

"Ama-"

"Bu gece metresini görmek istiyor musun, Gustavo? Çünkü ağzından bir kelime daha çıkarsa, kafana bir kurşun sıkar ve aletini bir kutuya koyup ona gönderirim."

Dişlerini sıktı ve ben Eduardo'ya baktım. "Şikâyetin var mı?"

"Hayır. Organizasyonum bu işi halledecektir."

"Güzel, o zaman burada işimiz bitti."

Gözlerim tekrar monitöre ve kollarını arkada kavuşturmuş, iki orta parmağını da uzatmış olan kadına kayıyor.

Burun deliklerim açılıyor.

Hiçbir erkek buna cesaret edemez. Meksika'daki köprülerden masum insanların cesetlerini korku salmaktan başka bir amaç gütmekten asan şu karşımdaki iki piç bile.

GörünüŖe göre Keira Kilgore hakkındaki ilk içgüdülerim doğruymuş.
Onun içinde başka hiçbir kadında bulamadığım bir ateş yanıyor.
Son aldığımı görme zamanı geldi.

KEIRA

Hareket eden bir kitaplık değil; şöminedir. Filmlerde gördüğün gibi dönüyor.

Bir haftadır kâbuslarımda başrol oynayan adam odaya girdiğinde, döndüğünü yakalamak için sarsılıyorum ve ellerimi iki yanıma bırakıyorum. Şömine eski konumuna dönmek için tekrar dönüyor.

Ofisimden hatırladığımdan daha da iri, ama baştan çıkarıcı narenciye ve odunsu kokusu aynı, ancak bu sefer deri ve kitap kokusuyla karışmış.

Benimle dalga geçme diyebileceğim bir tarzda mükemmel kesilmiş siyah saçları, neredeyse siyah gözleriyle eşleşiyor. Bu gözler çıplak bedenimi tembelce incelerken kömür gibi yanıyor gibi görünüyor.

Daha önce, paltomu ilk bıraktığımda kendimi cesur hissediyordum. Öfke doluydum. Öfke. Beni bu duruma soktuğu için kocamdan öğreniyordum. Bu bana sahte bir cesaret verdi ve damarlarımda adrenalin dolaştı.

Şimdi ise gerçekler ortaya çıkıyor.

Bir sivrisineği ezmekten daha kolay bir şekilde hayatıma son verebilecek bir adamla karşı karşıyayım.

Dolgun dudakları gülümseme diyebileceğim bir ifadeye dönüşüyor ama değil. Çok kendini beğenmiş ve kendinden emin. Sanki benimle eğleniyormuş gibi.

masraf. *Ki muhtemelen öyle.*

Konuşmasını bekliyorum ama konuşmuyor. Beni incelemesi, bakışlarının benimkini delip geçmesiyle son buluyor. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum.

Varlığı onu fiziksel bir varlık gibi çevreliyor. Korku uyandırması gerekiyordu ve işini yapıyor. Bu duyguyu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum ama devasa bir timsah çenesini kafama kapatıp beni bataklığa sürüklemek üzere olsa ben de aynı şekilde hissederdim diye düşünüyorum. Sırada ölüm yuvarlanması var. Bana ulaşmasına izin veremem, yoksa mahvolurum.

Magnolia bana onun gücünü, varlığını ve karizmasını anlattığında neden bahsettiğini anlamamıştım. Şimdi anlamaya başlıyorum.

Korku gösterme. Korku gösterme. Konuşmasını beklerken bu benim mantram oldu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, derin, çakıllı bir sesle iki kelime söyledi. "Arkanı dön."

Köşedeki kameraya kasıtlı olarak arkamı gösterdiğimde ve sonra ona çift kuş çevirdiğimde, belki de yarı yarıya izlediğini düşündüm. Yine, bu çılğınca gösteri beni terk eden adrenalinden besleniyordu.

İsyanımın kalıntılarını ortaya çıkarmak istiyorum ama yapamıyorum.

Gönderdiği ve giymeye tenezzül ettiğim tek kıyafet olan stilettoların üzerinde dönüyorum ve ona sırtımı veriyorum. Omuzlarımı sertçe ve gururla tutuyorum.

Korku gösterme, diye tekrarlıyorum kendi kendime.

Bana doğru bir adım atıp vücut ısısı tenime değecek kadar yaklaştığında ahşap zemin gıcırıyor.

"Talimatları iyi takip etmiyorsun."

Parmakları saçlarımın arasına girip etrafını sararken kelimeler tenimde hayalet gibi dolaşıyor. Başımı çevirecek kadar sert çekiştiriyor.

Beni karanlık bakışlarıyla buluşmaya zorluyor.

Şeytanın gözlerine bakmak gibi.

Bu kadar zalim bir adam nasıl bu kadar güzel olabiliyor, hiçbir fikrim yok. Gözleri üzerimde daralırken kalbim çarpıyor.

Cesur ve meydan okuyan bir hareket gibi görünen şey şimdi çocukça bir şaka gibi görünüyor ve iç konuşmam 180 derecelik bir dönüş yapıyor. *Korku göstermemenin canı cehenneme; şimdi yalvarma zamanı. Beni öldürecek.*

Ama ağızım beynimin gönderdiği emirleri almıyor ve açılıyor, söylemeyi planlamadığım kelimeler dökülüyor. "Bana herhangi bir talimat vermediniz. Notta bir şoförün beni saat dokuzda alacağı yazıyordu. Hepsi bu."

Koyu renk gözleri parladı. "Notun üzerine otuz bin dolar değerinde kıyafet koyduğunu anlamayacak kadar aptal değilsin."

Otuz bin dolar. Vay anasını.

Yine kelimeler iznim olmadan ağızımdan döküldü. "Borca eklenmese iyi olur."

Dolgun dudaklarının bir köşesi, başka biri olsa sırtıyormuş gibi görünecek şekilde yukarı kıvrılıyor ama onunkine ürpertici demekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Saçımı bırakıyor ve bir adım geri atıyor. "E ğ i l .

Parmak uçlarından ayak parmaklarına kadar."

"Ne?" Soruyu ağızımdan kaçırıyorum, şaşkınlığım ses tonumdan belli oluyor. Mount'ın ifadesi sertleşti. "Kimse için kendimi tekrarlamıyorum."

Bakışlarını kırmak için çaresizce gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ne olacağını sanıyordum ki? Beni bu muhteşem kütüphaneden alıp yatağa götüreceğini ve orada benimle sevişip boşalmamı sağlayacağını mı? Pislik kocamın zamanın yüzde 98'inde dert etmediği bir şey.

"Beni bekletme." Kelimeler yavaşça geliyor ama yine de bir boğa kırbacının çatırtısını taşıyor.

Her türlü cevabı yutuyorum ve eğilip parmak uçlarımı kan kırmızısı ayak tırnaklarıma dokunduruyorum.

Kan kırmızısı. Bana camın üzerinde dans ettirdiği kadını hatırlatıyor.

İçime sokulan parmaklar ya da başka bir uzuv yerine, nasırlı bir parmak ucu sırtıma kazıdığım her harfin üzerinde geziniyor.

"Kimsenin malı değil. Bu kalıcı mı?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Bu kına."

"Güzel, çünkü ikimiz de kışının bana ait olduğunu biliyoruz ve sırtındaki her bir harfi çıkarmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Onları bıçakla kesip çıkaracağını ima ediyor ama bunu dile getirmiyor.

Teşekkürler, Delilah ve Voodoo Ink'ten Dev Adam. Muhtemelen şu anda hayatımı size borçluyum.

Bu saçma düşünce üzerine ayağa kalkmaya başlıyorum ama Mount'un geniş avuç içi beni yerime geri itecek kadar gergin bir şekilde sırtımın küçük kısmına yerleşiyor.

"Sana hareket etmeni söylemedim. Söylediklerimi yapmayı ne kadar çabuk öğrenirsen, bu senin için o kadar kolay olur." Ses tonuna alaycı bir mizah giriyor. "Hatta bundan zevk bile alabilirsin."

O odaya girmeden önce beni her hareketime iten türden bir öfke yeniden içimi dolduruyor. "Tecavüz mü? Kim bundan zevk alır ki?"

Dokunuşu geldiği gibi hızla tenimden uzaklaşıyor, geride teninin sıcaklığından başka bir şey bırakmıyor.

"Ayağa kalk. Yüzünü bana dön."

Emirlerini haykırıyor ve ben de onlara uyararak bakışlarıyla buluşacak cesareti buluyorum. Eğer öfke hissettiğimi düşünüyorsam, aynı duygu onun gözlerine de yansıyor.

"Hayatın boyunca bir erkeğin seni sikmesi için yalvardığın gibi sikeceğim seni. Ve garanti ederim ki içine gömüldüğümde, iradene karşı geliyormuş gibi hissettiğin tek bir saniye bile olmayacak."

"Hayatta olmaz. As/a istekli olmayacağım."

Bana tekrar uzandığında ortaya attığım meydan okuma aramızdaki havada asılı kalıyor. Parmak ucu çene çizgimden geçip boğazımın çizgisini takip ederek göğüslerimin arasında durduğunda irkiliyorum. Kararlılığıma rağmen meme uçlarım zirve yapıyor.

"Vücudun sana ihanet ediyor." "Burası soğuk."

"Kendine istediğin kadar yalan söyle Keira. Ama bana bir konuda doğruyu söyle. En son ne zaman gerçek bir erkek tarafından sikildin? Neye ihtiyacın olduğunu bilen biri. Kontrolü senden alacak ve sana istediğin şeyi verecek biri. Gevşek sikli kocan yuvarlandıktan sonra sırf sen de boşalabilesin diye kaç kez kendini parmaklarıyla becermek zorunda kaldın?"

Bunu bilmesinden nefret ediyorum. "Onu bu işe karıştırma."

Mount'ın kaşları havaya kalktı. "Burada olmamızın nedeni o, değil mi? Borcunu ödeyemedi ve karısını da ödeyemeyeceği kesin." Bir parmağı sert meme ucumu okşuyor ve ben sert bir nefes alıyorum. Bir göğsümü avuçluyor ve başparmağını ortasından geçirerek içime alevler gönderiyor. Ondan nefret etmek istiyorum. Hayatım boyunca hiçbir şeyden nefret etmek istemediğim kadar çok nefret etmek istiyorum ama o

Doğru. Magnolia da haklıydı.

Bedenim bana ihanet ediyor.

Etrafımızdaki ısı yanıyor, bana dokunduğu ellerinden, benimkini iğnelediği bakışlarından ve içimde oluşan cehennemden. Başparmağı ve işaret parmağı göğüs ucuma yaklaşıyor ve sıkıyor,

Daha sıkı ve daha sıkı, zevk ve acı arasındaki çizgi bulanıklaşana ve kalçalarım birbirine kenetlenene kadar.

Beni bir anda bırakıyor ve sanki o basit dokunuşla neredeyse boşalmamı sağlamamış gibi uzaklaşıyor. Beni incelerken başı sola doğru eğiliyor.

"Güç başka nedir biliyor musun Keira? Bir afrodisyak. Benden korkabilir ve aynı zamanda beni isteyebilirsin. Bu her deneyimi daha da artıracak."

Çenem sıkıştı. Haklı olabileceği ihtimalinden nefret ediyorum. "Ben bunu istemiyorum. Bunu ben istemedim ve *asla* isteyerek boyun eğmeyeceğim. Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim."

Dudakları bükülerek bir ifadeye dönüşüyor. Ben okuyamıyorum. *Hayranlık mı?*

Entrika? Meydan okuma mı?

"O zaman Yedi Günahkâr'ın yüzde yüzünü hemen şimdi bana devrediyorsun." Bir adım uzaklaşıp koyu renk takım elbisesinin göğüs cebine uzanıyor ve katlanmış tek bir kâğıt çıkarıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, aniden çıplaklığımın her santimini hissediyorum. "Hayır. O şirket *benim*. Ailemin mirası. Kendimi bildim bileli istediğim tek şey. Ve eğer bunun sadece yarım milyon değerinde olduğunu düşünecek kadar aptal olduğuma inanıyorsan, beni tamamen yanlış değerlendirmişsin demektir."

Gözleri kısıldı. "Borç yükünle mi? Gırtlığına kadar ipotekli mi? Şanslısın ki, burayı kapatıp o fiçileri hurdaya satmak *y e r i n e* devralmaya ve işletmeye devam etmeye istekliyim."

Yedi Günahkâr'ın parçalanacağı düşüncesi içime bir öfke dalgası daha gönderiyor. "Sakin şirketime dokunmayı aklından bile geçirme. Sana asla izin vermeyeceğim." Cevabım küçümsemeden başka bir şey olarak adlandırılmaz ... belki aptallık dışında.

Yakıcı bir öfkeyle bana kızmasını bekliyorum ama onun yerine kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

"İstediğim her şeye dokunmayı düşüneceğim." Diğer göğüs cebinden bir kalem çıkarıyor. "Ama bunu imzalarsan, kendi vücudumdan daha iyi tanıyana kadar vücudunun her kıvrımına dokunmadan yürüyüp gidebilirsin. Ben o pembe meme uçlarını emmeden. Sen adımı haykırana kadar o mükemmel şeftali kıcını becerirken elimi vahşi saçlarına gömüp seni sıkıştırmak için kullanmadan."

Hem kâğıdı hem de kalemi bir meydan okuma gibi masanın üzerine bıraktığında kesik kesik nefes almaya çalışıyorum. Lamba ışığı, tek amacı hayatımı mahvetmek olan bir başka yasal belgenin başlığını aydınlatıyor.

MÜLKİYET HAKKININ TAM VE GAYRIKABİLİ RÜCU TEMLİKİ

Başlattığı yangın bedenimi kasıp kavururken bile ondan nefret ediyorum.

Nefret.

Şu ana kadar gerçekten anladığım bir kelime değildi. Ama beni bu imkânsız duruma sokarak, bunu çok iyi anlamamı sağladı. Bu duygu içgüdüsel, midemi alevleri söndürecek kadar güçlü bir öfkeyle büküyor.

"Bunu imzalamayacağımı biliyorsun. Seven Sinners benim. Bir Kilgore burayı dört nesildir işletiyor ve aileden ayrılmasına izin verecek kişi ben olmayacağım."

Kendini beğenmiş ifadesi yakıcı bir ateşe dönüşüyor. "Yedi Günahkâr'ın senin olarak kalmasının tek yolu, isteyerek *benim* olman. Tamamen, gönüllü teslimiyet. Bu tek seferlik bir tekliftir. Kabul et ya da

Bırak, Keira. Benden daha cömert bir teklif alamazsın ve başka kimseden de teklif alamayacağından emin olabilirsin."

Kendini beğenmiş yüzüne bakamıyorum bile, bu yüzden arkamı dönüp yürümeye başlıyorum. *Çıplak olmanın canı cehenneme.* Bana sahip olduğunu zaten biliyor.

"Bu gerçək bir seçim bile değil, seni piç. Beni tanıyan herkes cevabımı bir saniyede verebilir. Ben aileme inanıyorum. Mirasımıza. Viskimize. Geleneklerimize. Çalışanlarıma." Kendi kaderimi mühürlerken sesim titriyor ve dönüp ona bakıyorum. "İmzalamayacağım. Sen kazandın."

Yüzündeki zaferi görmek istiyorum ki daha sonra bedenimi kirletmesine izin verdiğimde nefretimi körüklemek için kullanabileyim.

Kara gözleri zaferin sıcaklığıyla üzerimde geziniyor. Kâğıda uzanıyor ve onu ikiye bölüp iki parçasının da yere düşmesine izin veriyor.

"Buna ihtiyacım olmayacağını biliyordum."

Piç kurusu. Benimle oynadı. Bana bir umut ışığı verdi ve onu yok etti.

Mount çömelerek yerdeki trençkotu aldı ve bana fırlattı. "Üstünü ört. Artık Lachlan Mount'un malısın ve öyle davranmanı bekliyorum. Seni bir daha görmeden önce o kelimeleri derinden çıkar. Seni arkadan becerirken bu yalanları okumak istemiyorum."

Mülkiyet. Beni böyle görüyor. Sahip olunacak bir oyuncak olarak kullanılmış.

Paltoyu yakalıyorum ve kollarımı kollarından geçiriyorum, düğmelerini ilikliyorum ve kemerini sıkıca düğümlüyorum. Bu sefer dikkatimi yere veriyorum.

Parmak uçları çenemi kavrayıp beni bakışlarıyla buluşmaya zorlarken cilalı siyah deri ayakkabıları ortaya çıkıyor. "Senin orgazmların

Bana. Eğer benim iznim olmadan kendine dokunursan, boşalmak için yalvarana kadar o amcığına şaplak atarım."

Ne tür bir barbar-

Çenemi tuttuğu yerden çekiyorum, artık kişisel güvenliğimi umursamıyorum. Zaten iddiasını ortaya koymuştu. Başka ne olabilir ki? Ayrıca, bunu kolaylaştıracığımı düşünüyorsa ... .

Kitaplıklarla kaplı uzak duvara doğru adım atıyorum, çünkü volta atarken en iyi laf kalabalığını yapıyorum.

"Burada kuralları koyan tek kişi sen olamazsın. Şartlarım var. Kimse bilmemeli. Ailem. Çalışanlarım. *Hiç kimse*. Adımın seninkiyle anılmasını *asla* istemiyorum."

Söylediklerimin zekice olup olmadığını düşünmek için duraklamıyorum, çünkü geri kalanını tutamayacak kadar kızgıyım. Öfkeyle dönüp diğer yöne doğru yürüyorum, bakışlarımı Lachlan Mount'tan başka bir şeyden ayırmıyorum, en azından taleplerimi dile getirmeyi bitirene kadar.

"Buluşmak için ortak bir zaman ve yer belirleyelim. Artık bu şoför, toplanmak ve kapüşon takmak yok. Reddediyorum. İz bırakmayacaksın. Bana zarar vermeyeceksin. Ve tüm bunlar bittiğinde beni ortadan kaldırmayacağından emin olabilirsiniz, çünkü yemin ederim ailem ve arkadaşlarım bunu yanına bırakmayacak."

Konuşmamın onu ne kadar kızdırdığını görmek için stiletto'mun üzerinde dönüyorum

. . . ve kendimi boş bir odada buldum.

O gitmişti.

Piç kurusu gitti mi? Öylece gitti. Tek kelime etmedi mi? Orospu çocuğu. Dişlerimi öyle bir sıktım ki, çenem ağrıdı.

Öfkeyle yerdeki yırtık kâğıda doğru fırladım ve onu kaptım. İki parçayı bir arada tutarak büyük, kalın başlığın altındaki kelimeleri okudum.

*Keira Kilgore şirketinin haklarını asla
Lachlan Mount çünkü inatçı, dik kafalı ve aile geleneği kavramına
fazlasıyla sadık. Ve dahası, onun iş kurmasına ihtiyacı yok çünkü ona
sahip olacak.*

YALANCI PISLIK.

Bana gerçek bir çıkış yolu sunmadı.

*Ya da bunun asla geçerli bir seçenek olmayacağını anlayacak
kadar beni iyi tanıyor.* Bu olasılık daha da korkutucu olabilir. Şeytanla
yaptığım anlaşmayı düşünüyorum.

Başka ne seçeneğim var? Babamın yüzüne bakıp ona, babasının
ve ondan önce babasının babasının kan, ter ve fedakârlıkla kurduğu
şirketi kaybettiğimi nasıl söyleyebilirim?

Gururuma karşılık bedenim. Yaptığım anlaşma bu.

Lachlan Mount'tan nefret ediyorum.

İsmi bile içime bir sıcaklık yayıyor, daha önce hiç yaşamadığım bir
öfke.

Beni nasıl hissettirdiğinden nefret ediyorum.

Bedenimin ona tepki vermesinden nefret ediyorum.

Şömine tekrar dönerken ve Scar siyah başlığıyla geri dönerken,
kafamın içindeki ses bir gerçeği daha fısıldıyor.

Bana tekrar dokunmasını istememden nefret ediyorum.

MOUNT

saçma sapan yasal belgeyi okuduğunda yüzündeki öfkeyi hayal etmenize gerek yok Ben bizim için hazırlamıştım

Toplantı. Sıkılı yumruklarıyla ezerken masamdaki monitörde açıkça görülüyor.

Keira Kilgore kolay bir hedefti. Haklı bir öfke ve altımda olmasından zevk alacağım bir ateşle dolu.

Taleplerde bulunabileceğini düşünmesi beni eğlendiriyor. Kayalar kadar cesareti olan yetişkin adamlar buna cesaret edemez. İşte bu yüzden o bir hayranlık uyandırıcı. Bir tuhafılık.

Hepsi bu.

Eğlence. Kısa bir süreliğine beni eğlendirecek bir mal parçası. Onun istekli olmasını istiyorum. Başka bir şekilde olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Meydan okuyan ve kızgın olsa bile, bana bir bilgenin enstrümanı gibi cevap verdi. O ateşi evcilleştireceğim. Onu isteğime boyun eğdireceğim.

Onu her emrime boyun eğerken hayal ettiğimde aletim bu gece onuncu kez sertleşiyor.

O kış. O

memeler.

O daracık amcık.

Kim senin malı değil mi? Saçmalık.

Keira Kilgore *benim*.

KEIRA

S Kaputu başıma geçirip beni tekrar kaldırırken araba konuşmuyor. Yukarı, aşağı, etrafta ve etrafta.

Döner bir merdiven mi?

Beni arabanın arka koltuğuna oturtmadan önce dışarıdaki havanın serin esintisini sadece bir an hissediyorum. Ellerim hemen kaputa gidiyor ama kalın parmakları onları kavırıyor ve sıkıyor. Bu, onu çıkarmamam gerektiğinin açık bir göstergesi.

"Eve dönerken açık bırakmak zorunda mıyım? Şaka mı yapıyorsun?" Verdiği tek yanıt bir homurtu.

Parmaklarım kaputu sökmek için kaşınıyor, ama kaputu çıkarmamak beni eve daha hızlı götürecekse, o zaman lanet şeyi rahat bırakacağım.

Garajdan geri geri çıkıyor ve sessiz sokak sesleri lüks arabanın içini zar zor ihlal ediyor. Yine hangi yöne döndüğümüzü unutup sessiz kalıyorum ve bu kâbus gibi gecenin bitmesini bekliyorum. Araba nihayet durduğunda ellerimin üzerine oturuyorum, kaputu çıkarmasını bekliyorum ama çıkarmıyor.

"Birisi görecektir ve senin olduğunu düşünecek."

Homurdan.

Sustum ve beni arabadan çıkarıp daireme kadar taşımasına izin verdim.

Bir şeylerin ters gitmesi dışında. Anahtarlar şingirdiyor, ama seslerinin benimkilerden farklı olduğuna yemin edebilirim.

Scar beni merdivenlerden yukarı çekiyor ve ölü sürgülerin kilitlerini açarken beni ayakta tutuyor. Beni küçük bir itiş kakışla odaya sokuyor ve ben kaputu çekip çıkaramadan kapı arkamdan kapanıyor.

Kafama geçirip etrafımda dönüyorum, beynim kesinlikle hiçbir anlam ifade etmeyen bir şeyi işlemek için yarışıyor.

Burası benim dairem değil.

Hangi cehennemdeyim ben?

Mount. Bunu o yaptı.

Beni bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Neredesin, seni lanet piç?"

Başımı iki yana sallıyorum, sofistike bir siyah-beyaz brokar deseniyle kaplanmış duvarlara bakıyorum, kalın kartonpiyerlerin köşelerinde bir kameranın varlığını ele verecek bir küre arıyorum.

Kamera olduğuna dair bir kanıt göremiyorum ama bu burada bir kamera olmadığı anlamına gelmiyor. Ama Mount da burada değil.

Bu da bir şeydir.

Çok az.

"Eve" dönerken hissettiğim tüm rahatlama, yeni kafesimi incelerken içimden akıp gidiyor. Kilitleri duydum. O izin verene kadar gitmeyeceğimi biliyorum. Vücudum titriyor ve bunun montumun altında çıplak olduğum gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok.

Titremeyi durdurmak için kollarımı kendime sarıp sıkıyorum.

Bunu düşünme. Bilgi topla. Bir general ol, mahkûm değil.

Korkuyu yutuyorum ve etrafıma odaklanıyorum. Nerede olduğumu anlamama yardımcı olacak ya da bana yardım edecek bir şey olmalı.

kaçışında. Dönüp, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel oturma odasını inceliyorum. *Yaldızlı kafes* deyimi hiç bu kadar uygun olmamıştı.

Tüm odada sadece üç renk var. Siyah, beyaz ve altın.

Parlak siyah bir kapı sağa doğru açılıyor ve ben de aptal gibi bunun bir çıkış olabileceğini umarak ama aynı zamanda olmayacağını da bilerek ona doğru koşuyorum.

Burası bir yatak odası.

Daha önce beklediğim gibi abartılı bir genelev odası değil, sofistike ve kadınsı bir oda. Yine dekorda sadece üç renk var; siyah, beyaz ve altın.

Siyah sayvanlı yatak, odanın üçte birini kaplayarak odaya hakim oluyor ve şeffaf beyaz kumaş, direktten direğe uzanıyor. Örtü, oturma odasının duvarlarındaki siyah-beyaz brokarla eşleşiyor ve siyah saten çarşaf, sanki gece yatak açma servisi çoktan yapılmış gibi çoktan geriye çekilmiş.

Gitmeme izin vermeyi hiç planlamamıştı. Asla.

Kütüphanedeki tüm bu prodüksiyon tam da Magnolia'nın beni uyardığı şeydi -Mount'un aklımı karıştırma yeteneği.

Korkuyu bir kenara itiyorum. Faydasız bir enerji kaybı.

Yatak odasından çıkan bir başka kapı, gördüğüm tüm otel odalarından daha güzel, yine siyah, beyaz ve altın renginde lüks bir banyoya açılıyor.

Bu renklerin nesi var?

Banyoda, kendi başına makul büyüklükte bir yatak odası olarak kullanılabilecek bir gömme dolaba açılan başka bir kapı var, ancak parmaklıklar tamamen boş. Ortadaki adadaki çekmeceleri kontrol ediyorum, onlar da boş.

Beni burada çıplak mı tutmayı düşünüyor? En azından güvenilir trençkotum yanımda.

Bu gece giymem gereken elbiseyi düşünüyorum ve ilk defa keşke onu giyseydim diyorum. Banyo çekmecelerinin içindekileri incelemek için dolabı geride bırakıyorum. Bomboş olmak yerine, her türden pahalı banyo malzemeleriyle doluydular.

Bir dizi odadan geçerek oturma alanına geri dönüyorum ve kilitli kapıya bakıyorum. İki ölü sürgü, ancak içeride çevirmek için düğmeler yerine, eşlik eden anahtarlar olmadan anahtar delikleri var.

Bunun anlamsız olduğunu bilsem de, çünkü sürgülerin eve doğru kaydığını duydum, ona doğru yürüyorum ve kolu test ediyorum.

Yine de bu beni çok kızdırıyor.

"Seni pislik! Beni lanet bir evcil hayvan gibi tutamazsın!" Narin topuklu ayakkabılarımla kapıyı tekmeliyorum ve küçük bir iz bırakıp ayak parmağımı vurmaya başlıyorum.

Topallayarak odanın ortasına geldikten sonra kollarımı iki yana açarak bir daire çiziyorum. Bir yerlerden beni izlediğini iliklerime kadar hissediyorum.

"İstediğin bu muydu? Bir evcil hayvan mı? Yarın işe gitmezsem herkes fark eder. Polisi arayacaklar. Maaş bordronda kaç polis olduğu umurumda değil, sahip olmadığın biri olmalı. *Beni bulacaklar ve sen de ödeyeceksin!* İstekli olmamı mı istiyordun? Siktir git, Mount! Bu anlaşmanın bir parçası değildi!"

Bir sonraki içgüdümlü kapıya dönüp yumruklarım morarıp kanayana ve sesim birinin beni dışarı çıkarması için çığlık atmaktan çığ kalana kadar kapıyı dövmek.

Ama yapmıyorum. Beni yıkılmış görerek tatmin olmasına izin vermeyeceğim. Ben bundan daha güçlüyüm. Mount kazanamayacak. Onun yerine öfkemi dizginliyorum.

Yüksek ve net bir sesle boş odaya, "Bedenimi isteyerek almış olabilirsin ama benden alacağın tek şey bu. Yemin ederim, bunun her anında senden nefret edeceğim."

Konuşmamdan sonra beynim yavaşlıyor, geçen haftanın olaylarından bitkin düşünüyorum ve tek yapmak istediğim çökmüş çarşıların arasına girip uyumak. Ama bir şey onun kazanmasına izin veriyormuşum gibi hissettiriyor ve bu mücadele etmeden yapmayacağım tek şey.

Şeytanla ininde yüzleştim ve zarar görmeden çıktım. Bu da bir şeydir, değil mi? Küçük bir zafer.

Ya da çoğunlukla yara almadan. Hâlâ sert olan meme uçlarım ve bacaklarımın arasındaki sıcaklık bana onun içimde yaktığı ateşi çok canlı bir şekilde hatırlatıyor.

"Kendine istediğin kadar yalan söyle Keira. Ama bana bir konuda doğruyu söyle. En son ne zaman gerçek bir erkek tarafından sikildin? Neye ihtiyacın olduğunu bilen biri. Kontrolü senden alıp sana istediğin şeyi verecek biri. Gevşek sikli kocan yuvarlandıktan sonra sırf sen de boşalabilesin diye kaç kez kendini parmaklarıyla sikmek zorunda kaldın?"

Kafamı karıştırıyor. Hepsi bu kadar. Ne kadar haklı olduğunu bilemez.

öy

le. Son uyarısı zihnimde tekrarlanırken gözlerim yatağa kayıyor.

"Orgazmların bana ait. Eğer kendine dokunursan İzin verirsem, boşalmak için yalvarana kadar o amcığınla şaplak atacağım."

Beni bir kına dükkanına, ardından da bu pahalı topuklu ayakkabılarla bu gece bu şehrin en korkulan adamının huzuruna taşıyan aynı meydan okumayla bir karar veriyorum. Cephane bitmek üzere olabilir ama hâlâ bir son atış yapabilirim. Yatak odasına girdim ve trençkotumun kemerini çözerek yatak odasının zeminine bıraktım.

Örtüyü yırtıyorum ve siyah arşıafları inceliyorum. Beni buraya koyan adamın ruhu gibi siyah. Oturup zarif topuklu ayakkabılarımın her birini çıkartıyorum ve yatağın ortasına doğru kayarak bacaklarımı açmadan önce onları dikkatsizce yere bırakıyorum.

"Bu amcık henüz sana ait değıl, Mount."

Bacaklarımın arasına uzanıyorum, şimdiden ıslanmış olmaktan nefret ediyorum ama aynı zamanda minnettarım çünkü bu hiç de uzun sürmeyecek.

Tehdidini yerine getirmek için kapıdan içeri dalan şeytana meydan mı okuyorum?

Hayır. Blöfünü görüyorum.

Bu gece geldiğimde, bana sahip olduğunu düşünen adama bir *siktir* git olacak. Orta parmağımı kullandığımdan bile emin olacağım.

KEIRA

W

Uyandığmda, ucuz plastik güneşlikler yatak odamın panjurları arasından sızan güneş ışığı yüzünden değil, bir

Beni ölü uykumdan uyandıran bir kâbus.

Oda zifiri karanlık ama başucu lambasına uzanırken kalbim küt küt atıyor. Ikea'dan aldığım köhne ahşap komodin yerine parmaklarım soğuk mermeri sıyrıyor.

Oh. Kahretsin.

Bu bir kabus değildi.

Sonunda bir düğme buluyorum ve siyah, beyaz ve altın rengi yatak odasını yumuşak bir ışıltı dolduruyor.

Saat yok. Gece mi gündüz mü olduğunu anlayamıyorum çünkü pencere yok. Sadece anahtarı olmayan kilitli bir kapı var.

Ve trençkotum dışında hiçbir kıyafetim yok. Akıllıca, Keira. Gerçekten çok akıllıca. Çantam bile yok. Scar arabada bırakmış olmalı.

Yataktan çarşafı çekip alıyorum ve banyoya gitmeden önce vücuduma sarıyorum. Aynaya bakıyorum ve görünüşüm karşısında irkiliyorum. Göz kalemim gözlerimin altına koyu renkte bulaşmış.

daireler ve kabusun sancıları içinde dönüp durduğum düşünülürse, saçlarım da tahmin edilebileceği gibi fare yuvası gibi.

Ama bu bir kabus değildi. Bu benim yeni gerçekliğim.

Mount'tan özgürlüğümden başka bir şey istemediğim için pahalı ürünlere dokunmadan bırakıyorum. Hâlâ tek istediğim bu ve onu elde etmenin bir yolunu bulacağım. Bugün.

Yatak odasına doğru döndüğümde gözüme başka bir şey çarpıyor. Cam duş kabininin yanındaki kancada asılı siyah ipek bir bornoz. Dün gece orada değildi.

Ben uyurken biri geldi.

Farkına vardığımda tüylerimi diken diken eden bir netlikle yüzüme çarptı.

Aceleyle yatak odasına geri dönüp oturma odasına çıktım ve masanın üzerinde gümüş kaplı tabakların ve bir notun durduğunu gördüm.

Yemek.

Duş al.

Eğer bugün bu odadan çıkmak istiyorsanız, komodinin üzerindeki talimatlara uygun olarak kendinizi hazırlayın.

AĞIR ÇİZGİ tanıdık ve imza taşımıyor.

Ne talimatı?

Yatak odasına dönüyorum ve açtığım lambanın bulunduğu masayı kontrol ediyorum. Bomboş.

Ancak diğer komodin öyle değil. Siyah lake bir kutu var.

Bunu nasıl gözden kaçırdım?

Yutkunurken boğazım kuruyor ve kutuya yaklaşıyorum, kapağı kaldırmaya neredeyse bir öncekinde olduğu kadar korkuyorum. Ama notta *bugün bu odalardan çıkmak istiyorsan* diyordu ve Tanrı biliyor ki *istiyorum*.

Açtım ve içindekilere baktım. Siyah ve altın rengi bir . . . seks oyuncağı mı? Vibratöre benziyor ama altın ucunda ilmekli bir kordon var ve bunun ne işe yaradığını anlamak için dahi olmaya gerek yok. Yine de Mount benim için bir not bırakacak kadar titizdi.

Bu, ben sikimi almana izin verene kadar amını dolduracak.

İZİN VERMEK Mİ?

İzin vermek mi?

Eğer ateş püskürtebilseydim, şu anda tüm binayı y a k a r d ı m .

Görüşümdeki kırmızı sis dağılır dağılmaz devamını okuyorum.

İşe giderken giyeceğin kıyafetler dolapta.

Dokuza kadar belirttiğim şekilde giyinmezseniz, burada yirmi dört saat daha geçirmeyi bekleyin. Mazeretleriniz çalışanlarınıza bildirilecektir.

Kafamın içinde kopan duygu kasırgası, ben daha kendi hareketlerimin farkına varamadan parmaklarımın cihazı kavramasına neden oluyor.

Her şeyden çok onu duvara fırlatıp parçalara ayırmak istiyorum.

Bu ne cüret?

Ama bir cümle, lisedeki softbol atış becerilerim devreye girmeden beni durduruyor.

"İşe giderken giyeceğin kıyafetler."

Yatağın kenarına çöküp notun her kelimesini altı kez tekrar okurken göğsüm hırıltılı nefeslerle inliyor. Bu adama güvenmiyorum, ama işe gitmem için bu odadan çıkmama izin verme ihtimali varsa, buna uymak zorundayım.

O da bunu yapacağını biliyor.

"Seni lanet olası piç," diyorum duvara, seks oyuncağının esnek lateksi elimde.

Mount'un alçak, derin sesi kapı aralığından geliyor. "Haklısın. Ben bir piçim. Beni bir kilisenin ön merdivenlerine bırakan bir fahişenin çocuğu olarak sokaklarda doğdum. Aynı sokaklarda büyüdüm ve senin o yumuşak ve rahat hayatında asla hayal edemeyeceğin bir cehennemden geçtim."

Ona doğru dönüyorum, ellerim artık öfkeyle değil, korkuyla titriyor. Bana doğru adım atıyor ve Magnolia'nın bana anlattığı hikâyeler, uyarıları gibi aklımdan geçiyor.

Tepkimi ondan gizlemek için kolumu yanımda düzeltiyorum.

"Senden istediğim şeyin aşağılayıcı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor bana doğru bir adım daha atarak.

"Kelimenin anlamını bilmiyorsun, ama dün gece yaptığımız pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirmen için gereken buysa, seni bir tatla tanıştırmaktan mutluluk duyarım. Senin aksine, ben sözümü tutarım."

O anda, onun hakkında duyduğum her korkunç şeyi yapabileceğine inandım.

Bana zarar verebilir. Öldürebilir. Beni yok edebilir.

Ama asla anlayamayacağım bir nedenden dolayı beni istiyor.

Bu, ve belki de sadece bu, bana bir avantaj sağlıyor.

Yapmam gereken bir seçim var ve korkunun beynimi felç etmesine izin veremem. İsyan etmeye ve ona meydan okumaya devam edebilirim - ve şüphesiz kaybedebilirim- ya da en ufak bir şekilde eğilebilir ve onun oyununu oynuyormuş gibi görünebilirim.

İnatçı olabilirim ama aptal değilim.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve siyah saten çarşaf bir balo elbisesiymiş gibi çenemi kaldırıyorum.

"Soyunuzun farkında değildim. İftira sadece kişiliğinize atıfta bulunmak içindi. En azından şu ana kadar gördüğüm kadarıyla." Bir sonraki kısmı çıkarmak daha zor ama başarıyorum. "Bununla neden olduğum herhangi bir kırgınlık için özür dilerim. Bu bağlamda kasıtlı değildi."

Yüz ifadesinden bir şeyler geçiyor. *Şaşkınlık mı? İnançsızlık mı? Şok mu?* Bilmiyorum, çünkü geldiği gibi gitti ve saatine baktı.

"Bugün işe gitmek istiyorsan hazırlanmak için on bir dakikan var." Bakışları benimkilere kayıyor ve ağzının **k e n a r ı n d a n** bir gülümseme beliriyor. "Acele etmeni öneririm, tabii günü şu anda olduğundan daha az giyinerek geçirmeyi tercih etmiyorsan."

Yine aklımdan *lanet olası piç* ifadesi geçiyor ama bu sefer onu içimde tutuyorum. Dönüp banyoya koşuyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum, dişlerimi fırçalamanın ortasına gelene kadar Mount'un suratına kapıyı çarpmanın şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir olmayabileceğini düşünüyorum bile.

Yine de aceleyle yüzümü fırçalıyorum ve dolaba koşup içinde asılı duran tek bir kıyafet buluyorum. Siyah bir kalem etek ve yanardöner bir

neredeyse şeffaf görünen altın rengi bir bluz. Eşleşen şeffaf altın sutyen, beyaz inci dizisinin yanındaki orta adada duruyor.

Siyah, altın ve beyaz.

Çarşafı bırakıp giyinirken bu renklerin anlamını tekrar düşünecek vaktim yok. Her şey üzerime tam oturduğunda hiç şaşırmadım. Kıyafetlerin hepsi sahip olmayı hayal etmeme bile izin vermediğim kadar kaliteli ve çalışanlarımın kesinlikle soruları olacak.

Ama ben çıkıyorum. İşe gideceğim. Buna odaklanıyorum çünkü Şu anda önemli olan tek şey bu.

Sonra dolaptan çıkarken banyo tezgahının üzerine bıraktığım siyah-altın renkli aleti hatırlıyorum.

Nereye gittiğini ya da bana külot verilmemiş olmasının önemini bilmek için talimatlara ihtiyacım yok.

Banyonun kapısı davet edilmeden açılıyor.

"Üç dakika, Bayan Kilgore." Bakışları az önce düşündüğüm nesneye yöneliyor. Yine ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Görüyorum ki hazırlığınızı bitirmemişsiniz."

Bakışlarımız çarpışıyor ve ben dik duruyorum, çenem gururla kalkıyor, irade savaşımız sessizlik içinde devam ediyor. İkimiz de kaybedeceğimi biliyoruz.

"Bu onuru sen mi kazanacaksın, ben mi?" diye soruyor.

Tam tersi olması gerektiği halde, bu soru içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Keşke o karanlık bakış beni buz gibi yapsaydı ama ateş fırtınası yaratmaktan başka bir işe yaramıyor.

"Ben de tam ona geliyordum. Lütfen bana bir dakika daha izin verir misiniz?"

İsteğim aşırı kibarca ve görünüşe göre onu eğlendiriyor çünkü Mount'un dudaklarının iki köşesi de yukarı doğru çekiliyor. Gitmek yerine geniş bir omzunu kapı aralığına yaslıyor.

"Burada emirleri kimin verdiğini unutuyorsun. Eteğini yukarı çek, eğil ve amını o oyuncakla doldur, yoksa memnuniyetle kendim yaparım." Duraklıyor, sırtışı hınzırlaşıyor. "Aslında, siktir et. Eğer bunu şimdi yapmazsan, tezgahın üzerinde seni becerirken ve aynada boşalmanı izlerken amını dolduran bir sonraki şey benim sikim olacak."

Yüce İsa. Susturmak için iki elimle ağzımı kapatıyorum. İçime çektiğim şok nefesi. Dudaklarından dökülen iğrenç kelimeler doğrudan içime işliyor, ıslaklık toplanıyor ve şimdiden kalçalarımın aşağı damlamakla tehdit ediyor.

Bir elimle oyuncağı uzanırken, diğer elimle eteğimin önünü olabildiğince dikkat çekmeden yukarı çekiyorum, çıplak kıcımlı dolabın yönüne doğru ve onun görüşünden uzak tutuyorum.

Daha iyi bilmem gerekirdi.

Başını salladı. "Yüzünü aynaya dön. Eğil."

Dün gece bana eğilmemi söylediğinde içimi dolduran korku bu sabah yok ve onun yerine dizginlediğim öfke var. Ama başka bir şey de aynı parlaklıkta yanıyor. Sanki var olduğunu bilmediğim bir ihtiyacıma dokunmuş gibi. Sanki gerçekten birinin bana bu pis şeyleri kendime yapmamı söylemesini *istiyormuşum* gibi.

Komutunu yerine getirip oyuncağı girişime getirirken bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırıyorum.

"Bahse girerim kayganlaştırıcıya bile ihtiyacın yoktur."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum çünkü yanılmıyor. Oyuncağın lateksi kayganlığıma karşı kayıyor.

"Önce bununla kendini becer."

Nefes alıyorum ve dediğini yapıyorum, oyuncağı içeri itip dışarı çekiyorum, kendimi neredeyse eşiğı kadar kızdırıyorum. Daha sert itiyorum, beni sınırın ötesine itmek için klitorisimde sadece en ufak bir uyarıma ihtiyacım var. Diğer elim etrafta dolanıyor, ama o başka bir emirle homurdanıyor.

"Dur."

Oyuncak tamamen içime oturduğunda donup kalıyorum.

Ne yapıyorum ben böyle? Nefret ettiğim bir adamın önünde kendimi boşaltmak üzere miyim?

Neredeyse dengemi kaybedecek kadar hızlı bir şekilde dik duruyorum ve eteğimi düzeltiyorum. Yüzümü ona döndüğümde, bunların hiçbiri olmamış gibi davranıyorum.

En azından bir eli cebinde kaybolana ve oyuncak canlanıp içimde titreşene kadar.

Bu şok karşısında dizlerimin bağı çözülüyor ve dik durabilmek için tezgahın kenarına tutunmaya çalışıyorum.

"Aman Tanrım..." Nefes nefese bir fısıltı ve umarım bunu duymaz.

O kadar şanslı değilim.

Bana doğru geliyor, bakışlarımla buluşuyor. "Dün gece kendini boşalttığında söylediğin bu değildi."

Bana vaat ettiği ceza beynimde yanıp sönüyor ve bunu yüz ifademden okumuş olmalı. Orgazm olmak üzereyim ve titreşimler duruyor.

"Bu sabah senin küçük yaramaz amın ve parmaklarınla uğraşacak vaktim yok ama uğraşacağım. Benim dünyamda kimse kurallarımı çiğnemekten kurtulamaz. Çabucak öğreneceğini hissediyorum."

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamaktan kendimi alıkoymak için parmak uçlarımla tezgâhın kenarını kavriyorum. Onun yerine sessizce önünde duruyorum. Görünüşe göre Mount'ın benden söze ihtiyacı yok ya da benden söz istemiyor.

"Hâlâ sana izin verme eğilimindeyken gözümün önünden kaybol. Tuvaleti kullanmanın dışında, benim onayım olmadan onu dışarı çıkarmaya cüret etme. Eğer yaparsan cezadan zevk almayacağına söz veriyorum."

Nefesimi içime çekiyorum ve yatak odasının kapısına doğru fırlıyorum. Yatağın kenarından dolanıyorum, dün gecedan kalma stilettolarımı ve trençkotumu alıyorum.

Paltomu giyer ve neredeyse bir santim aralık olan oturma odası kapısına koşarım.

Dışarıda, Scar bekliyor. Kapüşon elinde.

O lanet başlıktan nefret ediyorum.

Ama şu anda Mount'tan daha da çok nefret ediyorum.

Başlığı Scar'ın elinden alıp başıma kendim geçiriyorum ve kaskatı bedenimi yaldızlı kafesimden dışarı taşımasına izin veriyorum.

KEIRA

A içki fabrikasının karşısındaki park yerine yanaşır yanaşmaz Scar kaputu çıkarmam için homurdandı. Soruyorum.

Beklemesini ve dn geceden kalma neyse ki hala arabada olan çantamı karıştırmasını söyledim. şaşırtıcı bir şekilde, ben acil durum makyaj zulamı çıkarıp yüzüme bir nebze normallik getirirken o da buna uyuyor.

Dn geceden giydiğim stilettolar en iyilerinden -şimdiye kadar giydiğim en pahalı ayakkabılar- ve bu kıyafetin fark edilmemesi mümkün değil. Altın rengi gömleğim kıvrımlarımı sarıyor ve kalem eteğimin içine girerek kalçalarını ve popomu rahat olduğundan çok daha fazla vurguluyor. Beyaz inci dizisi bir yaka gibi boğazıma yaslanıyor.

Bana tasma takmaya kalkarsa onu gebertirim.

Olabildiğince iyi olduğuma ve makyajımı daha iyi yapamayacak kadar sinirli olduğuma karar verdiğimde pudramı kapatıyorum.

Ayrıca, içimdeki Ben Wa toplarının yüksek teknolojikli versiyonunun dikkatimi dağıtması ve Mount'un kumandayı elinde tuttuğu bilgisi, vücudumun verdiği tepkiden dolayı kalçalarımın neredeyse birbirine kaymasına neden oluyor.

Beynimin savaşan iki parçası bana olanları uzlaştıramıyor.

Nasıl oluyor da hem adamdan bu kadar nefret edip hem de vücudum ona yaptıklarını seviyor?

Bu otoparkta çözemeyeceğim bir gizem bu. Kapının koluna uzanıyorum, ama Scar homurdanarak beni durduruyor ve bana bir not uzatıyor.

Eğer birine bir şey söylersen, cenazelerine katılırsın.

Notu buruşturup ön koltukların arasına fırlatıyorum. "Ona sapkın sırrının güvende olduğunu söyle. En azından bugünlük."

Son kelimeyi söyleyip kapıyı iterek açar açmaz, içimdeki oyuncak bir hayvanın davranışını düzeltmek için verilen bir şok gibi bir anlığına canlanıyor. Nerede olduğunu görmek için etrafıma bakındım. Yakınlarda olmalı, değil mi? Bu şeyin mesafesi ne kadar?

Mount'ı ve sahip olduğu gücü bildiğimden, muhtemelen kilometrelerce uzaktadır.

Ondan nefret ediyorum.

Kendimi arabadan inmeye zorluyorum, başım dik, omuzlarım dik ve hiçbir şey olmamış gibi caddenin karşısına geçiyorum.

Kesinlikle ailemin mirasını kurtarmak için bedenimi ve özgürlüğümü satmışım gibi değil.

Çalışanlara başımı sallıyorum, her zamanki gibi gülümseyerek selam veriyorum ve bende farklı bir şey fark etmemelerini umuyorum. London Fog trençkotu daha önce gördükleri bir şey. Kaşlarını kaldıracak olan onun altında ne olduğu.

Ofisime girer girmez Temperance masamın karşısındaki koltuktan fırlıyor ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Tanrıya şükür! Peşinden bir arama ekibi göndermek üzereydim. Bu sabah hiçbir mesajıma cevap vermedin. Voodoo Kralları'nın operasyon müdürü, hazırladığım vade teklifini tartışmak için öğle yemeğinde buluşmak istiyor ve seni orada istediğini açıkça belirtti çünkü görünüşe göre benim herhangi bir karar verme yetkim olmadığını düşünüyor. Ki sanırım yok. Ama yine de bu konuda tam bir pislikti."

Nabzım neredeyse sağlıklı seviyelere indiğinde, dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Üzgünüm, bu sabah arabamda sorun çıktı. Uber çağırmak zorunda kaldım. İlk gelen gelmedi ve bildirimlerimi tekrar açmayı unutmuş olmalıyım. Dün gece bazı fikirler üzerinde beyin fırtınası yapmak için onları kapatmıştım."

Temperance beni inceliyor, tam olarak ofise bir uzaylı girmiş gibi değil, ama bu maskaralığı nasıl sürdürebileceğimi merak edecek kadar merakla.

"Bu aslında akıllıca. Bazen beyninizin tüm potansiyelini açığa çıkarması için ihtiyacınız olan tek şey biraz sessiz zaman geçirmektir. Meditasyonun inanılmaz olduğunu duymuştum. Açıkçası, ikimiz de bu tür şeyler için sabrım olmadığını biliyoruz, ama eminim stresin için harika olurdu. Belki de bir uygulama falan indirmelisin."

Dün gece tek başıma geçirdiğim sessiz zaman, kilitli bir odadan nasıl kaçacağımı ya da alternatif olarak tanıdığım ve sevdiğim herkesi riske atmadan bir adamı nasıl öldüreceğimi düşünmekle geçti. Temperance'ın bahsettiği meditasyon tam olarak bu değil.

"Tamam, artık buradayım, bilmem gerekenler hakkında beni bilgilendir." Ceketimin kemerine uzanıp çözdükten sonra köşedeki antika portmantonun üzerine atıyorum.

"Vay anasını. *Lanet olası* görünüyorsun."

Lanet olsun. Bunun olacağını biliyordum.

Cevabını omuz silkerek geçiştirmeye çalıştım. "Şu yeni abonelik kutularından birini deniyorum. Bana gönderdikleri buydu. Zaten alışveriş yapacak zamanım ya da isteğim yok, değil mi?" Dudaklarımdan daha fazla yalan dökülmesinin kolaylığı muhtemelen beni endişelendirmeli, ama kendimi bir düşünceyle rahatlatıyorum - Mount gibi erkeklerin var olduğunu asla bilmemek Temperance'ın yararına. Özellikle de o.

"Daha çok şu *pist kiralayan* tiplerden birine benziyor. şeyler. Bana tam olarak nereden aldığını söylemen gerekecek, çünkü çok seksi görünüyorsun." Dudaklarını kısıtıp kapatıyor. "Üzgünüm, sen benim patronumsun, o yüzden bunu söylememeliyim, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Sorun değil. Sadece yeni bir şey deniyorum."

"Senin için işe yaradığını söyleyebilirim. Öğle yemeğinde o adamların canına *okuyacaksın*. Seni kontrol etmekle o kadar meşgul olacaklar ki, muhtemelen söylediğimiz her şeyi kabul edecekler. Kontratları imzalamaya hazır hale getireceğim."

Yine masamın karşısındaki koltuğa oturuyor ve toplantıya hazırlanmam için bana tüm detayları anlatıyor ama içimdeki şey yüzünden konsantre olmakta zorlanıyorum.

Ben isteyken onu açmayacak, değil mi?

Temperance toplantı sırasında vurgulamamız gereken noktaların listesini çıkarırken kendimi bu soruyu tekrar tekrar sorarken buluyorum ve söylediği her şeye katılıyormuşum gibi başımı sallıyorum ama tek bir kelime bile duymuyorum.

Aklımda tek bir şey var, o da o.

Magnolia kafamı karıştıracığı konusunda beni uyarmıştı ve o da bunu çok iyi yapıyor. Kendimi geri çekmeliyim. Merkezimi bulmalıyım. İşime geri dönmeli ve onun adını hiç duymamış gibi davranmalıyım.

"Doğru, menü güncellemesindeki fiyat değişikliklerini henüz tartışmadığımıza göre, bugün pazarlık masasında bu var. I

Bence Odile'e ögle yemeği için her iki seçeneği de hazırlatıp servis ettirelim, böylece aradaki farkı tadabilirler. Yemek kendi kendini satacaktır."

Sonunda konuşmaya hakim olabildim. "Ama normal menümüz için istedikleri şeylerden stoklarımızda yok."

Temperance göz kırparak gülümsüyor. "Et tedarikçisinden bir ricada bulundum, bir saat içinde getirecekler."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. *Mount'ın oturduğu sandalyeye. Kes şunu Keira.*

"Bunu kabul etmesini nasıl sağladın? Teslimat günlerini değiştirme konusunda tam bir pislik."

Temperance'ın bakışları tavana doğru kayıyor. "Şey . . . Yarın gece onunla bir şeyler içmeyi kabul etmek zorunda kaldım ama çok bulaşıcı bir hastalığa yakalanmayı planlıyorum. Bilirsin işte, uçuk gibi."

Normal sabah kahvemi yudumlamadığım için şükrediyorum, çünkü masanın üzerine tükürebilirdim.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Hayır. Bunun onun sürekli rahatsız etmesine son vereceğini düşündüm. Kim hayatının geri kalanında bununla uğraşmak ister ki? Yani, ewww." Temperance burnunu ovuşturur. "Ama kahretsin, ya annemin kulağına giderse? Aynı kiliseye gidiyorlar. Tanrım, vereceği dersi şimdi duyabiliyorum. 'Ben fahişe yetiştirmedim, Temperance Jane.'" Son cümle mükemmel bir bayou aksanıyla çıkıyor ve bir kahkaha atıyorum.

Benim annem de bir fahişe yetiştirmemişti ama ben tam olarak öyleyim.

İç kaslarım oyuncağın etrafında kenetlenirken *şimdi* düşünüyorum.

Ondan nefret etmeme rağmen beni bu şekilde tahrik etmesine nasıl izin verebilirim? Belki de sorun o değildir. Belki de kocamın ölmeden önce haftalarca bana dokunmamasıdır.

Aynı anda hem yas tutup hem de nefret edebiliyorum, peki neden aynı anda hem arzulayıp hem de nefret edemiyorum?

Temperance şurup gibi tatlı bir gülümsemeyle, "Şimdi geriye kalan tek sorun Odile'in kabul etmesini sağlamak," diyor.

"Ve bunu benim yapmamı istiyorsun." Bu bir soru değil. Cevabı zaten biliyorum.

"Patron sensin, patron." Temperance evraklarını topluyor ve ayağa kalkıyor. "Sana sürekli bir CEO gibi davranmanı söylüyor, ben de şimdi onun isteğini yerine getirmek için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama keskin bir vızıltı oyuncağı bir anlığına delip geçiyor. İçime çektiğim sert nefes ikimizi de şaşırtıyor.

Temperance belgeleri göğsüne bastırır. "Eğer bu kadar büyük bir sorunsa, ben-"

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve kalçalarımı sıkarak kapatıyorum. "Tabii ki hayır. Her şey yoluna girecek. Odile'le ben ilgilenirim. Sen süslü sunumları hazırla ve olacağımız kadar pahalı görünmesini sağla."

"Bu iş bizde patron. Şimdi çekip gitmeyecekler. GM'nin Seven Sinners'a, özellikle de Spirit of New Orleans karışımına düşkün olduğunu duydum, bu yüzden etkinlik gecesi onun için bir ya da altı kasa ayırmanız yönünde talepler alırsanız şaşırmayın."

Temperance, restoranımızdaki kadehler dışında henüz satın alınamayan en özel viskimizi ifade ediyor. Bir risk aldım ve örnek şişeler yaptırıp şehirdeki her ağır topa hediye olarak gönderdim. Bu kararı kederin sisinde ve Brett'in hesapları karıştırmamasından sonra mali durumumuzun ne kadar kötü olduğuna bakarak çaresizlikten verdim. Bu jest çok pahalıydı ve şu ana kadar pek bir getirisi olmadı. Ama belki de bu kaderdir. Her şeyin bir sebebi vardır, değil mi?

Bacaklarımın arasındaki vibratörün tanıdığım en tehlikeli adam tarafından kontrol edilmesi gibi mi?

Birdenbire kader, alın yazısı ve bunlarla birlikte gelen her şeye olan sıkı sıkıya bağlı inancım sorgulanmaya başlandı.

Herkesin hayatınıza girmesinin bir nedeni vardır... ya da ben hep böyle düşünmüşümdür. Mount için bir neden bulamıyorum. Eminim kimse de bulamaz.

Temperance kapıda duraklar. "Odile üzerinde nasıl çalışacağınızı size bırakıyorum. Bana ihtiyacın olursa ofisimde kopyaları çıkarıyor ve sunumları ciltliyor olacağım."

Temperance yapılacaklar listesindeki bir sonraki iş için endişelenmeye başlamış bir halde ofisimden çıkarken başımı sallayabiliyorum.

Bu bir hafta önceki bendim. CEO olarak dizginleri elime aldığım günden beri böyleydim. Tamamen iş. Bu benim kurtarıcı lütfum oldu ve Brett'in ölümünden kaynaklanan ihanet ve serpintiyle başa çıkabilmemin tek yolu buydu.

Nefret

.

Öfke.

Öfke.

Son aylarda bu duyguların kalbimde olumlu her şeyden daha fazla yer kaplaması ne kadar üzücü?

Bana neler oluyor?

Pahalı bir uyuşturucu alışkanlığı ve metresi olan bir dolandırıcı. Kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünen bir adam.

Kalçalarım istemsizce tekrar sıkılırken, kendime yemin ediyorum.

Beni kırmayacak.

KEIRA

■ Voodoo Kings'in genel müdür yardımcısı ve halkla ilişkiler direktrnn karşısındaki masada oturuyorum, ve futbol takımının özel etkinlik koordinatörü, garsonlarımdan Carlie ilk viskiyi getirdiğinde.

Bu adamları sarhoş etmekten daha fazlasını yapacağımı düşünen varsa yanılıyor. şirketimi sıcak sudan çıkaracak sözleşmeyi imzalama gücüne sahipler ve bu da bu sözleşmeyi imzalatmaktan başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyor.

Bununla gurur duyuyor muyum? Pek sayılmaz. Yine de yapmak istiyor muyum? Kesinlikle. Ayrıca masada karşımda oturan insanlardan bir tanesi bile kadın olmadığı ve muhtemelen bu numaramı anlamayacakları için Tanrı'ya şükrediyor muyum? Aynen yle.

"Beyler, bu toplantıya düzgün bir şekilde başlayalım - ailemin İrlanda geleneğine göre memleketimizde yapılan lanet olası iyi bir viskiyle." Bir bardağa uzandım ve masanın ortasına doğru kaldırdım.

Herkes kendi bardağını alıyor. Hiçbiri Temperance'ın almadığını fark etmemiş gibi görünüyor. Ben neredeyse otuz yıldır viskiyi ana sütü gibi yudumlarken, o neredeyse hiç içmiyor. Ucuz bir randevu olduğu için ona takılıyorum.

Her erkek bir kadeh kaldırıyor ve kadehleri tokuşturuyoruz.

"Sláinte," diyorum bacaklarımın arasında bir titreşim patlaması yaşanıyor ve neredeyse içkimi düşürüyordum.

Adamlar viskilerini yudumlarken, içimden geçen zevk dalgaları yüzünden benimkini dudaklarıma götürmekte zorlandığımı fark etmiyorlar.

İçkiyi yudumluyorum, şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var ve sandalyemde kayıyorum, bunun da bir önceki kadar çabuk bitmesi için dua ediyorum.

Genel müdür yardımcısı öne doğru eğiliyor, gözleri benimkinde değil, bluzumun derin V kesiminde.

"Ee, Keira. Anladığım kadarıyla babandan dümeni devraldığından beri içki fabrikasında harika bir iş çıkarıyorsun."

Bacaklarımın arasındaki titreşimler yüzünden iltifat mı ediyor yoksa benimle alay mı ediyor karar veremeyecek kadar dikkatim dağılmış durumda.

"Son birkaç ay biraz zorlu geçti ama atalarım gibi ben de ilerlemeye devam ediyorum." Bu yanıtın nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yok ve içimde bir orgazm oluşurken dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Azim ve İrlandalılar el ele gider." Son kelimeyi söylemekte zorlanıyorum.

Titreşimler aniden durduğunda ciddi bir boşalma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Elinde kumanda olan adamı öldürmek mi yoksa beni toplum içinde utandırmadığı için onu öpmek mi istediğimi bilemiyorum.

Öpmek mi? Delirdin mi sen Keira?

Zevk, başladığı gibi hızla geri çekiliyor.

Asla. Pretty Woman'da Richard Gere'e aptalca aşık olmadan önceki Julia Roberts gibi olacağım. Dudaktan öpüşmek yok. Asla. Bunu bir kural haline getiriyorum.

"İnatçı, gerçekten. Kızıl saçlarınla birlikte gitmeli. Buna uygun bir öfken var mı?"

Genel Müdür Yardımcısı'nın gözleri yine göğüs dekolteme takılıyor ve ben de elimde olmadan aşağıya bakıyorum.

Oh. Siktir.

Mount'ın seçtiği şeffaf sutyenin içinde meme uçlarım diken üstünde. Belli ki artık orgazm olmayacağıma dair bir mesaj almamışlar.

Bardağımı masaya gereğinden sert bir şekilde geri koyuyorum ve camın metale çarpması gözlerinin yüzüme dikilmesine neden oluyor.

"Ben sinirli değilim. Bu bir kızıl saçlı efsanesi." Yalan söylerken gülümsüyorum, bugün rahatlamak için fazlasıyla iyi yaptığım bir şey. "Şimdi senin için hazırladığımız muhteşem paketi konuşalım."

Neyse ki, Temperance bunu devreye girmek için bir işaret olarak kabul ediyor. "Talep ettiğiniz ve kısaca konuştuğumuz gibi, vale parkımızla ilgili herhangi bir halkla ilişkiler sorununa mükemmel bir çözüm bulduk-"

Halkla ilişkiler müdürü, "Gecenin sonunda anahtarlarını geri vermediğinizde bu adamların bunu iyi karşılayacağını düşünüyorsanız hala deli olduğunuzu düşünüyorum," diyerek onun sözünü keser.

Etkinlik koordinatörü ona bakar. "Bu pisliklerin yaptığı saçmalıklarla herkesten çok sen uğraşıyorsun ve ben de sana katılıyorum."

Üç adam da masanın diğer tarafına bakıyor, bakışları Temperance ve benim aramda gidip geliyor ve Temperance öne geçiyor. "Bunu ücretsiz bir siyah araba servisi olarak sunacağız. İstedikleri kadar eğlenebilirler. Kendilerini şımartınsınlar ve sonra tek bir endişe duymadan evlerine teslim edilsinler."

Genel müdür huffs. "Belki her arabaya bir fahişe koyarsanız, bazılarını baştan çıkarırsınız."

Vibratör tekrar canlanıyor, ama bu sefer sadece bir anlığına. Meme uçlarımın bluzumun içinden görünmez olma umudunu sıfıra indirecek kadar uzun.

Masanın kenarını kavriyorum ve söylemeyi hiç düşünmediğim kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. "Eğer gereken buysa ..."

Üç adam da yüzüme odaklanıyor. Genel Müdür Yardımcısı'nın dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor ve oyuncak yeniden canlanıyor.

Mount'ı öldüreceğim.

"Sen arsız bir kızılsın. Bunu sevdim. Elbette takım böyle bir uygulamaya göz yumamaz ya da bunun için ödeme yapamaz ama lanet olsun ki bu harika bir fikir olmaz mıydı?"

Titreşimler durmuyor, yani bu işi yüz­süzce halletmem gerekiyor. "Şaka yapıyorum beyler. Tabii ki böyle bir şeyle ilgimiz olamaz. Günah işinde olabiliriz ama bu tür bir iş değil."

Carlie mezeleri servis etmek için o mükemmel anı seçiyor ve bir başka garson, Dena, ikinci viskiyi tutuyor.

Konuşmayı nasıl becerdiğimi bilmiyorum ama sesim daha yüksek bir oktava çıkıyor ve bunun yemeklerin heyecanından kaynaklandığını iddia ediyorum. "Oh, mükemmel! Teşekkürler hanımlar!"

Temperance bana garip bir şekilde bakıyor, şüphesiz içimden geçen arzu dalgalarıyla savaşıırken bir elimi eteğime götürdüğümü fark ediyor.

Onu öldüreceğim, diye tekrar düşünüyorum.

Temperance konuşmayı devralıyor, mezelerin ne olduğunu ve orijinal bütçeyle uyumlu olduklarını açıklıyor. Adamlar tıka basa yemek yerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Asistanım eğildi ve kulağıma fısıldadı. "İyi misin? Cidden, garip davranıyorsun."

"Migren. Yeni başladı. Güçlkle atlatıyorum."

Yüzü bir sempati ifadesine dönüşüyor. "Gitmen gerekiyor mu?"

Evet, çığlık atmak istiyorum ama vibratör duruyor. "Hayır. Ben iyiyim. Sorun değil."

Adamların hiçbirisi önümüzdeki bir saat boyunca onlara sunduğumuz inanılmaz yemekler ve daha da iyi viskiler dışında bir şey fark etmiyor.

İşimiz bittiğinde, siyah araba servisi ve yemek için ödenen ücret de dahil olmak üzere imzalanan sözleşme masanın üzerinde duruyor.

Yerimden kalkıp masanın arkasından çıkıyorum ve onlar da beni takip ediyor.

"Muhteşem bir etkinlik olacak beyler. Seçiminizden pişman olmayacaksınız ve sadece inanılmaz viskimizin değil, diğer tüm birinci sınıf içki markalarının yer aldığı açık bar ile bağış toplama etkinliğiniz büyük bir başarıya ulaşacak."

"Aynı fikirdeyim." Genel Müdür Yardımcısı elimi sıkmak için uzanıyor ve yine göz teması kurmuyor.

Avuçlarımız buluşur buluşmaz vibratör canlanıyor ve elini sıkıp aynı hızla bırakıyorum. Her tokalaşmada neredeyse bir uyarı gibi aynı vızıltıyı alıyorum.

Oh, seni orospu çocuğu. Neredesin sen? Bu soru beynimi yakıyor ama Temperance onları asansöre götürürken yüzüme yapıştırdığım işadami gülümsememi koruyorum.

"Odile ile konuşmam gerekiyor, birazdan aşağıda olurum. İyi günler beyler."

Metal kapılar kapanır kapanmaz, dün gecedan kalma stilettolarımın üzerinde dönüp restorani inceliyorum. Küçük bir öğle yemeği kalabalığımız vardı ama *öldürülmesi gerekenler* listemin en başındaki adam yoktu.

Kumandayı kontrol etmesi için çalışanlarından birine vermiş olabilir mi? Bu düşünce beni iğrendiriyor ve başka bir iğrenç düşünceyi doğuruyor. *Ben herhangi birinin eline verilip oynanacak bir oyuncak mıyım? Beni bir fahişe yapmaya gerçekten kararlı mı?*

Restorani tarıyorum, bazı insanlar bakışlarımı karşılıyor ve kibarca gülümsüyor, ama *Lachlan Mount için çalışıyorum ve hayatınızla dalga geçiyorum* diyen yanıp sönen kırmızı bir işaretle öne çıkan kimse yok.

Asansörün en üst kata dönmesini bekliyorum, bodrumuma dönmek için sabırsızlanıyorum-

Ne yapabilirim? Ne yapabilirim ki? Burada hiç gücüm yok.

"Seni ezip geçmesine izin verme." Bu Magnolia'nın tavsiyesiydi.

Beni ezip geçmesine izin vermemek, kadınlar tuvaletine girip bu şeyi hemen içimden çıkarıp çöpe atmak anlamına geliyordu.

"Benim onayım olmadan sakın çıkarmaya kalkma. Çıkarırsan cezadan zevk almayacağına söz veriyorum." Mount'un uyarısı beynime kazındı.

Nasıl bir ceza vereceğini düşünmek bile istemiyorum ama yine de tüm kararları onun vermesine izin veremem.

Onun bölgesindeyken kafamı karıştırmaması bir şey, ama iş yapmaya çalışırken tamamen farklı bir şey. Bu benim şartlarımdan biriydi - belli ki duymak umurunda değildi çünkü ortadan kayboldu.

Onu da cezalarını da sikeyim. Hadi bakalım, Mount.

Tuvalete gitmek için dönüyorum ama bacağıma bir titreşim daha çarpıyor.

Bu sefer oyuncak değil. Telefonum.

Uzun bir nefes aldıktan sonra kalem eteğimin cebine uzanıp telefonu çıkarıyorum ve yarı yarıya ekranda Mount'un adını görmeyi bekliyorum. Ama neyse ki öyle değil ve telefonumda annemin gülümseyen yüzünün resmini görmek beni kendime getiriyor ve bunu neden yaptığımı hatırlatıyor.

Günlerdir ilk kez gerçek bir gülümsemeyle cevap veriyorum ve misafir tuvaletlerine giden koridorun köşesindeki oyuğa giriyorum. "Selam anne, nasılsın? Babam nasıl?"

"İyiyiz! Harikayız, gerçekten. Golf oyunum ölçülemeyecek kadar gelişti ama bu önemli değil. Nasıl olduğunu görmek için aradım."

dayanıyor."

Golften bahsetmesi bana uyarı olarak verilen resmi hatırlattı.

"Ben iyiyim. Her şey harika." Ses tonumun ikna edici olduğunu umuyorum ama cevap verdiğinde öyle olmadığını anlıyorum.

"Tatlım. . . şu danışmana ulaştın mı? Tüm bunlar hakkında biriyle konuşman gerektiğini düşünüyorum. Brett'in ölümüyle ilgili çelişkili duygularını gömmek başa çıkmak değil. Bunu konuşarak halletmen gerek. Öfkeni ifade et."

Mount ofisine geldiğinden beri hissettiğim tüm öfkeyi düşünüyorum.

Annem devam ediyor. "Ve kederini de. Ondan boşanacak olsan bile, bu başlı başına bir ölüm gibi."

"Ben iyiyim anne. Gerçekten iyiyim. Gerçekten iyiyim. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, öfkemi ifade etmek için bir kickboks kursuna katılacağım."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, artık hayatımdaki bu tür kararların kontrolünün bende olmadığını hatırlıyorum. Günün sonunda alınıp hücreme geri götürüleceğim.

"Tatlım, bu aynı şey değil. Yardım istemek seni zayıf yapmaz."

Şu anda ne kadar yardıma ihtiyacım olduğunu bir bilse. *Ama asla bilemez.*

"Bak, ikimiz de biliyoruz ki bu konuşma benim için en iyi terapinin kendimi işe gömmek ve Brett ölmeden önce batırdığı her şeyi düzeltmek olduğunu söylememle bitecek." Son kelimeyi söylemekte zorlanıyorum çünkü bu konuda konuşmak hâlâ zor. Çok öfkeliydim ama bir zamanlar onu sevdiğimi sanıyordum ve korkunç ölüm şeklini düşününce... Bunu kimsenin başına getirmek istemezdim.

Tüm annelerin mükemmelleştirdiğine yemin ettiğim o acı dolu iç çekiş telefonumdan geliyor. "Tanrı biliyor ya, seninle tartışmak istiyorum ama baban da aynı şeyi söylerdi."

"Babam nasıl?"

Babamın sonunda şirketin kontrolünü bana bırakmasının bir nedeni de doktorunun onu, emekli olmak için altmış beş yaşına kadar bekleyen, ancak yıllarca çok çalıştığı için altmış altı yaşında ölen mükemmel bir vaka olduğu konusunda uyarmasıydı. Annem böyle bir şeye izin vermezdi, bu yüzden onu emekli olmaya zorladı. Eninde sonunda kendi başına o noktaya geleceğini düşünmek istiyorum ama babamı tanıdığım için bu oldukça şüpheli.

"Harika gidiyor. Hayatındaki en stresli şey golf handikapı ve son muayenesinde yıllardır görmediğimiz kadar iyi sonuçlar çıktı." Annemin ses tonunda rahatlama açıkça görülüyor.

"Ve muhtemelen her ay benden ödemesini alıp alamayacağı," diye eklemekten edemiyorum.

"Keira, dur. O eski içki fabrikası için kız kardeşlerinden daha tutkulu olduğunu ve batmasına izin vermektense öleceğini biliyor. Yeterince sık söylemese de sana inanıyor. İkimiz de seninle gurur duyuyoruz."

Şu anda bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değil. Peki ya ailem mirası yaşatmak için kendimi fuhuşa sürüklediğimi bilselerdi ne kadar gurur duyarlardı?

Yaptığım şeyden dolayı utanç ruhuma işliyor.

Başka seçeneğim yok.

Ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

"Teşekkür ederim anne. İkinizi de seviyorum. Babamın sonunda sakinleşmeyi öğrenmesine sevindim."

"Oh, tatlım. Ben öyle bir şey demedim. Zaten apartman derneğinin başkanı ve golf arabaları hakkında bir tür kural koymaya çalışıyor. Adam tam olarak ne ise o olmaktan başka bir şey olamıyor.

-Bir CEO. Ama onu bu yüzden seviyorum. Azmi. Ateşini. İlk günden beri bana sahipti. Buna hiç şüphe yok."

Hayatımda muhtemelen altı yüzüncü kez ilk buluşmalarının hikayesine başlamak üzere olduğunu bildiğim için araya giriyorum. "Biliyorum ve umarım bir gün ben de bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenirim."

Bunu gerçekten kastetmemiştim. Brett'in ölümü ve ihaneti, yeniden evlenmeyi düşünmem için bile hâlâ çok taze. Belki de hiç. Ama annemle babam, bazen bunun gerçekten sürebileceğinin kanıtı.

Annem onaylar gibi bir ses çıkarıyor. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin. Hayatına devam etmeni ve seni her zaman sevilmen gerektiği gibi sevecek birini bulmandan başka bir şey istemiyorum. Ben de bütün kızlarım için bunu istiyorum. Hepinize kraliçeler gibi davranacak birini."

Lachlan Mount New Orleans'ın yeraltı dünyasının kralı olabilir ama bana asla bir kraliçe gibi davranmayacağı kesin. Ve bu bir seçenek bile değil, o zaman neden böyle bir şey düşüneyim ki? Annem yüzünden. Onun moral konuşmaları bazen geçici deliliğe neden olur.

"Yaklaşan bir toplantım var, bu yüzden gitmene izin vermeliyim. Ama sizi seviyorum ve sesinizi duymak çok güzel. İkinizi de özledim," diyorum ona.

"Bana ihtiyacın olursa ilk uçakla orada olacağımı biliyorsun tatlım. Yakında gerçek bir beignet yiyeceğim."

Annemin Mount'la aynı şehirde olması düşüncesi şu anda yaşadığım hayattan bile daha büyük bir kabus. Bunu açıklamak ya da örtbas etmek için yalan söylemeye bile başlayamazdım.

"Şu anda yaklaşan büyük etkinlikle çok meşgulüz ve eğer gelersen babamın da gelmek isteyeceğini biliyorsun. İkimiz de biliyoruz ki o yine olayların içinde olacak, tüm detaylar hakkında stres yapacak ve ikimiz de bunu onun için istemiyoruz."

Annem iç geçiriyor. "Ve senin ayak parmaklarına basmış olacak. Biliyorum. Biliyorum. Ama yakında. Birkaç günlüğüne uzaklaşabildiğinde bizi ziyarete gelmen gerekecek."

Bir geceyi tutsak geçirdiğim için *kaçmak* şimdi yepyeni bir anlam kazandı.

"Yapacağım. Söz veriyorum. Elimden geldiğince çabuk." Kendi kendime sessizce *ekliyorum, Ya da fazladan yarım milyon dolar bulur bulmaz, çünkü bu tüm sorunlarımı çözer.*

"Tamam, tatlım. Sonra konuşuruz."

"Imogen ve Jury'ye selamımı söyle," diye ekliyorum, arayıp kontrol edeceği kızların listesine girdiğini bildiğimden.

"Kesinlikle. Bir gün hepinizi mutlu bir olay için tekrar bir araya getireceğim. Bu olacak. İçinizden biri yakında evlenecek ve çocuk sahibi olacak."

"Hoşça kal anne." Konuşmanın büyük bir kısmının yalanlardan oluşmasından nefret ederek telefonu kapattım.

Kız kardeşlerimle daha az ortak noktamız olamazdı ve Brett'in cenazesinden beri ikisini de görmedim. İkisinin de gelmesi beni gerçekten şaşırttı.

Imogen kendini tezine gömmüş, harika kariyerini başlatacak inanılmaz bir postdoc pozisyonu almaya kararlı. Ailenin en başarılı çocuğu ama cenazede gerçekten sempatikti, yıllardır ondan gördüğüm tek gerçek duyguydu. Tipik bir ortanca çocuk değil. Rol yapmaz. Tüm duygularını kilit altında tutuyor.

Bir de Jury var, dünyanın dört bir yanını dolaşıp para için barlarda kıcını sallayan. Cenazede tam bir sürtük gibiydi. Sanırım tam olarak şöyle dedi: "O piç için daha iyi bir son seçemezdim."

Imogen nefesini tutup ona hayatında bir kez olsun saygı göstermesini emrederken yüzüne bir tokat attım ve oradan uzaklaştım.

Jüri hiç pişmanlık göstermedi. Aldatanlar onun kitabında sempatiyi hak etmiyor gibi görünüyor, bu da beni onu kimin aldattığını merak ettiriyor

ama bizim öyle bir ilişkimiz yok. Şu anda kız kardeşlerimin hayatları hakkında onların benimkiler hakkında bildikleri kadar çok şey biliyorum ve hayatımda ilk kez bunun için minnettarım. Bu onların yakınında olmalarını istediğim bir şey değil.

Telefonumu cebime sokuyorum ve asansöre doğru bir adım atıyorum, ancak oyuncak tekrar canlanıyor.

Altına işlemek üzere olan küçük bir kız gibi çelik kapılara doğru sürünüyorum ve parmağımla çağrı düğmesine basıyorum. Gökyüzüne doğru bir bakış atarak kendimi bacaklarımın arasındaki uğultudan başka bir şey düşünmeye zorluyorum.

Sadece dur. Lütfen dur.

Asansöre bindiğimde, bodruma inen numaraları izliyorum, kendiliğinden yanmadan önce ofisime girebilmek için çırpınıyorum.

Boşalacağım.

Eğer'i, ve'si ya da ama'sı yok.

Ofisin kapısını omuzlarımla açıp içeri dalıyorum, boşalırken inlemeye hazırım ve oyuncak kapanıyor.

Masa lambam yanıyor ve tıpkı daha önce yaptığı gibi, Mount tahtındaki bir kral gibi masa sandalyeme yayılıyor.

"Seni orospu çocuğu! Neredeydin? Restoranda mı? Toplantımı mı izliyordun? Bunu benim için mahvetmeye mi çalışıyordun? Başarısız olmamı mı istiyorsun? Bütün mesele bu mu? Çünkü yapmayacağım. Kafamı istediğin kadar karıştırmaya çalışabilirsin ama benim işimi de batırmana izin vermeyeceğim."

Öne doğru eğilip kollarını masama dayadı. Siyah ve pırlantalı kol düğmeleri masa lambasının ışığında göz kırptıyor. "Kapıyı kilitle."

Konuşmamın yarattığı haklı öfkeyle kabaran göğsüm hemen duruluyor. "Burası benim ofisim. Burada hiçbir şeyi kontrol edemezsin." Sesimin titrememesinden gurur duyuyorum.

Mount sandalyesinden yarı yarıya kalkarken ellerini açıyor ve her ikisini de yüzüstü masama bastırıyor. "Hâlâ anlamıyorsun." Sesi keskinleşmeden önce bir an için eğlenen bir nitelik kazanıyor. "Bana kendimi tekrar ettirme Keira."

Ben kıpırdamayınca, elleri iki yanında, tam boyunda ayağa kalkıyor. "Lanet kapıyı kilitle."

Emir öyle sessiz bir tehditle veriliyor ki, itaat etmekten başka seçeneğim yok. Arkama bakmadan uzanıyorum ve kilidi çeviriyorum. Sönük ışıktaki, gölgeli ifadesi okunamıyor ama bunun benim için iyi bir anlama geldiğini hayal edemiyorum.

"Seni izledim. Onların seni izlemesini izledim."

"Nasıl? Sen orada değildin."

Soruma cevap vermiyor. "Seni becermek istediler. Bunu hissettin mi?"

Adamların göğsüme ve utanç verici derecede sertleşmiş meme uçlarıma nasıl baktıklarını hatırlıyorum. "Sadece bana giydirdiğin şey yüzünden."

Masamın arkasından çıktı. "Yanlış. Bunu göremiyorsun. Erkeklerin sana baktıklarında ne düşündükleri hakkında hiçbir fikrin yok. Bugün hariç. Bugün bunu hissettin."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama Mount'ın devam etmek için benden bir şey istemesine gerek yok.

"Ama hiçbiri sana sahip olamaz çünkü sen bana aitsin. Buraya gel."

Hareket etmeyince elini cebine atıyor ve oyuncak bu kez yeni, daha yoğun bir ayarda vızıldıyor.

Ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor ve zevk içimden geçerken bir iniltiyi tutuyorum. Bütün sabahı dalga geçilerek ve boşalmanın eşiğinde geçirmiş olmak beni gittikçe uçurumun kenarına yaklaştırıyor.

"Sakin geleyim deme." Emriyle birlikte sesi hırıltılı bir ton alıyor.

"Duramıyorum-" İşte orada. Kalçalarımı birbirine kenetlerken ve içimde patlayacak coşkuyu beklerken neredeyse avucumun içinde.

Ve sonra durdu.

"Seni piç!"

Aramızdaki mesafeyi üç adımda kapatıyor ve bir elini kalçama sıkıştırıyor.

"Ben boşalana kadar sen boşalmamalısın ve zaten bana borçlusun. Daha ne kadar borçlanmak istiyorsun?"

Kendime başımın dönmesinin onun yüzünden değil, nefesimin kesilmek üzere olmasından kaynaklandığını söylüyorum. Zar zor bir yanıt verebildim. "Sana başka bir şey borçlu olmak istemiyorum."

"Çok geç. Şimdi önce beni nasıl boşaltacağına karar vermeliyim. Ellerinle, ağzınla, göğüslerinle, amınla ya da götünle."

Kalçamı istemsizce sıkıştırdığımı gizlemeye çalışıyorum ama o bunu kaçırmıyor.

Hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Mount'ın burun delikleri alevleniyor ve bakışları beni yakıyor. "Seni bir dakikadan kısa sürede boşaltabilirim. Klitorisine bir dokunuş, vibratörün bir darbesi daha ve adımı inliyor olacaksın. Orgazmlarının sahibi benim. Ne zaman boşalacağına ben karar veririm. Sen değil. Bunu öğren. Bunu yaşa. Çünkü seninle işim bittiğinde buna bayılacaksın."

"Asla." Kelimenin her iki hecesini de vurguluyorum, görünüşe göre yeni stratejim ya yerimde durmak ya da denerken ölmek haline dönüşmüş. Ve Mount ile ölmek çok gerçek bir olasılık olabilir.

Hızlı bir hareketle sırtımı kapıya dayıyor, kalçamdaki eli daha sıkı kavıyor ve diğeri eteğime giriyor.

Doğrudan amıma girmesini bekliyorum ama tek yaptığı bir parmağını iç bacaklarım boyunca kaydırmak.

"Benim yüzümden damlıyorsun."

Parmağı oyuncağın ucundaki halkayı buluyor ve çekiştiriyor. Beklenmedik hareket boğazımdan bir inilti koparıyor. Oyuncağı kısmen dışarı çekip tekrar içeri itiyor ve her darbeye beni yavaşça beceriyor.

Beni diken üstünde tutarak öldürmeye çalışıyor. Dudağımı ısırıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Korkak olma. Aç şu lanet gözlerini."

Açıyorum ve onun siyah bakışlarıyla karşılaşıyorum. Zaferle doluydu.

"Tek yapman gereken istemek." Sanki şeytan en derin arzunuzu ruhunuzun çok düşük bir bedeli karşılığında sunuyor.

"Siktir. Seni." Sözcüklerin arkasında güç yok çünkü bedenim patlamanın eşiğinde sallanıyor.

"Hayır, Keira. Seni beceriyorum. Seni siken tek kişi benim."

Başparmağı klitorisimde geziniyor ve işim bitiyor. Orgazm bir kasırğa gibi vücuduma çarpıyor. Kontrol edilemez. Vahşi. Evcilleşmemiş.

İniltimi bastırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Nefret ettiğim ama varlığından haberdar olmadığım bir kullanma kılavuzu verilmiş gibi bedenimle oynayan bir adamın ruhsuz siyah gözlerine bakarak parçalanıyorum.

Klitorisime daha sert bastırıyor ve ben de fırtınayı sonuna kadar yaşıyorum. Elimde değil. Ondan çalabileceğim her damlayı sıkmamak çok iyi.

Oyuncağı çektiğinde hazır değildim. Eteğimin altından kaldırdığında ağzım açık kalıyor.

İlk düşüncem o kadar uçuk ki, bunu dile getirmek bile istemiyorum.

Geri koy onu. Geri istiyorum.

Kayganlığımla kaplanmış siyah-altın vibratörü aramızda tutuyor ve ben utancımınla yüzleşmek zorunda kalıyorum.

Bana bunu yapmasına nasıl izin verebilirim?

"Bunun şu anda sikimi örtüyor olması gerekirdi. Ama bu ayrıcalığı hak etmelisin."

Çileden çıkaran sözleri içimde kükrüyor. *Hak etmek mi? Çok şanslı olmalı.*

Mount elime uzanıyor ve parmaklarımı kaygan oyuncağın etrafına kapatıyor. "Bana teslim edildiğinde bu senin amında olsa iyi olur."

Geri adım attı, ben de tökezleyerek kapıdan uzaklaştım. Kilidin bir fiskesi ve ahşabın gıcirtısıyla Mount kayboluyor ve ben elimde bir seks oyuncağıyla kalıyorum ve az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Gerçekten de onu ellerimle öldürebileceğimi düşünüyorum. Ama aynı zamanda onu hayatımda hiçbir erkeği istemediğim kadar çok istiyorum.

Bu içgüdüsel. İlkel. Kontrol edilemez.

Magnolia beni uyarmıştı ama ben bu uyarının büyüklüğünü anlamamıştım. Ya da belki de bana verdiği şeye ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamadım.

Bu durumla ilgili her şey inanılmayacak kadar berbat. Onunla son nefesime kadar savaşmak istiyorum ama aynı zamanda, ben coşku içinde çığlık atana kadar içime girerken tırnaklarımı sırtına geçirmek istiyorum.

Elim oyuncağın etrafında kenetleniyor ve onu geri koyma düşüncesiyle titriyorum.

Mount orgazmlarımın sahibi olduğunu iddia ediyor. Haklı olduğuna inanmaya başlıyorum.

KEIRA

Günün geri kalanında neden çalışmaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Bağlantılı küçük özel banyomda yıkadığım, kağıt havluya sardığım ve çantama attığım seks oyuncağı - kınayı çıkarmak için neredeyse bir saat harcadıktan sonra.

Saat beş gelip geçiyor ama ben ofisten çıkmıyorum. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, emirlerinden birini daha yerine getirmeyi o kadar erteleyebilirim.

Biri ofisimin kapısını çaldığında saat yediyi geçiyordu. Omuzlarım hemen geriliyor ve masamın kenarlarını sıkıyorum.

Vücudumu gevşemeye zorlarken, "O değil," diyorum kendime. Mount asla kapıyı çalmaz.

Her kimse girmesi için sesleniyorum ve Temperance kafasını içeri uzatıyor.

"Işığını hâlâ açık gördüğümü sandım. Bugünkü zaferimizden sonra dışarıda kutlama yapacağını düşündüm."

Dışarıda kutlama. Artık kutlama yapma özgürlüğümün olmadığı bir şey.

. . yoksa ben mi?

"Beni bilirsin, tam bir işkoluğumdur."

"Gerçek bu. Bu yüzden kutlamayı size getirdim." Arkasından bir şişe şampanya çıkarıyor.

Şaşkınlıkla şişeye bakıyorum. "İçki içtiğini düşünmemiştim. Viskiye hiç denemiyorsun."

Dişleri alt dudağını yakalıyor ve bana mahcup bir ifadeyle bakıyor. "Bu beni kovdurabilir ama... Sadece viskiyi sevmiyorum."

Sanki ben bir rahipmişim ve o benim yanımda günah işlemiş gibi haç çıkarıyormuş gibi yapıyorum. "Ciddi misin sen?"

Başını sallıyor ve gülümsemesi geri geliyor. "Yedi Günahkâr'ın en iyisi olduğuna eminim, bu yüzden de onu cehenneme kadar pazarlayabilirim. Ama üniversitenin ilk yılında, ben yurt odamızdaki ranzanın üstünden kusarken yepyeni oda arkadaşımın çöp tenekesini tuttuğu o geceden sonra, bir daha bu mala dokunamadım."

İşaret parmaklarım burnumun kenarına bastırarak ellerimi bir çan kulesi şeklinde birleştiriyorum ve bunu gülerek hayal ediyorum. "Yeterince adil. Benim de cine karşı benzer bir tiksintim var. Tadı, kustuğunuzda çam ağacından yapılan oda spreylerine çok benziyor. Ya da en azından üniversitede içtiğim ucuz cin öyleydi. Şimdi iyi bir viskiye sadık kalıyorum."

"Sadece Yedi Günahkâr mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, mümkün olduğunca çok rakibi denediğimden emin oluyorum. Daha iyisini yaptığınızdan emin olmak için rakiplerinizin ne yaptığını bilmeniz gerekir."

Elindeki şampanya şişesini kaldırıyor. "Yani bu, kutlama için şampanya kadehi kaldırmayacağımız anlamına mı geliyor?"

Sesinde o kadar çok umut var ki, ayrılmak için hiç acelem olmadığı gerçeğiyle birleşince, yardım edemiyorum ama aynı fikirdeyim. "Ben

kullanabileceğimiz bardaklar var. Şampanya kadehi değiller ama bu sayede üst kata çıkıp kadeh aramak zorunda kalmayız."

Temperance sırtıyor. "Ben süslü değilim. Şirketin kahve fincanlarına razıydım." Masamın karşı tarafındaki deri kulüp sandalyelerinden birine oturuyor ve şişeyi uzatıyor. "Bu şerefe nail olmak ister misin?"

En son ne zaman bir şampanya mantarı patlattığımı hatırlıyorum. Düşün gecemde şehirdeki evimdeydi ve Brett bir türlü açmayı başaramamıştı.

Şimdi merak ediyorum, o gece tek sahip olduğu şey alkol müydü? Onun ihanetinden sonra tutunmaya çalıştığım tüm güzel anılar Magnolia'nın bana anlattıklarıyla lekелendi. Kocam bir dolandırıcı ve kokainman olduğu kadar aldatan bir orospu çocuğuydu da. Temperance'tan şişeyi kabul ederken bu bilgiyi bastırmaya çalışıyorum.

"Kesinlikle." Masamın arkasındaki içki rafının altından, yıllar boyunca Seven Sinners viskilerini sergilemek için kullandığım bardakları alıp kurutma kağıdının üzerine koyuyorum.

Ortalığı dağıtmadan mantarı açıyorum ve neredeyse ağzına kadar dolduruyorum.

"Vay be. Normalden biraz daha ağır mı dolduruyorsun?" Temperance yorum yapıyor.

Cevap vermek yerine kadehimi kaldırıyorum, bu da onun da aynısını yapmasını sağlıyor. "Sláinte."

Kristali birlikte tokuşturuyoruz ve sağlıklı bir yudum alıyorum. Tatlı ve kurunun mükemmel bir dengesi ve ek bir bonus - ben hepsini içmeye konsantre olurken baloncuklar doğrudan kafama gidiyor.

Evet, öğleden sonra tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Bardağımı yere bırakıyorum ve etiketi daha iyi incelemek için şişeyi çeviriyorum. İsmi hatırlamıyorum ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Şarap işlerini pek takip etmiyorum.

"Güzel seçim," diyorum bardağımı yeniden doldururken. Kafamı kaldırdığımda Temperance'ın bakışları benimkilere kilitleniyor.

"Son birkaç ayın zor geçtiğini biliyorum. Yapabileceğim bir şey olursa, senin yükünü hafifletebileceğim daha fazla şey olursa, bana haber ver yeter. Yardım etmek için buradayım."

Çok tatlı ve çok iyi bir çalışan ama bu şişenin tamamını neden kendim bitirmek istediğime dair hiçbir fikri yok. *Belki Mount's'a döndüğümde sarhoş olursam...* Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, bunun yanlış bir hareket olduğunu anladım. Onunla karşılaştığımda aklımın başımda olması gerekiyor ve bütün gün viski içip sorun yaşamam da şampanya tamamen farklı bir hikâye.

"Ya da ne olduğu hakkında konuşmak istersen-"

Kadehimi tekrar dudaklarıma götürüyorum ve yere bıraktığımda ellerimi kucağıma bırakıyorum. "Zaten çok fazla şey üstlendin. Bir zammı hak ediyorsun ve Voodoo Kralları'ndan çeki alır almaz bir zam alacaksın."

Yüz ifadesi heyecanlı bir ifadeye dönüşüyor. "Gerçekten mi? Bu harika olurdu. Bana en son zam teklif edildiğinde, şartları kabul etmem mümkün değildi." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, onları geri almak ister gibi görünüyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Burada mı?"

Başını şiddetle sallarken suçluluk duygusu yüz hatlarını kaplıyor. "Hayır.

Başka bir iş. Başka bir yerde."

Onu daha yakından inceliyorum. "Berbat bir yalancısın."

Bu kez Temperance şampanyasını yudumlamak için kaldırıyor. "Anlat bana." Şimdiden midemi bulandıran bir his var içimde.

Sezgi. Biraz geliştirmemin zamanı gelmişti.

"Söylememeliyim. Artık bir önemi yok."

İki dirseğimi masama dayıyorum, bardağım baş ve işaret parmaklarımin arasında sallanıyor. "Sadece söyle. Ne dersen de

aramızda kalacak ve senin işini hiç etkilemeyecek. Söz veriyorum." Ona söylediklerim mutlak gerçek, çünkü onu kaybetmeyi göze almamın imkânı yok.

Bardağını dolduruyor ve bir yudum daha alıyor. "Şöyle söyleyeyim, sen iş dünyasında benim idolüm olmasaydın ve buradaki iş piyasasının boktan durumu olmasaydı, Brett işe girer girmez istifa ederdim."

"Sana ne söyledi?"

Yüzünün rengi soluyor ve bakışları odanın içinde geziniyor, benden başka bir yere konmak için can atıyor. "Zam talebinde bulundum ama toplantı için çoktan ayrıldığını fark etmedim. Brett talebi inceledi ve görüşmek için beni ofisine çağırdı." Sanki sıvı cesarete ihtiyacı varmış gibi boğazından aşağı bir ölçü daha şampanya döküyor.

Bense içimde kaynayan öfkeyi uyuşturmak için buna ihtiyaç duyuyorum. "Ve?"

"Eğer zam istiyorsam, bunu eski usullerle kazanmam gerektiğini söyledi. Daha çok çalışmaktan bahsettiğini sanmıştım." Duraklıyor, sanki korkunç gerçeğin geri kalanını söylemek istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. Başımı sallayarak devam etmesini söyledim. "Pantolonunun fermuarını açtı ve bana emmeye başlasam iyi olacağını söyledi." Son kısımda boğuluyor, tıpkı Brett hala hayatta olsaydı benim onu boğarak öldüreceğim gibi.

Şampanya şişesine uzanıyorum ve ikimizin de kadehlerini dolduruyorum. "Çok özür dilerim. Ne kadar özür dilersem az. İstifa etmeliydin. Cinsel taciz davası açmalıydın. Yerinde olsam ben de açardım."

İkimiz de içerken bir an sessizlik oldu.

"Başka işler aradım. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama kıyaslanabilecek bir şey bile yoktu. Çoğunlukla bencilce nedenlerden dolayı ve Brett'e eğer böyle bir şey söylerse

Bunu bana bir daha yaparsa, kardeşime söylerim ve o da Brett'i balık gibi fileto yapmadan önce bir bowie bıçağıyla aletini keser."

Bu beni koltuğuma geri yatırdı. "Kardeşin gerçekten . . ."

"Eğer bir erkek kardeşin olsaydı, yapmaz mıydı?" diye cevaplıyor.

"Kardeşine söyledin mi?" Aklıma gelen bir düşünceyle soruyorum.

Gözleri açılıyor. "Hayır. Aman Tanrım. Hayır. Brett'in ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu. Büyükanneimin mezarı üzerine yemin ederim."

"Suçlayıcı olmak istememiştim. Ben sadece-"

Temperance başını sallar. "Hayır, senin yerinde olsaydım ben de aynı soruyu sorardım. Ayrıca, eğer kardeşime söyleseydim, Brett çok daha erken ölmüş olurdu. Bu beni rahatlatmıyor. *Kahretsin*. Bunu söylememeliydim. Çok özür dilerim. Tam bir kaltağım." Sanki ofisimden kaçmaya hazırlanıyormuş gibi sandalyeden yarıya kadar kalktı.

"Dur. Otur. Sorun yok." Yaptığımız konuşmayı zar zor idrak edebiliyorum ama ona çok az insanın bildiği bir şeyi anlatmaya karar veriyorum. "Olay olduğunda zaten Brett'i terk etme aşamasındaydım. Yani, başlangıçta sahip olduğumuzu düşündüğüm şey yüzünden onu kaybetmek hala çok acıtıyor. Eminim beni aldatması sizin için sürpriz olmamıştır."

Temperance yüz hatlarını kırıştıran bir sempatiyle koltuğuna geri döndü. "Çok üzgünüm. Her şey için. Erkekler pislik olduğu için. Olan biten her şeyle uğraşmak zorunda kaldığın için."

"Bu senin suçun değil."

Kadehini kaldırdı. "Senin de değil. Mükemmel olmasalar ve bazen düpedüz kötü olsalar bile, dışarıda hâlâ var olan iyi erkeklere."

Kadehimi kaldırıyorum ve yine birlikte kadeh kaldırıyoruz ama kadeh kaldırması beynimi allak bullak ediyor. Kardeşinden bahsettiğini varsayıyorum, ama *düpedüz kötü* parça Mount için tamamen geçerli.

Son kadehim olacağını bilerek bardağı boşaltıyorum. Biraz daha içersem onunla yüzleşmek zorunda kalmamak için tekrar kaçmayı düşüneneğim ve bu bir seçenek değil.

Hayır, geçen sefer beni yüzüstü bıraktığı için bu gece bu pazarlığın şartlarını belirlememiz gerekiyor.

Boş bardağımı masaya bırakıyorum ve Temperance'ın bakışlarıyla buluşuyorum. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim, yine de keşke olur olmaz bana söyleseydin. Neden söylemediğini çok iyi anlıyorum. Yapmaman gerekirken buna katlandığın için teşekkür ederim, çünkü sensiz bu son birkaç ayı atlatamazdım. O zammı kesinlikle alacaksın."

Temperance'ın gülümsemesi tıpkı kendisi gibi sıcak ve samimi. "Bu işi seviyorum. Bu şirketi seviyorum ve burada çalışmaktan gurur duyuyorum." Tekrar sandalyeden kalkıyor. "Bil diye söylüyorum, sen inanılmaz bir patronsun."

Sözleri beni gururlandırıyor ama bir yandan da bugün ne kadar kolay bambaşka bir patronu olabileceğini düşünüyorum. Acımasız biri. Çalışmaktan gurur duymayacağı biri. Aslında Mount muhtemelen hiçbir uyarıda bulunmadan kapıları zincirlerdi ve tüm çalışanlarım yeni iş arayışına girerdi.

Kendime *bu yüzden kabul ettiğimi* söyledim.

"Teşekkür ederim. Bunu senden duymak çok anlamlı." Umarım sözlerimin ne kadar samimi olduğunu biliyordur.

"Eve gitmeden önce bir saat daha çalışmak için ofisime dönsem iyi olacak. Tedbirli olmak üzülmekten iyidir, değil mi?"

"Akıllı kız."

"Denerim. Yarın görüşürüz patron." Temperance şampanyanın kalanını geride bırakarak kapıya yönelir.

Cezbedici olmanın ötesinde. Bu gece olacak hiçbir şeyi hatırlamayacak kadar sarhoş olmak benim için ne kadar kolay olurdu?

Ama bunu yapmayacağım. Zaten kafam güzel ve bu da bana göre yeterince dezavantaj.

Sandalyemden kalkıp şişeyi banyoya götürüyorum ve sağduyumu kaybetmeden önce içindikileri giderden aşağı boşaltıyorum. Boş şişeyi tezgahın üzerine bırakıyorum. Yarın restoranın geri kalan camlarıyla birlikte geri dönüşümü için endişeleneceğim. Bu gece endişelenmem gereken çok daha önemli şeyler var.

Eşyalarımı toplayıp çantamı omzuma atarak kapıya doğru ilerliyorum, öğleden sonraki sahneden sonra Mount'la yüzleşmek için gereken cesareti şimdiden topluyorum.

Eşiğe ulaştığımda çantamdan bir titreşim geçiyor ve donup kalıyorum.

Oyunca

k.

Kahretsi

n.

Arkamı dönüp omuzlarımı kapıya yasladım.

"Bu bir uyarı mı, çünkü henüz yerine koymadığımı biliyorsun, yoksa sana tekrar 'teslim edilmeden' önce beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Soruyu artık boş olduğundan pek de emin olmadığım boş odaya soruyorum. Burada olmadığını biliyorum ama merak etmekten kendimi alamıyorum. "Şu anda beni mi izliyorsun, seni kontrolcü orospu çocuğu?

Kameralar nerede?" Arkamı dönüyorum, şampanya ve topuklu ayakkabılar içimi dışımı bildiğimi sandığım ofisi ararken beni dengesizleştiriyor. "Neredeler?" Koridorun sonundaki ofisinde oturan Temperance'ın dikkatini çekmeyecek kadar yüksek sesle söylüyorum.

Tekrar kapıya doğru bir adım atıyorum ve daha kapı koluna dokunamadan çantamdaki vibratör vızıldıyor. Kapalı kapıdan uzaklaşıp odanın ortasına doğru yürüyorum, adımlarım bu kez sabit ve ölçülü. Orta parmaklarımı havaya kaldırıyorum ve yavaş bir daire çiziyorum.

"Bunu görebiliyorsan bana haber ver Mount."

Çantamdaki cihaz hâlâ duruyor ama içimden bir ses beni izlediğini söylüyor.

Banyoya doğru yürüyorum, kapıyı çarpıyorum ve çantamı tezgâhın üzerine fırlatıyorum. Şampanya şişesine çarpıp kenarından yuvarlanmasına neden oluyor.

"Kahretsin!"

Şişenin ağzı açılı bir şekilde yere düşüyor ve boynundan iki parçaya ayrılıyor.

Kırılan cam parçalarını almak için uzanırken kendime, "*Çok daha kötü* olabilir" diyorum.

Şampanyanın verdiği hafif sarhoşlukla yanlış bir karar veriyorum ve şişenin yarısının sivri kenarı sol avucumu çaprazlamasına kesiyor.

"Lanet olsun!"

Derimden kan damlıyor ve çok fena acıyor. Dağıtıcıdan bir kâğıt havlu alıyorum ve lavabonun altında ilk yardım çantasını aramak için çömelirken kanamayı durdurmak için elimi etrafına sıkıştırıyorum. Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Babamın sloganı *Her zaman hazırlıklı ol*, bu da mantıklı çünkü o bir Kartal İzciydi. Hiç sahip olamadığı oğluna aktarmak istediği bir başka gelenek.

İlk yardım çantasını bulup bir rulo gazlı bez ve biraz bant aldım. Görünüşe göre her zaman hazırlıklı olmak avuç içi büyüklüğünde bandajları kitin içine dahil etmiyor. Kağıt havluyu dilimin üzerinden kaldırıyorum ve ilk görüldüğü kadar kötü olmasa da irkiliyorum. Kesinlikle acıyor ama dikiş gerektirecek kadar derin görünmüyor.

Tanrı'ya şükür, çünkü dikişlerin derimi çekiştirme hissi
Bir doktor beni dikerken, uyuşmuş olsam bile, tüylerim diken diken oluyor.

Gazlı bez rulosunu elimin etrafına sarıyorum ve yerinde tutmak için bantla kapatıyorum. Kırık şişeyle yarın tamamen ayıldığımda ilgileneceğim. Çantamı kaptığım gibi ofisimden çıkıyorum, *toplanmaya* hazırım.

KEIRA

Scar'ın kullandığı arabanın arka koltuğunda kapüşonlu bir şekilde otururken cüzdanım vızıldamaya başlıyor. Olur olmaz, Mount'ın bu sabah bana söylediklerini hatırlayınca midem bulanıyor.

"Bana teslim edildiğinde bu amında olsa iyi olur."

Şampanya şişesi ve yaranın pansumanı ile ilgili olay, en başta banyoya neden girdiğimi tamamen unutturdu. İçimde hikayeme inanmayacağına dair bir his var.

Kahretsin. Araba kim bilir nereye doğru giderken seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Kaputun kör ettiği çantama uzanabilir ve Scar dikiz aynasından beni izlerken bu şeyi tek elimle kendime sokmaya çalışabilirim. Ya da doğrudan bir emre itaatsizlik ettiğimi bilerek Mount'la yüzleşebilir ve bunu kabullenebilirim.

Arabada mallarımı sergilemek istiyorum. Gerçekten öyle. Yaralanmamış elimle çantama uzanıyorum ve sürekli titreşen oyuncağın etrafına sarıyorum.

O pislik, şoförünün arabasının arkasında kıvranmamı mı istiyor? Eminim teslim edildiğimde uçurumun kenarında olmamı bekliyordur. Belki de bunun beni daha uyumlu yapacağını düşünüyor.

Beni hiç tanımıyor. Bu benim kararımı kesinleştiriyor. Bunu yapmayacağım. Onun emrine uymak ve başkası izlerken kendime bir seks oyuncağı sokmak için haysiyetimi feda etmeyeceğim. Olmayacak.

Yolculuk sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor, ama sanırım kaput benimle dalga geçiyor. Görme duyumu çalmak kafamı karıştırıyor, eminim Mount'un niyeti de bu. Tabii yaşadığı yeri kimsenin bilmeyeceği kadar gizli tutmuyorsa. Bu da demek oluyor ki ya çıkarıcı bir orospu çocuğu, ya paranoyak ya da ikisi birden.

Ben karar veremedim, Scar tamamen durdu ve motoru kapatmadan önce arabanın parka geçme sesini tanıdım.

Sürücü kapısı açılıyor ve tıpkı diğer seferlerde olduğu gibi benimki de açılıyor. Kollarına atıyorum ve bu sefer çantam da benimle birlikte geliyor.

Scar'ın günlük egzersiz rutinini merak ediyorum, eğer beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi taşıyorsa, ki durum kesinlikle öyle değil. Memeler, kalçalar ve birazdan fazla viski içmek bir kıza fazladan kilo aldırır, ama benim umurumda değil.

Magnolia'nın sözleri aklıma geliyor.

"Göğüslerin, kalçaların ve bir erkeğin seni altına aldığı anda ateş bulacağını düşünmesine neden olan o muhteşem kırmızı saçların var. Ve dahası, bundan tamamen habersizsin."

Yukarı, aşağı ve cehennemin her yerine götürülürken Mount'un da benzer bir şey söylediğini fark ediyorum.

"Erkeklerin sana baktıklarında ne düşündükleri hakkında hiçbir fikrin yok. Bugün hariç. Bugün bunu hissettin."

Aynadaki yansıma bakarak çok fazla zaman geçirmediğim doğru. Çoğunlukla çalışmakla çok meşgul olduğum için. Hiçbir zaman selfie ve sosyal medya olayına girmedim,

Biri beni işle ilgili bir nedenle fotoğraf çektirmeye zorlamadıkça da çekmiyorum.

Magnolia'nın söylediklerine pek itibar etmedim. Arkadaşıma bana yalan söylemeyeceğini biliyorum, ama beni arkadaşlığın merceğinden gördü ve bu, bir insana başka türlü göremeyeceğiniz güzellikler katar.

Ama Mount bugün erken saatlerde ne dedi? Bu beni etkiledi. Normalde hiçbir şeyden haberim olmazdı. Erkeklerin bakışlarını beklemeyi ya da fark etmezdim. Bu daha çok Jury'nin alanıydı. Ya da mükemmel yüz hatları ve inkar edilemez klasik güzelliğiyle Imogen'in.

Babamı işe kadar takip eder, viskiyi farklı fiçılarda yıllandırarak yaratabileceğimiz tat çeşitlerini ya da hangi tahıl tedarikçilerinin neden tercih edildiğini öğrenirdim.

Bugün hariç... Bugün Mount haklıydı. O adamlar tüm iş toplantımızı gözlerim yerine meme uçlarımla yönetirken her bakışlarını hissettim. Bu aşağılayıcıydı, tatmin edici değil.

Ayaklarının altına serilecek bir günah daha. Muhtemelen bu gece emirlerine uymadığımı öğrendiğinde beni orada ezecek.

Düşüncelerim, topuklu ayakkabılarıma üzerine yerleştirildiğimde ve bir kapının kapanma ve kilitlenme sesi beynimi işgal ettiğinde kısa kesiliyor. Geçen seferki gibi, kapüşonumu kafamdan çıkarıyorum ve çevremdekileri özümserken saldırmaya hazırım. Yırtıcı bir kaplanla mı yoksa uysal bir ev kedisiyle mi aynı odada kalacağınızı merak etmek gibi.

Bu benzetme, dönüp bu sabah bıraktığım oturma odasına bakarken düşünemeyeceğim kadar fazla gerçeklik içeriyor. Dokunmadan bıraktığım gümüş kubbe kaplı tepsiler dışında her şey aynı görünüyor. Öğle yemeğime de viski dışında neredeyse hiç dokunmamıştım.

Bunların her ikisi de şampanyanın neden normalden daha hızlı kafama gittiğini açıklıyor.

Yatak odasına giriyorum, yine tetikteyim, Mount'un hangi yönden saldıracağını bekliyor ve merak ediyorum, ama her odayı aradığımda hiçbir şey bulamıyorum.

Beni izliyor olabilir ama bunu bu odanın içinden yapmıyor. Çantamı komodinin üzerine koyduğumda, olması gereken yerde, *içimde* değil de içindeki oyuncakı hatırlıyorum.

Vermem gereken bir karar var. *Uymak ya da isyan etmek.*

Magnolia'nın tavsiyesi beni ezip geçmesine izin vermememdi. Şu anda elim çok ağrıyor ve yapmak istediğim son şey o şeye dokunmak. *Yani, siktir et.* Bana en kötü ne yapabilir ki?

Aslında bu sorunun cevabını bilmek istemiyorum.

Yine de şu ana kadar maruz kaldığım tek şey özgürlüğümü kaybetmek oldu, bu da beni çok kızdırıyor ama bana fiziksel bir zarar vermedi. Birkaç kez orgazm bile oldum.

Belki Mount'la başa baş mücadele edebilir ve yara almadan çıkabilirim. Yanıldığımı anlamam uzun sürmedi.

KEIRA

T

Büyük gömme dolapta asılı duran bir şey var, derin bir V'si olan siyah ipek bir elbise.

göğüslerimi örtüyor. Yırtmaçlar iki yandan kalçaya kadar uzanıyor. Etrafta uygun iç çamaşırı arıyorum ama hiçbir şey yok. Ortadaki adadaki tüm çekmeceleri kontrol ettim ama hepsi boştu. Yani, temel olarak, akşam yemeği için şık bir sürtük gibi görünmemi bekliyor. *Harika.*

Elbisenin askısından sarkan altın bir şey gözüme çarpıyor. Minik, narin bir kilit şeklinde tek bir tılsımı olan altın bir zincir. Tutsaklığımın bir sembolü mü? Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Elbiseyi askıdan indirdiğimde yere bir not düşüyor ve onu almak için uzanıyorum.

*Hemen üstünü değiştir.
Kukunu dolu tut.*

Karaladığı kelimeleri okurken sesindeki küstahlık kafamın içinde çınlıyor.

Aklıma gelen ilk düşünce *git kendini becer* oldu. Şu anda elime bakıyorum ve Mount'un hayatındaki diğer herkes gibi hizaya girmeye niyetim yok. Belki de şampanya beni cesur yapıyor, ama öyle olmadığını düşünmek istiyorum, çünkü kesinlikle sarhoş değilim. Sarhoş olsaydım, acıdan uyuşmuş olurdum.

Ve sadece elimdeki acıdan değil. Temperance'ın bana Brett'in ona ne yaptırmaya çalıştığını söylemesi beni parçaladı.

Kendimi ayakta tutmak için ortadaki adaya yaslanırken gözlerim yaşlarla doluyor. Dolabın içine çöküp onlara teslim olmak istiyorum. Sadece bir şey beni durduruyor. Ya da *bir adam* demeliyim.

"Basit talimatları takip etmekten aciz misin? Çünkü bundan daha zeki olduğunu sanıyordum."

Kafamı kaldırdığımda Mount'un banyoya açılan kapıda durduğunu ve yine o aptal sessiz girişlerinden birini yaptığını görüyorum.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz? Ve neden?" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde oflayıp pufladım. "Biliyor musun? Cevap verme. Umurumda değil. Bu gece senin kibirli saçmalıklarınla uğraşacak havada değilim. Verecek sikim kalmadı."

Söylediğim her kelimeyle birlikte yüz ifadesi kötü niyetle kararıyor ve bana tehlikeli bir bölgeye girdiğimi söylüyor.

"Bana ne dedin sen?"

Savaş ya da denerken öl. Yapmaya yemin ettiğim şey bu değil miydi?

"Havamda olmadığımı söyledim."

Dolaba doğru bir adım atıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Bu bir güç gösterisi mi yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama oda bir anda onda biri kadar küçülmüş gibi görünüyor.

"Tekrar söyle," diye emrediyor.

Dik duruyorum ve siyah bakışlarına karşılık veriyorum. "Bu gece başka bir pislikle uğraşacak havada değilim. Tamam mı?" Elimdeki

Onunla nasıl başa çıkacağımı bilemiyormuşum gibi ellerimi havaya kaldırıyorum. Ki gerçekten de öyleyim.

Mount'ın ifadesi bir kalp atışı içinde öfkeden hiddete dönüşüyor ve sesi kısık, hırıltılı bir fısıltıya dönüşüyor. "Sana kim dokundu lan? Kelleler uçacak ve o lanet baltayı kendim sallayacağım."

Ne olduğunu anlayamadan yıldırım hızıyla uzanıyor ve eli yaralı avucumun bileğini kelepçeliyor.

Tehditlerine ve hareketlerine ayak uydurmakta zorlanıyorum ve kesinlikle şampanyadan pişmanlık duyuyorum. "Ne? Hiç kimse. Senden başka hiç kimse. Ve sanırım beni yürümekten acizmişim gibi taşıdığında Scar."

"O zaman bu da ne?" Elimi aramızda sallayıp gazlı bez ve bantlara bakıyor.

"Hiçbir şey," diyorum, titremeye karşı koysam da sesim titriyor.

Bakışlarını benimkilere kaldırmadan önce ilk yardım becerilerimin kanıtına bakarken onu izliyorum. Değerlendiriyorum. Hesaplıyor. Yargılıyor.

Bileğimi tuttuğu gibi çabucak bırakıyor. "Eğil ve bana amını göster."

Hızlı değişimi karşısında ağzım açık kaldı.

"Şimdi." Bu kelime dolapta yankılanıyor.

Hayatımda hiç bu kadar amansız bir emir almamıştım ve daha birkaç dakika önce oyuncağı tekrar takmamaya karar verdiğimde aldığım karardan hiç bu kadar pişman olmamıştım.

Kararlıydım, korkumu yuttum. Sadece birkaç dakika önce cezamı kabul etmeye istekliydim ve şimdi cesaretimi kaybetmeyeceğim.

Ona sırtımı vererek eğiliyor ve aynı anda eteğimi kaldırıyorum. Neyin eksik olduğunu görmesi bir saniyeden az sürdü.

"Sana bir emir verdim, lanet olası basit bir emir ve sen buna bile uymuyorsun." Eteğimi aşağı çekti. "Ayağa kalk."

Ayağa kalkıyorum ve arkamda durmasına güvenmeyerek dönüp ona bakıyorum. "Senin lanet emirlerini yerine getirmeye giderken elimi kesip açtığın için özür dilerim, hayatımla senin küçük oyunlarını oynamama engel oldun!"

Bileğimi tekrar kavrayıp avucunun içinde tutarken yüz ifadesi donuklaşıyor. "Bir şey olmadığını söylemiştin."

"Sana göre değil. Bu muhtemelen kopmuş bir uzuv gerektirir. Ya da belki kafa kesmek?"

Dolabın kapısını açıp beni banyoya çekerken bileğimden tutup sürüklüyor. Çekmeceleri karıştırırken beni bırakmıyor.

"Bırak beni." Elim çekiyorum, ama elimi kelepçe gibi kavırıyor. "Bana yalan söyleyip söylemediğini görene kadar olmaz."

Mount sonunda tırnak makasına benzeyen bir şey çıkarıyor ve elimin arka tarafındaki bant ve gazlı bezi kesiyor. Sonra elimi avuç içi tarafına çevirmeden önce bandajı sıyrıyor.

Kesiği incelerken burun delikleri alevleniyor ve karanlık bakışları benimkilerle buluştuğunda ondan ne bekleyeceğimi bilemiyorum.

"Bu nasıl oldu? Saçmalama Keira. Gerçeği istiyorum."

Ağızımda tükürük birikiyor ve açıklamadan önce yutkunuyorum. "Asistanımın yeni sözleşmemizi kutlamak için getirdiği şampanya şişesini devirdim ve banyo zemininde kırıldı. Onu almaya gittiğimde, kenarından kendimi kestim."

Bileğimdeki tutuşu gevşiyor ve elimi ışıktaki o yana bir bu yana yatırıyor. "Dikiş atılmasına gerek yok."

Bunu zaten bildiğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama başparmağımı kesikle aynı açıda ama yarım santim ötede gezdirip dokunmamaya dikkat edince ağzımı kapatıyorum.

"Yine de bir yara izi kalabilir."

Dokunuşunu ateşle yıkanmış gibi hissediyorum, ardında kavurucu bir iz bırakıyor. Parmaklarım içgüdüsel olarak içe doğru kıvrılıyor, ama o parmaklarımı kendi parmaklarıyla kapatarak bu hareketi durduruyor.

"Yapma. Kanamayı tekrar başlatacaksın. Kıpırdama."

Bileğimi bıraktığında, gerçekten itaat edecek kadar kafam karıştı. Çömeliyor ve lavabonun altından bir ilk yardım çantası çıkarıyor.

"Tıpkı babam gibi. Her zaman hazırlıklı." Kelimeler kendi iradeleriyle ortaya çıkıyor.

Mount yavaşça ayağa kalkıyor, karanlık bakışları beni olduğum yerde sabitliyor. "Sakin baban gibi olduğumu düşünme. Denesen bile daha fazla yanılmazsın."

İlk yardım çantasından bir şey çıkarırken, cevabım dudaklarımdan uçup gidiyor. "Haklısın. Babam iyi bir adam ve söyleyebileceğim kadarıyla sende iyi bir şey yok."

"Şimdi anlıyorsun," diyor, hınzır sırıtışı bozulmadan.

Sonra kesiğim boyunca *gerçek* bir *ateş* gibi bir şey yanıyor ve bileğimi onun elinden çekip almaya çalışıyorum. Bırakmadı. Onun yerine boştaki elini yakıcı kesiği havalandırmak için kullanıyor.

"Bana ne yaptın böyle?"

"Sakin ol. Bu sıvı yara bandı. Avucunda gazlı bez ve bantla yaptığından daha etkili. Bir saniye içinde yanması duracak." Acıyı dindirmek için havayı kesiğe doğru yönlendirmeye devam ediyor.

"Beni uyarabilirdin! Bu bok acıtıyor!"

Mount'ın ifadesi donuklaşıyor. "Sana daha önce hiç kimseye yapmadığım kadar çok uyarıda bulundum. Yine de işe yarıyor gibi görünmüyor, çünkü sen tanıdığım en inatçı kadınsın. Ve eğer bunun acı verdiğini düşünüyorsan, gerçek acıyı hiç tatmamışsın demektir."

Bileğimi bırakıyor ve yanma kontrol edilebilir bir acıya dönüşürken ilk yardım çantasını yerine koyuyor.

Ona teşekkür etmeli miyim? Tam bu soruyu düşünüyordum ki, boyunun tamamına ulaşarak beni neredeyse bir karış kadar cüceleştirdi, bu kadar yakın olmak zorunda kalana kadar fark etmediğim bir şeydi bu.

"Giyin. Akşam yemeğine geç kalmamıza neden oluyorsun." Banyodan çıktı ama yatak odasından çıkmadan önce omzunun üzerinden veda sözlerini savurdu. "Ve oyuncağı unutma, yoksa bunu seni yemek masasının üzerine domaltmak ve ilk yemek servis edilirken daracık amını sikmek için doğrudan bir davet olarak kabul ederim."

KEIRA

SMount sandalyemi çekip içeri iterken ben de yemek odasındaki devasa masaya oturdum.

Sanki yirmi kişi rahatlıkla oturabilirmiş gibi. Onun yeri en baştaydı ve ben de tam soluna oturmuştum.

Otururken onunla göz teması kurmuyorum, çünkü adamın aklımı okuyabildiğine yemin edebilirim.

Utanç verici bir şekilde, ayrılık sözleri beni yeterince ıslattı ve oyuncağı istediğı yere geri kaydırmak için kayganlaştırıcı aramaya gerek kalmadı.

Benim neyim var böyle?

İğrenmeli ve tiksinnmeliyim. Birinin beni bu lanet evden çıkarması için çığlık atmalıydım - ki Scar beni kukuletaya büründürüp yemeğe götürdüğü için hala göremedim. Ama bunun yerine tek yapabildiğim Mount'ın saçlarımdan bir tutam yakalayıp sıkıca tutarken beni masanın üzerine eğdiğini ve adından da anlaşılacağı gibi üzerime çıktığını hayal etmek.

Tekrar soruyorum, benim neyim var böyle?

Birinin kafasını karıştırmak var, bir de Mount'un bana yaptığı var. Bunun için henüz bir isim icat edildiğini sanmıyorum. Ben oldukça eminim bu değil Stockholm Sendromu, çünkü ben

Ondan *kesinlikle* nefret ediyorum ve eğer arkadaşlarımla ve ailemin başında giyotin bıçakları gibi sallanan tehditler olmasaydı, fırsatını bulduğum anda tam tersi yöne koşardım. Bir de içimde savaşılan iki parça var: Biri tehdit ettiği şeyi isteyen, diğeri ise her kelimesine isyan eden.

"Kontrol etmem gerekiyor mu?" Mount'un derin sesi sandalyemi bırakırken kulağıma fısıldıyor.

Ben daha cevap veremeden oyuncak vızıldayarak canlanıyor ve ben yerimde sarsılarak ona cevabını veriyorum.

"Ben öyle düşünmüyorum."

Yüzündeki o kibirli sırırtışı tokatlamak istiyorum ama bu hareketin sonuçlarını hayal bile edemiyorum. Neyse ki vibratör ilk yemek servis edilmeden önce duruyor. Sessizlik içinde istiridye çorbamı kaşıklamayı bitirdiğimde ve ortalık toparlandığında ne yapmam gerektiğini biliyorum.

"Şartları konuşmamız gerek."

Mount cevap vermeden önce becerikli garsonlar salata tabağını servis ediyor. "Konuşulması gereken tek şart senin gönüllü teslimiyetindi. Kabul ettiniz. Tartışma bitmiştir."

Çatalımı düşürüyorum ve gümüş, narin porselen tabağa çarparak tıngırdıyor. Mount gibi acımasız bir adamın etrafını bu kadar süslemesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşünemeyecek kadar kızgınım.

"Hayır. Pazarlıklar böyle yürümez."

Cevabım üzerine bir kara kaşını kaldırıyor ve bunun sadece böyle anlar için kibirli adamlara bahşedilmiş bir yetenek olup olmadığını merak ediyorum.

"Ayrıca, bu konuşma pazarlığımızın sonucuyla ilgili. Beni burada tam olarak ne kadar tutacağını bilmem gerekiyor çünkü hayatımı ve işimi mahvediyorsun."

Ağzının kenarlarında beliren sırtışı tanımaya başlıyorum ve bu sırtış hiçbir zaman benim için iyi bir şeyin habercisi olmuyor. "Borcunu ödemeye ve benimle işinin bitmesine bu kadar hevesli misin?"

"Kesinlikle." Kelimeyi kötü bir şeymiş gibi tükürdüm.

Her zamanki gibi üzerine tam oturan bir takım elbise giymiş olan Mount, kollarını masaya dayayıp eğiliyor. "Seninle işim bitene kadar pazarlığımızın *sonu* yok."

Öfke, benim tanıdık dostum, karnımda birikiyor. "Peki bu ne zaman olacak?" Soruyu olabildiğince medeni tutmaya çalışıyorum.

Sırtışı orantısızlaşıyor ve yangına körükle gidiyor. "Sana yazılı olarak haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Eğer gözbebeklerim masanın üzerinden alevler saçabilseydi, Mount birkaç dakika içinde kül olurdu.

"Bu saçmalık," diyorum, cesaretim artıyor.

Yüzündeki tüm mizah izleri kayboldu. *Çizgiyi aştım mı?*

"Hayır, asıl saçmalık benim karşılığımın zevk şeklinde olması ve senden henüz tek bir zerresini bile almamış olmam."

Sandalyesini masadan geriye itti, porselenleri salladı ve kristal kadehlerimizin kenarlarından su dökülmesine neden oldu.

"Elin sakat ama ağzın kesinlikle çalışıyor." Kucağına doğru başını salladı. "Dizlerinin üzerine çök."

Ciğerlerim öfkeyle kabarıyor, çünkü şu anda hayal edebildiğim tek şey Brett'in bir masanın arkasında oturup Temperance'a zam almak için sikini yalamasını emretmesi.

Hepsi aynı.

"Git kendini becer, Mount. Senin için asla diz çökmeyeceğim." Şimdiye kadar ettiğim en tehlikeli yemin olabilecek bu sözün her kelimesinde ciddiyim.

Burun delikleri açılırken çenesindeki bir kas esniyor. Bir garson sessizce odaya giriyor, şüphesiz bir sonraki yemek için hazır olup olmadığımızı kontrol etmek için.

Tabii ki.

"Defol git."

Emri kan dolaşıma adrenalini salgılatıyor, çünkü bakışlarını benimkilerden hiç ayırmıyor. Kaçmaya hazır bir şekilde masadan uzaklaşıyorum. *Durup savaşıyor bir kız olduğumu sanırdım ama meğer daha çok kaçan bir kızmışım.*

Sunucu kapıyı kararlı bir tıkırtıyla kapatarak gözden kayboluyor ama Mount avucunu masaya vurup porselenleri zıplatmadan önce sandalyemi bile kaldıramıyorum.

"Sen değil. İsteddiğimi alana kadar bu odadan çıkmayacaksın.

Anlaşmayı sen yaptın; anlaşmayı onurlandıracaksın.

İsteyerek." "Senden nefret ediyorum." Gerçek üç kelimedede de çınılıyor.

"O zaman sanırım seninle işim bitene kadar bir sürü nefret sikişi yaşayacağız."

Vibratör en yüksek, en yoğun ayarda canlanıyor. İçimde titreşiyor, içimde kabaran duygu girdabına bir şehvet dalgası ekliyor ve diğer her şeyi bastırıyor.

"Durdurmadan ve seni reddetmeden önce ne kadar gitmesine izin vermeliyim?" Sorusu retorik ve ayrıca cevap vermekten acizim. "O tatlı amcığa erişimim kaç kez engellenirse o kadar mı? Yoksa boşalmam için yalvarana kadar mı?"

Akıl sağlığımın bir parçasına tutunmaya çalışırken parmaklarım dantel ve keten masa örtüsüne kıvrılıyor.

Bu adamı nasıl isteyebilirim? Ondan nefret ediyorum.

Ama hiç kimseyi bu kadar arzulamamıştım.

Ayarları tekrar tekrar değiştiriyor, beni uçuruma sürüklüyor ve her seferinde boşalmadan hemen önce duruyor. Hayal kırıklığı içinde çığlık atmaya hazırım çünkü kırılmam sadece birkaç dakika meselesi ve beni gerçek ya da mecazi olarak dizlerimin üstüne çöktürmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Beni hemen becer ve boşalmama izin ver, seni sadist orospu çocuğu!" Tiz sesi devasa odada yankılanıyor ve kendi sesim olduğunu güçlükle fark ediyorum.

"Sonunda," diyor ve ses tonundaki zaferi umursamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım. Mount masa örtüsünü yırtarak porselenleri ve kristalleri yere düşürüyor.

Ben ona doğru adım attığım anda o da bana doğru uzanıyor. İki eli de uzanıp belime dolanıyor ve beni masanın üzerine, iki yana açılmış bacaklarının arasına kaldırmadan önce kendine çekiyor.

Mount elbisenin yırtmacıyla uğraşmıyor. Narin ipeği tam ortasından, derin V yakasından başlayarak lime lime yere düşene kadar parçalıyor. Kocaman eli boynuma dolanıyor ve omurgam masaya değene kadar beni aşağı bastırıyor.

"Beni hiçbir kadının yapmadığı kadar zorluyorsun ve şimdi seni ilk günden beri planladığım gibi becereceğim. Hayatın boyunca sikilmek için can attığın şekilde."

"Kibirli piç." Sözcüklerim sessiz, beni tuttuğu için sessizleşti, hava kaynağımı uzaktan bile kesmiyor olsa da.

"Ben acımasızım, kibirli değil ve aradaki farkı öğrenmek üzeresin."

Mount boğazımdaki elini çekerek takım elbisesinin ceketini çıkardı ve oyunağı bedenimden çekip aldı. Bir kez daha bariz bir memnuniyetle havaya kaldırıyor çünkü üzerimden damlıyor.

"Buna bayılıyorsun. Sadece istemiyorsun, buna ihtiyacın var. Ve bunu sana verebilecek tek erkek benim."

Pantolonunun fermuarını indirdi ve üst düğmesi uçtu. Tek bir hamleyle sikini kabzasına kadar gömmeden önce sikini görme şansım olmuyor.

"Daha fazla." Bu yalvarış dudaklarımdan dökülüyor olamaz. Ben asla böyle yalvarmazdım.

Beni zevkin acıyla karıştığı noktaya kadar esnetirken, daha da yükselen ve hızlanan vahşi şehvetten başka hiçbir şeyin farkında değilim ve bu beni uçuruyor. İç kaslarım kasılıyor ve bir anda yemek masasının üzerinde sırtüstü yatmak yerine ona sarılmış ve elbisemi parçaladığı gibi gömleğini yırtmış oluyorum. Tırnaklarımı omuzlarına geçirip vahşi bir hayvan gibi onu pençelerken, orgazmım şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha şiddetli bir şekilde içime girerken yaralı elimle ilgili her türlü düşünce yok oldu.

Elleri kıcıma inip yanaklarımı kavrarırken Mount homurdanıyor ve beni masadan kaldırıp defalarca içime pompalıyor. İz bırakıp bırakmadığımı bilmiyorum ya da umursamıyorum ama ona bir daha bir şey için yalvarırsam lanetleneneceğim, özellikle de boşalmama izin vermesi için. Çığlıklarımı bastırmak için dişlerimi omzundaki kalın kasların üzerine kapatıyorum.

Başarısız oluyorum ama Mount'ın bunu, siki içimde zonklayıp boşalırken çıkardığı kükremeden duymasına imkân yok.

Mantıklı bir düşünce oluşturabildiğim anda, o-

Lanet olsun, prezervatif kullanmadık.

MOUNT

TO kadının içindeki ateş eşsizdir. Sadece doğru çıra ve kıvılcım gerekiyordu. Şanslıyım ki, temel bilgileri öğrendim çakmaktaşı, çelik ve kasap çöplüğünden çalınmış kağıt. Bu şehri donduracak kadar soğuk olan nadir gecelerde beni sıcak tutmaya yetiyordu.

Keira Kilgore yanımda olsaydı buna gerek kalmazdı, çünkü birlikte bu kasabayı yakıp kül ederdik.

Ateşe benzin dökersen ne olur biliyor musun? Öfkeli bir cehennem olur ve bu gece de öyle oldu.

En azından ben çıkana ve döllerim bacaklarının arasından damlayana kadar.

Sikeyim.

Hiç prezervatifsiz kalmamıştım, seks ve yemek arasında seçim yapmak istemediğim için hırsızlık yaptığım günlerde bile.

Keira bana sanki içine şeytanın yumurtasını koymuşum gibi bakıyor ve belki de o kadar da uzak değil. "Bunu neden yaptın ki? Nasıl prezervatif kullanmazsın?"

Bunu benim hatamış gibi mi gösteriyor? Belli ki, çünkü odada şeytan varsa, suçlanacak başka kim olabilir ki?

"Sikimi boğazına gömüp her damlasını yutmanı planlamıştım ama sen bunu kendi başına mahvettin."

Söz konusu ağız, hâlâ sikime dokunmamış olan ağız açılıyor. "Bunun benim hatam olduğunu mu söylüyorsun?" Kendini işaret ediyor ve başını sallıyor. "Sen tam bir pisliksin."

Başka hiçbir kadın bana onun kadar hakaret etmeye cesaret edemez ama nedense bu beni eğlendiriyor. *Çoğu zaman.*

"En azından ben her zaman prezervatif takan bir pisliğim. Benden bir bok kapmayacaksın. Bu konuda bana güvenebilirsin." "Sana güvenmek mi? Asla!"

Öfkem kontrolden çıktı. Beni en uzun süre bekleten kadınla hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşaldım ve aletimin titreşimi durduktan sonra birkaç saniyeden fazla zevk alamadım bile çünkü bu prezervatif meselesi yüzünden kendini kaybediyor.

Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Kabul ediyorum, daha iyi idare edebilirdim ama kadın beni sınıra itiyor.

"Ben daha çok senden ne kapabilirim diye endişeleniyorum. Senin bok çuvalı kocan hareket eden her şeyi becerdi."

Nefes nefese kalması cinayetle eşdeğer ve öfkesine bakılırsa bu ihtimali göz ardı etmiyorum. Özellikle de cevap verecek kelimeleri bulamadığı için.

"En azından bana doğum kontrol hapı kullandığını söyle. Lanet olası bir çocuk sahibi olmak planlarım arasında yok." Daha önce hiç bu kadar aptalca bir risk almamıştım. Bir çocuk en büyük zayıflık olurdu.

Sonunda Keira konuşabildi. "Tanrıya şükür RİA'm var ve bu konuda endişelenmemize gerek yok."

Bunu söyleme şekli beni çileden çıkarıyor ve öfkem buz gibi oluyor. Eğer şimdi saldırırsam, asla iyileşemez. Yani, mesela

Bir beyefendi kılığına girmiş şeytan gibi, takım elbisemi sandalyeden alıp ona fırlatıyorum.

"Üstünü ört. O memeleri, o götü ya da o amı benden başka kimse görmez."

Yeşil gözleri eriyen zümrütler gibi parlıyor. Paltoyu vücuduna sarıyor, çelik omurgasını kırılmaz gururuyla yeniden dikleştiriyor.

"Git kendini becer, Mount. Çünkü bu pazarlıkta tekrar gelmenin tek yolu bu."

O anda öfkenin çok ötesindeyim, yorumuna gülme dürtüsü içimde çalkalanıyor ama gülmüyorum. Takım elbisemi bir tahıl çuvalı gibi giymiş, başka hiçbir şey giymeden odadan çıkıyor. V kapının dışında, ona odasına kadar eşlik etmeye hazır olacak, yani bu endişelenmem gereken bir şey değil.

Hayır, endişelenmem gereken tek şey onun ne kadar hatalı olduğu ve o daracık amcığa tekrar girmenin bir yolunu nasıl bulacağım. Alternatif bir seçenek değil ve onun istekliliği pazarlık konusu olamaz. Ödün vermeyeceğim tek şey bu.

Yarım saat sonra ana banyomdaki görkemli duşa girdiğimde aklımdaki tek düşünce, istediğimi elde ettiğimde bunun ne kadar tatlı olacağı. Tekrar. Ve yine. Keira kendine istediği kadar yalan söyleyebilir ama ben gerçeği biliyorum.

"Lanet olsun." Spreyin altına girdiğimde laneti ısırarak çıkarıyorum ve su, omzumdaki diş izlerine ve küçük İrlandalı cehennem köpeğimin daha önceki yaralanmasına rağmen sırtımda bıraktığı pençe izlerine çarpıyor.

Muhteşemdi amına koyayım. Hayır, geçmiş zaman değil. Öyle. Ceketimden başka bir şey giymeden uzaklaşırken bile başını dik tutuyordu.

ve gururlu. Çoğu erkek gözlerimin içine bakmaz ama bu kadın topyekn savaş ilan etmekten çekinmiyor.

Beni cehenneme kadar lanetlemesinin onu bırakmamı sağlayacağını sanıyorsa, hayal görüyor demektir. Beni eğlendiriyor. Bana meydan okuyor. Ve lanet olsun, beni yle fkelenendiriyor ki, yapabileceğim tek şey ona boyun eğdirmek. Neyse ki ikimiz için de buna ihtiyacı var, farkında olsa da olmasa da.

Bu geceki sahneyi kafamda tekrar canlandırıyorum, o elbiseyle yemek odasına adım attığı andan itibaren. Muhteşem göğüsleri tam istediğim gibi sergileniyor, eteğin her iki yanındaki yırtmalar her adımda bacaklarını ortaya çıkarıyordu.

Bana doğru bir kraliçe gibi yürüdüğünü ve bir piyona seyirci izni vermeye tenezzül ettiğini hayal ederken elimi sikimin etrafına kapatıyorum.

Bana kibirli diyor ama o mağrur çenesini her kaldırışında onu dizlerimin üzerine alıp kıına şaplak atmak istiyorum, bu da sikimi daha da sertleştiriyor.

Duşta kendimi boşaltmama gerek yok. Boşalalı bir saat bile olmadı ama kafamın içinde onu görmeden ve duymadan duramıyorum.

"Git kendini becer, Mount. Senin için asla diz kmeyeceğim."

Oh, ama yapacaksın, Keira. Yapacaksın. *Ve ben de her saniyesinden zevk almanı sağlayacağım.*

Bir elimi duşun taş duvarına dayayarak sikimi daha sıkı kavrıyorum ve onu okşuyorum, o kızgın kırmızı dudakların onu yeterince boşalttıktan sonra yumuşadığını hayal ediyorum, çünkü artık dayanamadığı için durmam için bana yalvarıyor ve karşılığında bana her şeyi vaat ediyor. İşte o zaman sikime sarılmış olacaklar.

Hayalarım zihnimde canlanıyor ve daha sert ve daha hızlı vuruyorum.

Lanet olsun, diz çökmesine bile gerek yok. O gür kızıl saçlarını yatağın kenarına sarkıtsın, ben de yüzünü sikeyim ve öğürmeden her santimini boğazına kadar almasını öğreteyim.

Sikim nabız gibi atıyor, orgazmım az önce boşaldığım düşünülürse beklediğimden daha hızlı gerçekleşiyor. Ama sorun ben değilim. Ağzının içine üfleyene ve döllерimin o inatçı dudaklarından damlayışını izleyene kadar her çekişimde şaftımı emerken ve dil çıkarırken inlemesi düşüncesi.

Benimkini.

Döllерim duşumun taş duvarına sıçrarken, kendime bunun son kez olduğuna yemin ediyorum. Beni bir daha asla inkar etmeyecek.

Bu gece beni işaretlemiş olabilir ama önce ben onu işaretledim.

Keira Kilgore'un, Lachlan Mount tarafından sahiplenilmenin ne demek olduğuna dair bir derse daha ihtiyacı var.

KEIRA

W

Ertesi sabah uyandığımda yatakta fırlıyorum, başım bir o yana bir bu yana dönüyor. Ben de aynı şekilde

Her seferinde bu lanet odada uyanıyorum. Yalnız olup olmayacağımı ya da gece boyunca buraya kimin girdiğini asla bilemiyorum. Mount'a ilk gönderildiğimde gördüğüm kütüphanedeki dönen şömineye dayanarak, buranın gizli geçitler ve gizli girişlerle dolu olduğunu biliyorum. Tabii bu, tutulduğum odanın kütüphaneyle aynı binada olduğunu varsayarsak geçerli. Dürüst olmak gerekirse, hangi cehennemde olduğumu bilmiyorum.

Bu sabah kimseyi görmedim ve bu beni rahatlattı. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp yorganın altından çıkıyorum. Hiç hatırlamadığım kaslarım protesto için sızlıyor. Bunun yerine ağrıyan elime odaklanmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum çünkü tek düşünebildiğim bacaklarımın arasındaki ağrı. Hâlâ içime girdiğini hissediyorum.

Hayatımda dün gece olanlara uzaktan yaklaşan sadece bir cinsel ilişki yaşadım ve o da Brett'le ilk kez birlikte olduğumuz zamandı. Bir daha asla o kadar iyi olmadı. Muhtemelen yirmi dört saat içinde onunla evlendiğim ve o da çaba harcamaya gerek duymadığı içindir.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum ama ardından gelen düşünce beni pek de iyi hissettirmiyor.

Dün gece nasıl oldu bilmiyorum. Büyük banyoya tökezleyerek girdiğimde, kendimi *ele geçirilmiş* hissediyorum. *Sahiplenilmiş. Kullanılmış.* Ama kötü anlamda değil. Ya da belki de beklediğim gibi kötü bir şekilde değil.

Duşa doğru ilerledim ve kolu sıcağa çevirmek için içeri uzandım. Dün gece orada yarım saat geçirdim, onun dokunuşunu bedenimden temizlemeye kararlıydım ama işe yaramadı.

Onu hâlâ her santimimde hissediyorum.

Suyun ısınmasını beklerken, birbirine karışmış saçlarımı tarıyorum. Daha önce hiç rahat edemediğim çıplaklığımı alışmaya başlıyorum. Sanırım kıyafetim olmadığı ve dolayısıyla başka seçeneğim olmadığı için.

O maddeyi bugün için ajandama koydum. Bu her seferinde tek kıyafet saçmalığı sona ermeli.

Fırçayı tezgahın üzerine indirdiğimde, yansımamda bir şey gözüme çarpıyor. Kalçam. Ve kığımın kenarlarında.

Arkama bakmak için boynumu omzumun üzerinden çeviriyorum ve onu görüyorum.

Daha doğrusu *onları*. Parmak izi şeklinde hafif çürükler.

O pislik beni *işaretlemiş*. Beklediğim öfkenin içimde yanmasını bekliyorum ve tam zamanında yanıyor. Duşa girerken kafamın içinde ona aklıma gelen her türlü kötü ismi saymaya başladım bile.

Bunları temizleyemiyorum ve anıları da engelleyemiyorum. Beni sıcak su gibi çarpmalarından nefret ediyorum.

İzler yüzünden kızgın bile kalamayacağımı fark ettiğimde öfkem boşalıyor ve yerini utanç alıyor, çünkü hiçbir koşulda dün gece isteksiz olduğumu söyleyemem. Kalçalarımı kavrayıp beni daha sert sikerken onu teşvik ettim.

O pislik istediğini aldı.

Beni manipüle etti. Kafamı karıştırdı. Ama sonunda bunun için ona yalvardığıma hiç şüphe yok.

Utanç, gözyaşı olduğunu kabul etmeyi reddettiğim iki sıcak akıntıyla yüzümü yakıyor. Kendime yalan söyleme konusunda gittikçe daha iyi oluyorum.

Avuçlarımı duş duvarına dayayıp başımı avuçlarımın arasına asıyorum ve suyun üzerime dökülmesine izin veriyorum. *Beni tertemiz yıkasın. İşlediğim günahlardan arındır beni.*

Birkaç uzun dakikanın ardından son bir kez burnumu çektim ve o gün için yeni mantram hala kalçalarımın arasında hissettiğim aynı yoğunlukla kafamda çarparken dimdik durdum.

Lachlan Mount beni kırmayacak. Beni becerebilir. Kafamı sikebilir. Ama beni asla kıramayacak.

Gözlerimi silmek için ellerimin tersini kullanıyorum ve bir daha asla gözyaşlarımı hak etmeyeceğine dair kendime yemin ediyorum. O buna değmez. Ondan nefret ediyorum.

Duygularımın yoğunluğu azalmadı. Bedenim bana her karşı geldiğinde daha da güçleniyor. Bana yaptıklarından bu kadar zevk almam aşağılayıcı. Eminim o da bundan çok eğleniyordur.

Çelik bir omurga Mount'ta bana yardımcı olmaz. Titanyum gerekli.

Beni kimin ve neyin küçük düşüreceğine karar verebilecek tek kişi ve ona bu gücü bir daha asla vermeyeceğim.

Siktir et onu.

İçimdeki her şey inkâr etmek istese de bunu yapacağımı biliyorum.

Magnolia bundan zevk almanın yanlış bir şey olmadığını söyledi ama daha önce Mount'la hiç uğraşmamış. Yoksa uğraştı mı?

Yatak odasındaki cüzdanımı hatırlıyorum. Scar dün gece onu benden almamıştı ama telefonumu kullanmayı düşünemeyecek kadar öfkeliydim.

Duştan çıktığımda yapacağım ilk şey Magnolia'ya mesaj atmak olacak. Öğleden önce kalkmayabilir ama öğleden sonra onunla bir öğle yemeği yemem şart oldu. Tüm bu felaket başladığından beri ortaya çıkarmayı başardığı başka bir şey olup olmadığını bilmek zorundayım.

Bu savaşı kazanmak istiyorsam Mount'a karşı daha fazla cephaneye ihtiyaım var, kendimi ona karşı zırhlamak için mümkün olan her şeyden bahsetmiyorum bile. Magnolia bana onun aklıma girmesine izin vermememi söyledi ve ben bu görevde Amerika'nın uyuşturucuyla savaşı kadar başarısız oluyorum.

Magnolia bana yardım edecek. Verecek bilgeliği var. Hiçbir şey olmasa bile, onunla konuşmak yeniden kazanabileceğim normalliğin bir parçası olacak.

On beş dakika sonra duşu kapatıp ısıtıcının üzerinde asılı duran kalın ve kabarık havlulardan birine sarınıp bir ucunu gğslerimin arasına sıkıştırdığımda, saçlarımı kurulamak için ikinci bir havluya uzanırken tüm vücudum hareketsiz kalıyor.

Artık yalnız değilim.

Mount, yatak odasına açılan kapı çerçevesine kayıtsızca yaslanıyor.

İlk düşüncem tam bir istila olduğu. "Artık zel olarak duş bile alamayacak mıyım?"

"Sana ne veririm onu alırsın. Ne eksik ne fazla."

Uzuvlarımı felten kurtulmaya zorluyorum ve hiçbir şey olmamış gibi ikinci havluyu kapıp başıma türban gibi sarıyorum. "şu klişeleri bırakır mısın? Bu saçmalıklar için çok erken."

Onun varlığını görmezden gelmeye kararlı bir şekilde aynaya doğru dönüyorum ama başarısız oluyorum. Gözümün ucuyla, bir gülümsemeyle savaştığına yemin edebilirim.

"Ne? Daha önce görmediğin bir şey olmadığını söylemeyecek misin? Özel bir şey olmadığımı mı?" Onunla neden alay ettiğimi bilmiyorum. Muhtemelen beni tamamen delirttiği içindir.

Bana verilen yüksek kaliteli cilt bakım ürünlerine uzanırken gözeneklerime bakıyormuş gibi yaparak bardağa bakıyorum ama elim şişeyi ısıtıyor çünkü onun yüzü ve yüzünde sürekli değişen ifadeler dikkatimi dağıtıyor. Yüz ifadeleri çok hızlı değişiyor ve keşke ben de onun zihnini, onun benimkini okuduğu kadar kolay okuyabilseydim.

"Buhar camdan görülemeyecek kadar yoğunlu. O lanet duştan çıkacağından emin değildim. Hâlâ beni anlıyor musun?"

Ben arkamı dönerken şişelerden biri uçuyor. "Git kendini becer."

Bu kez oluşan gülümseme sert ve yasaklayıcı. "Bunu dün gece kendi duşumda yaptım ve bir daha yapmayacağım çünkü her ihtiyacımı karşılayacak sen varsın."

Son yüzleşmemizden sonra beni duşta ona yardım etmem için çağırıyorsa nasıl tükürüp pençeleyeceğimi hayal edebiliyorum.

"Rüyada görürsün."

Gülümsemesi değişiyor, şimdi dişlerini gösteriyor. "Acele et. Bu sabah bankacınızla kredi sözleşmelerinizi çiğnemeye ve bankanın sorunlu varlıklarından biri olarak egzersiz departmanına teslim edilmeye ne kadar yakın olduğunuzu tartışmak için bir toplantınız var."

Ağzım açık kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Alay ediyor. "Bunu yapmayacağımı düşünmeni daha da aşağılayıcı buluyorum."

"Saat kaç?" Etrafıma bakıyorum ama anlamsız çünkü bu lanet hücrede tek bir saat bile yok. Kumarhanede olmak gibi bir şey ama eğlencesi yok ve çok daha fazla risk var.

"Zamanında yetişmek için bir saatten az vaktiniz var. Bu yüzden acele etmenizi öneririm."

"Siktir." Bir küfür savurdum ve evet, bunun bir kadına yakışmadığını biliyorum ama ben içki fabrikasında çalışan erkeklerin arasında büyüdüm. "O zaman defol git ki ben de gidebileyim."

Yine buyurgan bir bakış ya da kendini beğenmiş bir sırıtış bekliyorum, ardından bana hiçbir şey yapmak zorunda olmadığını söyleyecek ama bunun yerine kapının çerçevesini itip ebeveyn yatak odasında kayboluyor.

Aslında şok edici. Ve itiraf etmek istediğimden daha endişe verici.

Hazırlanmak için acele ediyorum, yüzümün olabildiğince profesyonel göründüğünden emin olmaya çalışıyorum, sonra aceleyle dolaba giriyorum ve tabii ki beni bekleyen tek bir kıyafet buluyorum.

Bu kez simsiyah ipeksi kumaştan yapılmış bir şal elbise. Mount'un mükemmel bir şekilde dikilmiş takımının rengiyle aynı. *Fark ettiğimden falan değil.*

Ve mucizelerin mucizesi, elbisenin yakasına mükemmel bir şekilde uyan siyah bir tanga ve ortadan dalan siyah bir sütyen var. Aynı altın zincir ve kilit bir gece önceki askıda sallanıyor.

Görmezden geliyorum. Dün gece takmadığımı fark etmedi, belki bu sabah da fark etmez. Giymemek önemsiz olabilir, ama kontrolün bir parçasını daha elimde tutmama yardımcı olacaksa, kabul ediyorum.

Tabanı ve topuklarının etrafı altın süslemeli, pahalı bir çift siyah ayakkabıyı giyip yatak odasına giriyorum ve Mount'u yatakta beklerken bulmayı umuyorum. Ama beklemiyordu. Onu oturma odasında, dün kapalı tepsilerin olduğu masanın yanındaki kolsuz sandalyede uzanırken buluyorum. Bugün onlar da yok.

"Kahretsin, ceketim." Yatak odasına dönüp paltomu almak için arkamı dönüyorum ve kafesimden dışarı açılan kapıya yöneliyorum.

"Bir aksesuarını unutmadın mı?" Mount soruyor.

Lanet kolye. Tabii ki bunu bir sorun haline getirmek zorunda.

"Peki."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, ona boyun eğdiğim için kızgınım ama kendime bunun sadece bu toplantıya geç kalamayacağım için olduğunu söylüyorum. Bu bir seçenek değil.

Mount haklıydı. Kredi memurum, borç almaya devam etmemize rağmen her ay kredi limitimizin yalnızca asgari ödemesini yaptığımız için çok kızgın. Bugün onu, Voodoo Kralları'ndan gelecek çekin, Yedi Günahkâr'ın "sorunlu" olarak etiketlenmesini engelleyecek kadar büyük bir parçayı borcumuzdan düşüreceğine ikna etme şansım var. Kredimizin sonlanmasını istediğim son yer, bana tasfiye etmem, bankaya olan borcumu ödemem ve çekip gitmem gerektiğini söyleyecek olan bir egzersiz memurunun elleri. Zaten Yedi Günahkâr'ı kurtarmak için bedenimi şeytana sattım, şimdi de ruhumu bankaya sunmam gerekebilir.

Kolyeyi elime alıyorum ve kilidin sadece bir tılsım olmadığını fark ediyorum; aslında zincirin iki ucunu bir arada tutuyor.

Lanet bir tasma gibi.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Buna isyan etmeyi her şeyden çok istiyorum ama zamanım yok. Anahtarım da yok. Ama kimin olduğunu bildiğimi garanti ederim.

Oturma odasına girip anahtarı uzattım. "Takamam. Anahtar gerekiyor."

Mount'un eli ceketinin cebinde kaybolup küçük bir altın parıltısı çıkarıyor ve zinciri ona uzatıyorum.

"Önceki tavrına rağmen bu sabah çok uyumluydun."

"Çünkü seninle kaybedecek zamanım yok. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var."

Mount'ın ifadesi karanlık bir eğlenceye dönüşür. "Bu ifadenin ne kadar yanlış olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Gerçek düşmanlarının kim olduğunu öğrenmen gerek kızım."

"Bana öyle deme."

"Sana ne istersem onu derim." Kolyenin kilidini açtı. "Arkanı dön."

Ona sırtımı vererek dönüyorum ve aptalca, bana yapabileceklerinden korkmuyorum. Korkmalıydım. Korkmalıyım. Ama bu korku her şeyi tüketir, adamın kendisinden bile daha fazla ve benim sinmeyi reddedişim değişmeyecek.

Mount'un tenime karşı gülünç derecede sıcak olan parmakları, zincir boğazımdan birkaç santim uzakta durana kadar köprücük kemiğimin çizgileri boyunca sürükleniyor. Kilidi yerine oturttuğunda çıkan klik sesi neredeyse duyulmuyor ama kolyeyi kilit önde kalacak şekilde döndürürken dokunuşu farkındalığımı artırıyor.

"Anahtar olmadan çıkarmaya çalışma zahmetine bile girme. Kırılmaz."

Ukala ağzım ve sivri dilim onunla tartışmak için yalvarıyor ama zamanım yok. "Peki. Her neyse. Şimdi Scar ve kaput nerede de işe koyulayım?"

Mount'ın dudaklarında bir gülümseme daha beliriyor. "Son aksesuarını kaçıırıyorsun."

Aman Tanrım. Vibratörü kastediyorsa onu öldürebilirim ama yine de zaman çok önemli.

"Nerede o?" Sorum en iyi ihtimalle sert, en kötü ihtimalle de şirretçe.

Mount'ın sırtışı bir başka siyah kutuyu uzatırken daha da tembelleşiyor ama bu dünkünden farklı görünüyor. İçinde ne olduğunu göstermek için kapağı kaldırdığında etrafıma soğuk bir örtü yerleşiyor.

Olamaz.

Yapmayacağım şeyler var. Mükemmel Imogen gibi iyi bir kız olmayabilirim ama Jury gibi kötü bir kız da değilim. Ve *asla* iş için arka kapımı açmadım ve açmayacağım.

"Hayır." Siyah kadife içine yerleştirilmiş siyah ve altın renkli popo tıkaçına bakarken inkârım amansız.

Mount'ın kutuyu kavrayışı sıkılaşıyor. "Benimle uğraşırken o lanet kelimeyi lügatından çıkarman gerek. Seni bir sürü dertten kurtaracaktır."

"Hayır. Lanet olsun. Way," diyorum, her kelimeyi vurgulayarak. "Bu benim içime girmeyecek."

Mount'ın karanlık bakışları beni yakıyor. "Sana ellerini, ağzını, memelerini, amını ve götünü kullanacağımı söylediğimde anlamadın mı? Çünkü bu pazarlığa açık değil. Kabul ettin. *İsteyerek*."

Sert bir cevap daha yutuyorum. Kıçım bakir bir bölge ve ben aile mezarlığına gömülene kadar da bakir kalmaya niyetliyim.

"Tik. Tik tak. Zaman azalıyor, Keira. Toplantını yapmak mı yoksa kaçırmak mı istiyorsun? Çünkü Lloyd Bunt'ın dosyanı egzersiz departmanına teslim etmeden önce sana yeniden planlama şansı vermeyeceğini biliyorum. O zaman değerli şirketini kurtarmak için o küçük, saf vücudunu kirletmeme izin vermek zorunda kalacaksın ve her halükarda boşa gidecek."

"Senden nefret ediyorum." Kelimeler tek bir nefeste çıkıyor. "Benim için hiçbir şey fark etmez," diye cevap veriyor.

Gülümsemesi hiç bozulmuyor ama gözleri yine parlıyor. "Ağzını sikmem için dizlerinin üstüne çökmeyeceğini söyledin ve ben zaten amını siktim. Göğüslerin de bugün benim için yeterli olmayacak, o yüzden geriye tek bir seçenek kalıyor. Sakın bana daha önce hiç kıçına yarak sokulmadığını söyleme. Gözlerindeki korkuya ve nabzının boynuna vuruşuna bakılırsa cevabın hayır olduğuna yemin edebilirim."

Başımı sallıyorum, anal denemediğim için bende bir sorun varmış gibi hissettirmesine izin vermeyi reddediyorum. "Ve bugün de yapmayacağım."

"İsteyerek," diye tekrarlıyor ve ben verdiğim sözü geri almak istiyorum.

Mount kapağı kapatıyor ve kutuyu bana doğru itiyor. Ellerim içgüdüsel olarak kenarlara kapanıyor ve onun ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum.

"Sikim o daracık kışına soktuğun sopayla sığmaz, o yüzden onu esnetmeye başlasak iyi olur." Banyoya doğru başını salladı. "Kayganlaştırıcı sağ alt çekmecedeydi. Benim tavsiyem mi? Bu konuda cömert ol. Ve kışında o tıkaç olmadan gitmiyorsun, bu yüzden toplantına yetişmek istiyorsan acele etsen iyi olur."

Öfke. Özellikle şu anda kesinlikle tetiği çekebileceğim adamdan uzaklaşırken, görünüşte daimi yoldaşım yeniden çiçek açıyor. Kimse onu özlemeyecekti. New Orleans onun ölümüne sevinecekti. Ya da ben öyle sanıyorum.

Topuklarım banyonun mermer zemininde tıkırdayana ve kapıyı arkamdan çarpana kadar adımlarımı ölçülü ve bakışlarımı sağlam tutuyorum.

Alnımı sadece birkaç saniyeliğine kapıya dayayarak elimdeki kara kutuya bakıyorum ve sanki aniden röntgen görüşü geliştirmişim gibi, içinde ne olduğunu tam olarak görebiliyorum.

Paneli itip aynanın karşısına geçtiğimde yüzüm öfke ve dehşetin resmiydi. Bu da şu anda nasıl hissettiğimi oldukça doğru bir şekilde ifade ediyor.

Ben bunu yapamam. Aynadaki kız bu gerçekten yüzde yüz emin. Öfkemi dizginleyen ses ise tam tersini savunuyor. Tabii ki yapabilirsin. Bu bir popo tıkaçı, eroin şırıngası değil. Korkaklığı bırak ve kayganlaştırıcıyı bul ki bankacılarınla buluşup CEO gibi davranabilesin.

Çömelerek sağ alt çekmeceyi açtım ve kayganlaştırıcıyı tam da söylediği yerde buldum. *Siktiğimin piçi.* Slur

benim kulaklarım için bile tekrarlayıcı olmaya başladı. Bu öfke seviyesini tam olarak ifade etmek için yeni bir şey bulmam gerekiyor.

Kutunun kapağını açıp fişi çıkarıyorum, bir elimle onu diğer elimle de kayganlaştırıcıyı tutuyorum.

Tek yapmam gereken sürüp içine sokmak. Bunu yapabilirim.

Arka kapım sıkıca kenetlendi, *cehennemde hiçbir şekilde* sağlam bir Cevap.

Ama bu toplantıyı kaçırsam ve Seven Sinners'ın kredisi icraya düşerse, babam bunu öğrenecek ve ... Bunun sonuçlarını düşünmek bile istemiyorum.

Kayganlaştırıcının kapağını çeviriyorum ve siyah-altın tıkaçın üzerine biraz döküyorum. Nasıl kullanılacağını anlamak için dahi olmaya gerek yok ve Magnolia'nın yıllar önce bana aslında şaka olmayan bir şaka hediyesi olarak bir anal eğitim seti verdiğiinden oldukça eminim.

Bir elimle kayganlaştırıcı kaplı tıkaçın tabanını tutarken diğer elimle tangamın kemerini aşağı doğru çekiştiriyorum, aynaya bakıyorum ve kendime bir moral konuşması daha yapıyorum.

Sadece içeri sok. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve elbisemin eteğinin altından beceriksizce manevra yapıyorum, keşke çıkarmayı akıl etseydim. Ucunu bakire kalacağına yemin ettiğim deliğe bastırıyorum ve kendimi itmeye zorluyorum ama yapamıyorum.

Yapamıyorum işte.

Tiksinti dolu bir çığlıkla fişi lavaboya atıyorum, tangamı tekrar yerine çekiyorum ve iki elimle tezgahın kenarını kavriyorum.

Ben bir korkağım. *Ve kesinlikle o anal eğitim setini kullanmalıydım.*

Kapı çalındı. "Bu sizin yirmi dakika uyarınız. Acele ederseniz trafiğe rağmen yine de zamanında yetişebilirsiniz."

Ters ters bakarak arkamı dönüyorum ve bir kez daha bakışlarımın yakıcı olmasını diliyorum. İleri atıldım ve kapıyı o kadar hızlı açtım ki Mount'u gafil avladım. Kapının üst kenarına tutunuyor.

kibirli kaşlarını kaldırmış bana bakıyor. Bir an beni inceledi.

"Arkanı dön ve eğil." "Hayır."

Yüz ifadesi kararıyor ama aynı zamanda ilgiyle parlıyor. "Sen ve o kelime. Gerçekten emrime itaatsizlik mi ediyorsun?"

Yutkunuyorum, çünkü ona bunu yapamayacağımı itiraf etmemin hiçbir yolu yok. Kendimdeki bu zayıflıktan en az ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. Ama zaman geçiyor ve gururumun ailemin mirasını kaybetmeme engel olması için zamanım yok. Zaten çok fazla fedakârlık yaptım.

"Bunu yapmayacağım."

Gözleri yüzümde daralıyor ve beni yine rahat edemeyeceğim kadar kolay okuyor.

"Evet, yapıyorsun ama söylediğin bu değil. Bu toplantıyı kaçırmama izin vermeyeceğim. Yani ya yapamayacaksın ya da yapmayacaksın. Hangisi Keira? İnatçı mısın yoksa utangaç mı?" Her iki seçenek de onu heyecanlandırıyormuş gibi gözleri parlıyor.

"Fark eder mi?"

"Sandığından çok daha fazla."

Cevap vermekte tereddüt ettiğimde saatine bakıyor ve bana buradan mümkün olduğunca çabuk çıkmam gerektiğini hatırlatıyor. Dürüst olmam için gereken tek şey buydu.

"Yapamam."

İfadesindeki karanlık kayboluyor ve siyah bakışları sıcaklıkla parlıyor. "Bana sor."

Ayrıntı vermesine gerek yok çünkü tam olarak ne istediğini biliyorum. Başka bir sabah olsa, ona yine kendini becermesini söyledim ama bugün böyle bir lüksüm yok.

"Yardıma ihtiyacım var." Kelimeleri, cinayet işlediğimi itiraf ediyormuşum gibi büyük bir hevesle söylüyorum. Yani onunki hariç herhangi birinin cinayetini.

"Ne için yardım, Keira?"

Oh, bu orospu çocuğu.

"Senden nefret ediyorum."

"Bana sürekli bunu söylediğinde unutmak zor oluyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu duymaktan bıktım. Şimdi benden tam olarak neye ihtiyacın olduğunu sor."

Başımı lavaboya doğru salladım. "*Şunu sokmama* yardım et."

"O küçük dar kıcına o tıkaç sokmana yardım edeyim, böylece onu esnetebileyim ve sonra seni mümkün olduğunu bildiğinden daha sert boşaltacağı için sikeyim mi?"

Dişlerimi sıkıyorum ve hayatımda ilk kez söylediklerinin doğru olup olmadığını biraz olsun merak ediyorum. Magnolia bir şeyler kaçırdığıma yemin etmişti, bu yüzden anal eğitim seti almıştı.

Yine kafamı karıştırıyor. Hepsi bu.

Cevabımı ısırmadan önce merakımı bastırıyorum. "Evet."

Kendini beğenmiş memnuniyet gülümsemesi sanki bir işaretmiş gibi beliriyor ve lavaboya doğru yürüyor. "En azından denemediğini söyleyemem."

Kayganlaştırıcıyı bulduğum alt çekmeceyi açmak için eğildi ve bir çeşit sprey ile düzgünce katlanmış bir havlu çıkardı ve ikisini de lavabonun yanına bıraktı.

"Temizle. Fişi ve kayganlaştırıcıyı oturma odasına getir."

Tıkaç yıkarken ve ardından dezenfektan spreyi kullanıp silerken aynada kendi gözlerimle karşılaşamıyorum. Bunun utancımınla yüzleşemediğim için mi yoksa bir heyecan parıltısı göreceğimden korktuğum için mi olduğundan emin değilim.

Mount'un emirlerinin beni bir tür kara büyü gibi etkilediğine hiç şüphe yok. Elbisenin kumaşından görünen sert meme uçlarım ve tangamı kaplayan ıslaklık bunun kanıtı.

Yine de, tıpayı ve kayganlaştırıcıyı yatak odasından geçirip oturma odasına taşıyorum, sanki ilmikle yüzleşmek için iskeleye çıkıyormuşum gibi. Mount daha önce oturduğu sandalyede oturuyor ama bu sefer masadan daha uzağı taşımış.

Pelüş halıyı geçiyorum, iki adım önünde durup eşyaları uzatırken avuçlarım terlemeye başlıyor. Onları benden alıyor ve ben de şimdiden bana eğilmemi emredeceğini tahmin ederek arkamı dönmeye başlıyorum.

"Dur."

Onun Sipariş fotoğraflar benim Hareket, ve
Yavaşça, I bak üzerinde omzumdan ona.

"Ne?"

"Elini göreyim."

Yaramı ikinci kez düşünmesine çok şaşırdım. "Bir şeyim yok.

Ben iyiyim."

Elimi ona gösteriyorum, yanıma koyup bu işi bitirmek niyetindeyim ama bileğimi tutuyor. Bana bakmadan önce bir süre yaramı inceledi.

"İyi olacaksın. Yarına kadar neredeyse hiç hissetmeyeceksin."

"Biliyorum. I-" Ona değerlendirmesine ihtiyacım olmadığını söylemeyi bitiremeden, beni tamamen dengesizleştiren başka bir emirle sözümü kesti.

"Kucağıma."

Başımı geriye atıyorum ve ona delirmiş gibi bakıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

Gözleri kısılıyor ve yorumum bana bile gülünç geliyor.

Mount şaka yapmıyor.

"Peki." Gururuma sıkı sıkıya tutunmaya çalışıyorum ama şaplak yemeyi hak etmiş yaramaz bir çocuk gibi kucağına eğildiğimde çoktan çözülmeye başladı.

Avuç içi uyluğumun arkasına değiyor ve dokunuşuyla sarsılıyorum. Elbisenin eteğini yukarı itip sırtımın üzerine katlayarak tangalı kıcıımı tamamen ona açarken sadece dudağımı ısırarak sessiz kalabiliyorum.

Bu alıştırmada soğuk ve duygusuz olmasını bekliyordum ama hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Parmakları duşta gördüğüm belli belirsiz morlukların izini sürüyor ve tenim ısınıyor.

"Acıyorlar mı?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Sanki gerçekten umursuyormuşsun gibi."

Avucu kış yanağımın kıvrımını kavlıyor ve izlere baskı uygulayacak kadar sıkıyor. Kalçalarım istemsizce birbirine kenetleniyor.

"Soruma bir cevap istiyorum."

"Hayır, tamam mı? Açık tenli olmanın laneti bu. Kolayca morarırım. Önemli bir şey değil."

"Şanslıyım ki izlerimi senin üzerinde görmek hoşuma gidiyor. İstedığımı elde etmenin bu kadar kolay ve acısız olduğunu bilmek güzel."

Keskin bir cevap veremeden elini bırakıyor ve bir parmağını tangaanın arkasına, yanaklarımın arasına sokuyor ve yanaklarım birbirine kenetleniyor.

Tepkime yarım bir kahkaha atıyor ama tembel araştırmasını asla durdurmuyor, bir parmak ucunu bel bandının altına sokuyor ve bir yandan diğer yana kaydırıyor.

Her hareketi kasıtlı. Nefret etmek istediğim bir şeyden zevk almamı sağlıyor ve karnımın alt kısmına baskı yapan şişkinlik bana onun da bundan zevk aldığını söylüyor. Bu beni daha fazla tahrik etmemeli ama ediyor.

"Sürekli kötü davrandığın için kışına şaplak attığımda alacağın pozisyon bu." Bu söz hazırlıksız söylenmişti ama yine de gerilmeme neden oldu.

"Sen-" diye başıyorum ama o benim yerime bitiriyor. "Cesaret mi?"

Avuçladığı yanağıma bir tokat iniyor, sıcak bir yanığa dönüşmeden önce acıtacak kadar sert.

"Konu sen olunca neye cüret edeceğime dair en ufak bir fikrin bile yok." Bir parmağını bel bandına sokuyor ve tangamı bacaklarımdan aşağı sürüklüyor, sıkıca kavradığım kalçalarımın arasından çıkarmak için çekiştirmek zorunda kalıyor.

"Benim için şimdiden ısladın mı Keira?" Soru sessiz ama onun kükreyen taleplerinden biri kadar güç taşıyor.

Hemen cevap vermeyince kalçalarını kaldırıyor ve sertleşmiş aletini karnıma bastırıyor. Aletinin kalın uzunluğunu kaçırmamın imkânı yok.

"Çünkü senin için sertim."

Nefes alıyorum, beni kendime getirecek ve şu anda ne kadar tahrik olduğumu unutturacak bir şey düşünmeye çalışıyorum. *Toplantı.* "Bunun için zamanım yok. Acele etmeliyiz."

Cevap verirken sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "O toplantıya katılmanı istediğim için şanslısın, yoksa bugün bu odadan çıkamazdın. Orgazmı inkâr ederek sana işkence etmek kolaylıkla yeni favori hobim haline gelebilir."

Bu sefer dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ne kadar az konuşursam o kadar çabuk biteceğini varsayıyorum, vücudum her anın tadını çıkarmam için bana bağılıyor olsa da.

İki parmağı bacaklarımdan arasından kayıyor, pedleri sırlıklam yarıklarımda gezdiriyor ve klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Kucağında kıvranıyorum, boşalmak ya da beni serbest bırakması için çaresizim, ama ikisinin de bir seçenek olmadığını biliyorum.

"Benim için çok ıslaksın."

Onun için olmadığını söylemek istiyorum ama yine *zaman* ve yalan söylediğim için ruhumun ebedi laneti var.

Parmakları ıslaklığında oynarken, açıklığıma daldırıp klitorisimin etrafında gezinirken mırıldanıyor, "Sonunda iyi davranıyorsun. Ben bu tatlı, sırlıslıkla amcığım ile oynarken çok itaatkârsın."

İtaatkâr olmadığımı iddia etmek istiyorum ama klitorisime bir fiske vuruyor ve içimden bir zevk dalgası fıskırıyor. İşte o zaman oyunu yükseltiyor, ıslaklığı kıcıma doğru sürüklüyor ve tembelce bir parmağını etrafında sürükleyerek kendi kayganlığımla kaplıyor. Tek parmağını en hafif baskıyla yasak deliğe bastırıyor ve ben geriliyorum.

"Sakin ol. Bunu arzuladığından emin olmak için her türlü niyetim var."

Sözleri bir vaat taşıyor ve haklı çıkacağı için dehşete düşüyorum. İşlemi başka bir parmağıyla, en hafif baskıyla tekrarlıyor ve kalçalarım onun uyluklarına daha sert bastırıyor.

"Hoşuna gitmiyormuş gibi davranabilirsin ama bu daracık bakire göt deliğiyle oynamamı, dün gece seni masada sikmemi sevdiğin kadar seviyorsun."

Bunu inkar edemem. Kelimelerin bir seçenek olmadığı bir noktaya geldim ve ağzımı açarsam, çıkacak tek şey bir inilti olacak. Ayrıca, o fişi kıcıma soktuğunda acımamasını sağlayabilirse, itiraz etmeyeceğim. Küçük de olsa kendimi koruma duygumu koruyorum.

Ellerini değiştiriyor, bacaklarımın arasına uzanıp uzun, kalın bir parmağını amıma sokuyor, ben ona karşı kıvrana kadar sokup çıkarıyor.

İkinci bir parmak daha deniyor ama ikisi de içeri girmeden önce dar kanal direniyor. "Koca sikimin bu daracık amcığa sığdığına inanmak zor."

Beni tembelce parmaklarken ve klitorisimi okşarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Bana yapmak istediği tüm kirli şeyleri söyleyen derin sesinin ve bunu yaparken verdiği zevkin kölesiyim.

"Pantolonumun her yerine krem sürmen umurumda olmadığı için şanslısın. Ortalığı batırıyorsun, Keira." Doğrudan kulağıma konuşmak için başını eğdi. "Aslında buna bayılıyorum."

Utanç noktasının ötesindeyim. Şu anda olan her şeye, hayatımda hiçbir şeye olmadığım kadar istekli bir tarafım. Boşalmayı o kadar çok istiyorum ki, hedefim dışında her şeyi gözden kaçırmış durumdayım.

"Lütfen." Bu bir fısıltı ve ilk başta benden geldiğini fark etmiyorum.

"Dudaklarındaki o kelime." İki parmağını tekrar içime sokmadan önce klitorisime sertçe bastırıyor. "Bu söylediğini duyduğum en seksi şey. Belki de dün gece boşalırken amcığın sikime kenetlenirken inlemen hariç."

Eli merkezimden hiç ayrılmıyor, giriş yerimle ve klitorisimle alay ediyor ve tekrar yalvarmaya hazır olana kadar içeri itiyor - ama o zaman çatlağımdan aşağı serin bir şey çiseliyor ve geriliyorum.

"Şşşt. Bu sadece kayganlaştırıcı. Şimdi senin bakir göt deliğini parmaklayacağım ve bunu yaptığım zamanki kadar çok seveceksin." Klitorisime bastırıyor ve bu tehlikeli oyuna başladığından beri içimde biriken orgazmı tetikliyor.

Mount her hareketinde daha fazla baskı uygulayarak göt deliğimde daireler çizerken coşku dalgaları üzerimden akıp gidiyor ama klitorisimi tıngırdatmayı asla bırakmıyor. Beynim bölünmüş durumda, aynı anda hem zevke hem de korkuya ayak uyduramıyor.

"Bırak gireyim Keira. Ver şu kıcı bana."

Başka bir orgazm oluşuyor ve ben gevşediğimde parmak ucuyla sıkı kas halkasını deliyor. *Çok büyük bir his.* Sinir uçları

Var olduğunu hiç bilmediğim bir şey canlandı ve tekrar sertleşerek onu dışarı ittim.

"Sakin beni kıcımdan uzak tutma. Orası benim, orayı sikeceğim ve lanet olsun, beni içeri alacaksın."

İkinci orgazmım içimde patlıyor ve parmağı zaten kendisine ait olduğunu iddia ettiği bakir deliğe sonuna kadar giriyor. O parmağını sokup çıkarırken ben hâlâ zevk dalgaları içinde kıvranıyorum ve klitorisime mi yoksa kıcıma mı baskı uyguladığından emin olamadan ona karşı kıvranıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bilmek de istemiyorum.

Parmağını çektiğinde takım elbisesinin kumaşı kıcıma sürtünüyor. Masanın üzerindeki fişe uzandığını biliyorum ve bir kez daha donup kalıyorum.

"Bunu alabilirsin, Keira. Benim sikim kadar bile kalın değil, parmağımdan bile kalın değil. Ve sadece bu tıkacı almakla kalmayacaksın, ben sana çıkarmanı söyleyene kadar kıcının doldurulmasına bayılacaksın."

Sözlerine inanmak istemiyorum, ama içlerindeki karanlık baştan çıkarıcılık baş edebileceğimden daha fazla. Sağ eli amımı ve klitorisimi okşamaya devam ederken, tıpanın ucunu en dar deliğime bastırıyor.

"İki deliğin de aynı anda doldurulmasının nasıl bir his olduğunu öğrenmek üzeresin." Bir parmağını amıma kaydırıyor ve tıkaç kıcıma kaymadan ve ben dolmadan önce bir anlığına kaslarımın direnciyle savaşıyor.

Mount'un avuç içi klitorisime keskin bir tokatla temas ettiğinde bu duyguya yeni yeni alışmaya başlıyorum. Çığlık atarken sırtım kemerli -Acı içinde değil, akıl almaz bir zevk içinde.

Mount yüzükoyun yatan bedenimin üzerine eğildi, parmağı hâlâ hassas klitorisimin etrafında dönüyordu. "Sana yapmamayı söylediğim halde kendini boşaltmanın cezası bu."

Bunu söylediğinde, tıpkı bana söylediği gibi soyadını haykırdığımı fark ediyorum. Bunun için kendimden ve ondan nefret etmek istiyorum ama elleri çok meşgul. Biri klitorisimin etrafında dönerken diğeri tıkacın tabanına baskı uyguluyor. Artık kendi ıslaklığımla kaplanmış olan kalçalarım, başka bir orgazm üzerime çökerken birbirine yapışıyor. Üzerimde patlamadan önce durdu.

"Ben sana söylemeden bunu çıkarmanın cezasının ne olduğunu bilmek istemezsin, değil mi Keira?"

KEIRA

Mount tangayı bacaklarımdan yukarı çekip yerine oturttuğunda berbat bir haldeydim.

Tekrar fişin tabanına doğru, içime artçı şoklar gönderiyor. Gerçek anlamda, mecazi anlamda ve aklınıza gelebilecek her şekilde.

Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kucağından kaldırıyor ve elbisenin etekleri yerine otururken bir kalçamdan tutarak ayağa kaldırıyor. Ayağa kalkar kalkmaz, bu egzersizin tüm nedenini hatırlıyorum.

"Kahretsin! Geç kalacağım." Kapıya doğru fırlıyorum ama Mount'un derin sesi beni durduruyor.

"Daha çok vaktin var. Toplantının başlamasına daha bir saat var."

Arkamı döndüm ve vücudumda uğuldayan tüm ısı dondu. "Bana yalan söyledin."

Verdiği tek cevap küçümseyici bir omuz silkme oluyor. "Sen-"

Ben ona küfredemeden sözümü kesti. "Şu andan itibaren, bana ne zaman pislik, piç ya da başka bir hakarete bulunsan ya da benden nefret ettiğini söyleyen, seni dizime yatıracağım ya da en yakın düz yüzeye domaltacağım. Ya kışına ya da amına şaplak atacağım."

Onlardan birini sikeyim. Kimse benimle karşılık görmeden böyle konuşamaz ve sen de son özgürlüğünü kullandın."

Dilimin ucuna gelen hakareti yutuyorum, ona küfretmemeyi ya da ondan nefret ettiğimi söylememeyi nasıl başaracağımı merak ediyorum. Beni o kadar sinirlendiriyor ki, tepkilerimi kontrol edemiyorum.

Hiç kimse benim üzerimde böyle bir güce sahip olmamıştı ve bundan nefret ediyorum.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve bedenimin izin verdiği kadar dik duruyorum. "Her şeyi kontrol edemezsin."

Sandalyeden kalkıyor. "Ve hiç bu kadar yanılmamıştın. Ceketini al. Toplantına geç kalmak istemezsin."

Onu yere düşürdüğüm yerden alıp kollarımı içine sokuyorum.

"Bu şey çok çirkin."

"Sahip olduğum tek şey bu, o yüzden sanırım bununla başa çıkmak zorundasın." Ona bakmayı reddediyorum.

Kapıya doğru yürürken arkamdan yaklaştığını hissediyorum. Kapıyı açmak için uzandığında takım elbisesinin ceketini koluma sürtünüyor ve sıcaklığı bedenimi sarıyor.

Kapı açıldığında ağzım şok içinde açık kalıyor.

Bunca zamandır kilitli değildi. Kaçabilirdim.

Belki rüyalarımda. Mount bana ulaşmadan önce iki adım bile atamazdım. Ve kim bilir o ceza ne olurdu.

İçimdeki yabancı cismin farkına vararak kıcıımı sıktım.

Scar koridorda kapüşonuyla bekliyor. Görünüşe göre dilsiz olduğu kadar sağır da olduğunu ummak çok mu fazla?

"Dokuzdan önce içki fabrikasına gittiğinden emin ol. Onu altıda al. Bu akşam geç saate kadar çalışmayacak çünkü planlarım var."

Ben yokmuşum gibi Scar'la konuştuğu için itiraz etmek için dönüyorum ama Mount'un yüz hatları granitten oyulmuş gibi. İşte o zaman çalışanlarının tanıdığı Mount'un bu olduğunu anlıyorum. *Herkesin* tanıdığı Mount. Emirleri asla sorgulanmayan ya da reddedilmeyen acımasız, soğuk adam. Demir yumrukla yöneten ama kadife eldiveni olmayan adam.

Sert gözleri üzerime dikildiğinde, sanki başka bir insana bakıyormuşum gibi hissediyorum. Bu adamın ününün ilan ettiğı kadar acımasız olduğundan hiç şüphem yok.

Dün gece yaralı elimi ateşe tutmadan önce dikkatle inceleyen adam bu değıl ama onun yaptıkları yüzünden bugün elimin hiç acımadığını iddia edemem. Bu adam aynı zamanda oturma odasının içinde, ilk anal oyun deneyimimden mümkün olduğunca fazla zevk almamı sağlayan adam da değıl.

Hangisi gerçek Mount? Bilmek istiyor muyum? Bunun bir önemi var mı?

Scar bana kukuletayı verip sessizce beni götürürken bu sorular aklımdan çıkmıyor. Kendime hayal gördüğümü söylüyorum, ama yemin ederim ki ayrılırken Mount'un bakışlarının sırtımı yaktığını hissedebiliyorum.

"Çekin gelmesini beklerken kredi limitiniz konusunda size biraz daha kolaylık sağlamakta sorun yaşayacağımızı sanmıyorum Bayan Kilgore."

Lloyd Bunt fikrini gözlerime değıl göğsüme söylüyor ve meme uçlarımı sürekli sert bıraktığı için Mount'a lanet mi edeyim yoksa teşekkür mü edeyim bilemiyorum, çünkü bu saçma gerçek Seven Sinners'a biraz daha zaman kazandırmış olabilir.

Rahat bir nefes alarak sandalyeme geri gömölüyorum ve hareket kısımdaki fişi kaydırıyor. Yüzüme bir gülümseme yapııştırıyorum, önemli değil çünkü Bunt hâlâ göğüslerime bakıyor. "Düşündüğünüz için teşekkür ederim. Kredi limitimiz ve kredimizin anaparası için ek büyük ödemelere yol açacağına şüphe olmayan, gelecek vaat eden başka tekliflerimiz de var."

Bunt sonunda bakışlarını gözlerime doğru kaldırıyor. "Bunu duymak harika. Yakın gelecekte bu ödemeleri görmeyi dört gözle bekleyeceğiz. Ve ... biliyorsunuz, ben ayrılmadan önce takvimde bir toplantı daha yapmalıyız. Belki bir dahaki sefere akşam yemeğinde?"

Bankacım bana çıkma teklif etmiyor. Cidden böyle bir şey olmayacak.

"Galatoire'da bize her zaman harika bir masa ayarlayabilirim."

Evet. Evet, öyle. Harika.

Buna nasıl nazikçe cevap verebilirim? Az önce *göğüslerimle, yani benimle* yaptığı anlaşmayı tekrar gözden geçirmesini istemiyorum. Diplomatik bir cevap bulmaya çalışıyorum.

"Sanırım Seven Sinners'ın uzun bir süre daha bildiğim kadarıyla kârlı kalmasını sağlamak için bir süre daha gecemi gündüzüme katacağım."

Bunt gülümsüyor. "O zaman üst kattaki restoranda akşam yemeğine ne dersiniz?"

Patronun kendi işletmesinde yemek yemeye zaman ayırması gerekmez mi?"

Bu işten kolayca sıyrılmama izin vermeyecek, değil mi?

"Tabii ki. Naçizane fikrim Odile'in şehirdeki en iyi şeflere rakip olduğu yönünde."

"Harika. O zaman yarın akşama ne dersin?"

Dişlerimi sıkarak gülümsüyorum. *Adam* incelik kelimesinden *zerre kadar anlamıyor*. "Asistanıma bir sorayım. O benim takvimimi benden daha iyi bilir. Bu konuda size geri döneceğim."

"Güzel. Yarın sizden bir telefon bekliyorum." Bana kartını uzattı. "Cep numaram da burada yazıyor. Bunu sadece en sevdiğim müşterilerim alır."

"Vay canına. Teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye cevap veriyorum ve bu kesinlikle doğru.

"Sadece yemeğe evet de Keira. Seni daha yakından tanımak isterim."

Sonunda, başından beri kullanmam gereken bahane aklıma geldi ve üzüntüyle gülümsedim. "Her şeyi açıklığa kavuşturmak adına, Lloyd, ben gerçekten hâlâ... yas tutma dönemindeyim, bu yüzden şu anda yapabileceğim tek şey arkadaşlık."

Gülümsemesi iki saniye boyunca sempatisini yansıtıyor. "Kesinlikle anlıyorum. Bence çok iyi arkadaş olabiliriz Keira. Bu iş ilişkimizi de ilerletecektir. Bazı müşterilere karşı özel bir ilgim olduğunda, dosyalarının benim masamda durmasını sağlamak için elimden gelenin fazlasını yaparım..."

Cümlesinin devamını getirmiyor ama ima ediyor. Yemeği kabul edersem, kredimi antrenmandan uzak tutacağından emin olacak. Yine de beklentilerinin yemekle biteceğini düşünecek kadar saf değilim.

"Temasta olacağım Keira." Sandalyeden kalkıp kredi belgelerimi toplayıp çantasına koyarken bana bir kez daha sırtıyor. İşini bitirdiğinde duraklıyor. "Akşam yemeğini dört gözle bekliyorum."

Ona göre bu kesin bir sonuç.

Ofisimden çıkarken başımı sallıyorum ve takım elbisesinin küçük bir çocuğun giydirme oyunu gibi üzerinde durduğunu düşünmeden edemiyorum. Mount'un geniş omuzlarını ve dar belini vurgulayarak ona mükemmel bir şekilde uyması gibisi yok.

Asi beynim, *tırnaklarınla tırmaladığın geniş omuzları* ekliyor.

. . . ve ben onu kapattım. Bir karşılaştırma bile yapmamalıydım.

iki adam arasında.

Mount, Bunt'ın ne önerdiğini bilseydi. Bankacımın başına gelebilecekleri düşündükçe ürperiyorum.

Hâlâ Mount'un ofisimde kamera olup olmadığını ve eğer varsa, ses için de kablolu olup olmadıklarını merak ediyorum. Bu sormam gereken bir soru ama bu sabah yanından ayrıldığım granit yüz hatlarına sahip adam bana cevap verecek biri değil.

Tekrar masama oturuyorum ve kredi belgelerinin kopyalarını dosyalarına geri koymak üzere istifliyorum. Seven Sinners zar zor ayakta duruyor. Bu olaylar gerçekleşmek zorunda, yoksa bir mucizeye ihtiyacım olacak.

Konuyu daha fazla düşünmeden kapım çalınıyor ve Temperance kafasını içeri uzatıyor.

"Nasıl gitti?"

Ona doğru attığım gülümseme gerçektir. "Yedi Günahkâr bir gün daha savaşmak için yaşayacak. Umarım çok çok uzun günler."

"Bunu yapabileceğini biliyordum." Bakışları elbisemin üzerinde geziniyor. "Kıyafetin de çok şık patron. Bu toplantılar için moda departmanında adım attın. Akıllıca."

Bu seçimlerle hiçbir ilgim olmadığını kabul edemem ama sanırım son iki iş zaferim manipülatif hissettirdiği için ağzımda kötü bir tat bıraksa da lehime çalıştıkları için minnettar olmalıyım.

Ama burada işleri manipüle eden ben değilim, diye hatırlatıyorum kendime.

İş hayatında başarılı olmak için göğüslerimi kullanmama gerek yok, ancak Mount'un söyledikleri bu sabah bir kez daha aklıma geldi. Erkeklerin bana nasıl baktığından bihaberdim ve şimdi buna karşı aşırı duyarlıyım.

Kapı bir kez daha çalındı. Louis'in kafasını uzatmasını bekliyordum ama tanımadığım bir yüzdü.

"Bayan Kilgore için kahvaltı teslimatı. Resepsiyonist buraya getirmemi söyledi."

Kahvaltı sipariş etmediğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama bu Temperance'ın cevaplamaya hazır olmadığı sorular sormasına neden olacak. "Teşekkür ederim. Burası iyi."

Teslimatçı içeri giriyor ve bahşiş için biraz para almak üzere masamın çekmecesini açıyorum ama elinin tersiyle itiyor.

"Her şey hazır. Keyfini çıkarın."

Temperance dönüp onun uzaklaşmasını izliyor. "Çok tatlıydı. Bu hangi restorandan? Paket sipariş vermem gerekebilir."

"Uh . . ." Üzerinde herhangi bir logo bulunmayan sade kahverengi poşete bakıyorum. "Hani şu denemek istediğim yeni yer var ya." İsmi aklımdan kaçıyor muş gibi parmaklarımı şıklatıyorum, poşete zımbalanmış ve üzerinde isim yazan bir fiş olmamasına sinirleniyorum. "Yemin ederim sen kapıdan çıkar çıkmaz aklıma gelecek."

Temperance yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor. "Tamam. İstersen sevimli teslimatçıyı kendine sakla."

"O değil-"

İki elini de havaya kaldırıyor. "Hey, eğer benim diyorsan, ben yargılayacak biri değilim."

"Benim değil. Hepsi senin. Yemin ederim. Sadece toplantı ve öncesindeki tüm stres yüzünden telaşlıyım. Şimdi de Lloyd Bunt'la yemek yemekten nasıl kurtulacağımı bulmam gerekiyor."

Yüz ifadesi hızla iğrenmeye dönüştü. "Sana çıkma mı teklif etti? Bir iş toplantısı sırasında mı? Bu hiç profesyonelce değil. Ayrıca, o ... ugh." Fikrini açıklamak için titriyor ve ben de ona katılmıyorum. Lloyd birlikte yemek yemek isteyeceğim son adam.

Mount'un birlikte yemek yemek isteyeceğin son adam olması gerekmez mi?

Mantıklı beynim bu soruyla benimle alay ediyor.

Kahverengi poşeti yırtıp açarken ona çenesini kapatmasını söylüyorum. "Bunu sıcakken yiyeceğim."

Temperance kapıdan sızıyor. "Ben seni yalnız bırakayım o zaman."

Sandalyeme geri oturur oturmaz, tıkaç kıcımda kayıyor ve meme uçlarım elbiseme doğru büzülüyor. Bu hissi görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Bütün sabahı günümün nasıl başladığını unutmaya çalışarak geçirdim ve tangam boşa gitti. Mount'ın pantolonuna krem sürmekle ilgili söylediklerini hatırlıyorum ve içime bir utanç saplanıyor. Acaba değiştirdi mi, yoksa-

Onu düşünmeyi bırak.

Bu neredeyse kıcımda bir tıkaç olduğunu unutmak kadar imkansız.

Kahvaltıda ne yiyeceğimi öğrenmek için çantanın içine uzandığımda, tanıdık bir el yazısıyla yazılmış bir not buluyorum.

Ye. Toplanana kadar binadan ayrılmayın.

"ŞEREFSİZ herif," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Ona küfür ettiğimi duymazsa beni cezalandıramaz.

KEIRA

"**G**ırl, delirdin mi sen? Restoranınızda birlikte ögle yemeği yiyemeyeceğimizi biliyorsunuz. İşler bu şekilde yürümüyor." Magnolia

tartışıyor.

"Kes şunu. Sen benim en eski arkadaşlarımdan birisin-"

"Ve ben de rezil oldum, bunu tek başıma kazandım, çok teşekkür ederim."

Bana gitmememi söyleyen notu düşünüyorum ve Mount'la yaptığım bu pazarlık sırasında ruhumu sağlam tutma savaşımı kazanmak için daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğu gerçeğiyle tartıyorum. Bedenimin kontrolünü kaybettiğim gerçeğini çoktan kabullenmiştim. "Ama arayı kapatmayı gerçekten çok isterim," diyorum ve Magnolia

ne demek istediğimi anladı.

"Evet, biliyorum. Eskiden olduğumuz kadar yakın olmayı özlüyorum. Diplomamı kutladığımız zaman ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyor musun? Bunu çok yakında tekrar yapmalıyız. Tüm bunlardan sonra. O zaman eski günlerdeki gibi hasret giderebiliriz. Hala o günleri özlüyorum. Saat üçte uyanmak yerine okuldan çıkıp çalışmaya başladığımız günleri."

Konuyu değiştirmesi beni bir an için şaşırtıyor, ama sonra şifreli konuştuğunu fark ediyorum, sanki birilerinin telefon konuşmalarımızı dinlediğinden de endişeleniyor.

Yemin ederim, telefonumu dinlemiş olmasını aklımın ucundan bile geçirmezdim.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum. O zamanları ben de özlüyorum. Arayı kapatmamız gerekiyor."

"Bir gün görüşeceğiz." "Görüşürüz,
Mags."

"Aynısı Ke-ke için de geçerli."

Beni yarım blok ötedeki bir adresten almasını istediğim Uber şoförüyle buluşmak üzere kendi binamın arka kapısından sızıyorum. Saat 2:45, yani Magnolia'nın bahsettiği yere 3'e kadar varmış olacağım. Bu gizli kapaklı işlerde yeniyim, o yüzden umarım doğru anlamışımdır.

Tezgâhta sipariş vermek zorunda olduğunuz köhne restoranın önüne geldiğimizde arabadan atlıyorum. Magnolia'nın sportif kırmızı Lexus'u görünürde yoktu. Belki de erkenciyimdir?

Restoranın kapısını itip açıyorum ve etrafa bakıyorum ama o burada değil. Arka tarafta, biraz gözden uzak bir yere oturuyorum ama sağa doğru yeterince eğilirsem kapıdan kimin girdiğini görebiliyorum.

Magnolia dakikliğiyle tanınmaz ama bu sefer dakik olacağından emindim. Tabii bu gizlilik ve hançer şifresi saçmalığını yanlış anlamadıysam.

Neyse ki iki dakika sonra kapıdan içeri daldı. "Çok üzgünüm, tatlım. Trafığe takıldım."

"Gerçekten mi? Çünkü her seferinde bahanen bu oluyor ve buraya gelirken neredeyse hiç trafik yoktu."

Magnolia gözlerini devirir. "Bu kadar şanslı olmana ve beni şifremini çözecek kadar iyi tanımana sevindim."

Masanın üzerinde öne doğru eğildim. "Gerçekten telefonumu dinlediğini mi düşünüyorsun?" Hangi *adamdan* bahsettiğime dair hiçbir soru işareti yok.

Magnolia da benim hareketimi yansıtıyor. "Ke-ke, kışını dinliyor, değil mi?"

Bilinmeyen bir numaradan sadece üç kelimelik bir mesaj geldiğinde, daha önce kaldırdığım şeyi düşünerek kışımın yanaklarını sıkıyorum: *Çıkar onu*.

Kabinin yırtık orman yeşili viniline doğru kayıyorum, bunu kabul etmek istemiyorum. Yine de Magnolia'nın onaylamama ihtiyacı yok. En temel kavramları anlamayan bir öğrenciymişim gibi başını sallıyor.

"Tam olarak nerede olduğunu bilmeden önce on ya da on beş dakikadan fazla vaktimiz olduğunu düşünüyorsan, o zaman uyuşturucu içiyorsun demektir."

"O senin anlattığın gibi büyük, kötü bir öcü olamaz," diye fısıldıyorum, doğruyu söylediğimden yarı yarıya eminim, çünkü bu sabah odadan çıktığımızda tüm tavrının ne kadar çabuk değiştiğini gördüm. "Kimsenin böyle bir gücü yok. Ayrıca, hiç kan sıçraması görmedim ya da çığlık duymadım." Sessizce ekliyorum, *kendiminkiler hariç*.

Magnolia başını sallayarak gözlerini bana diyor. "Sana sadece seni sikmeyeceğini, aklını da sikeceğini söylemiştim ve öyle de yaptı."

"Ama-"

Bir elini kaldırıyor. "Seni becerme şeklinden hoşlandığın gerçeğini kabullenmen için kendine onun korkunç, acımasız bir orospu çocuğu olmadığını söylemen gerekiyorsa, sorun değil. Ama bir an bile bunun gerçek olduğunu düşünmeyin. Çünkü bu, inanmana izin verdiği en büyük yalan olacak."

Bakışlarını kırıp yontulmuş kırmızı masaya odaklanıyorum. Sözlerim neredeyse duyulmuyor. "O zaman bana ne yapmasına izin verdiğimi bilerek kendimle nasıl yaşayabilirim?" Bakışlarım tekrar

Onun. "Bunun için ona yalvardım." İtirafımdan utanç damlarken midem bulanıyor.

Gözleri sertleşiyor. "Sakın ikinizin arasında olanlardan utanç duymaya kalkma. Sana söyledim, o senin başa çıkabileceğin biri değil. Onun gibi adamlar senin dünyanda yok. Sana oynadığı oyunla mücadele edemezsin. Eğer bir kadın isterse, onu alır. Söylentiye göre onları deli gibi beceriyor. Gerçekten. Sana kaybolduğunu söylediğim kadınlar var ya? Duyduğuma göre onun yüzünden akıllarını kaçııyorlarmış ve o da bağlantıyı *kalıcı olarak* kesmek zorunda kalıyormuş çünkü o sürtükler peşini bırakmıyorlarmış. Sakın bir an bile bunun mücadele edip kazanabileceğin bir şey olduğunu düşünme."

Aklımdan bir düşünce geçiyor. "Kalıcı olarak, onları öldürmesi gibi mi?"

"Bilmiyorum. Belki sahilde bir yerlerde evlerde yaşıyorlardır. Belki de yaşamıyorlardır. Ama mesele bu değil. Mesele şu ki, yapabileceğin tek şey kafanı kilitlemek ve bedeninin yolculuğun tadını çıkarmasına izin verirken kalbini ve ruhunu sıkı sıkıya tutmak."

"O zaten kafamın içinde. Öyle olacağını söylemiştin ve öyle. Onun yanındayken, hatta değilken bile, beni tanımadığım birine dönüştürüyor." O anda, beni neyin daha çok korkuttuğundan emin değilim-Mount mu, yoksa üzerimde sahip olduğu güç mü?

"Onunla savaşmalısın. Ona karşı savaşmaya devam et."

Sert bir kahkaha attım. "O kadar kolay değil."

"Eminim değildir." Formika yine büyüleyici bir hal alıyor ve Magnolia parmağını yüzümün önünde şaklatıyor. "Fazla vaktimiz yok, o yüzden söyleyeceğin her şeyi söylesen iyi olur."

Dudaklarımı beyaz ve kansız olduklarından emin olana kadar birbirine bastırıyorum. "Eğer karşılık verirsem beni cezalandırır."

Koyu renk gözleri irileşiyor ve içlerinde öfke yanıyor. "Sana zarar verdiğini mi söylüyorsun? Çünkü onu öldürmekten sağ çıkamayabilirim ama sana zarar verirse canına okurum."

"Öyle değil," diyorum hızla, başımı sallayarak. "Bilirsin işte, cinsel olarak."

Magnolia anne-ayrı içgüdülerini bir kıl kadar dizginliyor ve dudağını üst dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Ve sana bunu sevdiliyor."

Bu bir soru değil ama yine de cevap veriyorum. "Elimde değil. Bu-" İki elimle yüzümü kapatıyorum. "Çok yoğun. Beni öyle delirtiyor ki, onu öldürmek istiyorum ve sonra lanet olası aklımı kaybediyorum." Son itirafımı yapmak için başımı kaldırıp tavana bakıyorum. "Dün gece beni becermesi için ona yalvardım."

Magnolia'nın tek tepkisi, ben tekrar bakışlarıyla buluşana kadar sessizlik oluyor. "Bir erkekle bir kadın arasında yaşananlar söz konusu olduğunda, ikisi de bundan zevk alıyorsa, kural yoktur, doğru ya da yanlış yoktur ve utanılacak bir şey de yoktur. O yüzden kendini biraz rahat bırak. Kontrolü seviyor olması onu canavar yapmaz. Bir sürü erkek bundan hoşlanıyor." Duraksıyor. "Ama yine de zeki olmalısın kızım ve ikimiz de biliyoruz ki sen bunu çantada keklik görüyorsun."

Ona karşı çıkmak üzereyim, çünkü konu Mount'la ilgili her şey olduğunda kendimi aptal gibi hissediyorum, ama hiç şansım yok. Restoranın kapısı açılıyor ve zaten tehlikeli bir durumda olan midem, eski bir Kartal İzci olan babamın bile başaramayacağı kadar karmaşık düşümlere ayrılıyor.

Scar'ın ayak sesleri yere çarparak doğrudan bizim masamıza doğru geliyor ve masadan bir adım uzaklaşana kadar durmuyor.

"Sanırım bu senin çıkma işaretin Ke-ke," diyor Magnolia.

Scar ona, onun güvenliğinden endişe etmeme neden olan karanlık bir bakış fırlatıyor ve ben de ayağa kalkıp Magnolia'nın birkaç dakika önce bana yaptığı gibi parmaklarımı onun yüzüne doğru şaklatıyorum. Gözleri tekrar bana döndüğünde, bu sefer

Şaşkınlıktan gözleri açılıyor. Kimsenin onu terslemediğini varsaymak için fazla bir şey gerekmiyor.

"Sakin bunun acısını ondan çıkarmaya kalkma. Ve Mount'a söyle, eğer yaparsa, beni gördüğüne pişman olmasını sağlayacak bir yol bulacağım."

Scar'ın ifadesindeki şaşkınlık başka bir şeye dönüşüyor. Mount'u tehdit ettiğim için tam bir aptal olduğumu mu düşünüyor yoksa tamamen farklı bir şey mi emin değilim. Neredeyse saygıyı andıran bir ifade gibi görünüyor.

Başını kapıya doğru sallıyor ve ben de arkadaşımı korumanın içimde yarattığı cesareti korumak için kendimi zorluyorum.

Magnolia'ya bakmadan önce gözlerimi deviriyorum. "Bana tek bir kelime bile etmedi. Bu noktada, asla söylemeyeceğinden de eminim."

Kabinden dışarı kayıyorum ve o da aynısını yapıyor, beni kucaklamak için cömert kalçasıyla Scar'ı kenara itiyor. Beni sevdiğini ve akıllı kalmamı söylemesini bekliyorum ama bunun yerine kulağıma fısıldıyor.

"Mount'ın bir keresinde emirlerini sorguladığı için dilini kestiğini söylüyorlar. Dikkatli ol. Ama daha da önemlisi, akıllı ol Ke-ke." Sözleri karnıma bir yumruk gibi inerken beni sıkıyor ve sonra bırakıyor. "Seni seviyorum, kızım."

"Ben de seni seviyorum."

Scar kapıya doğru dönüyor ve eğer konuşabilseydi, "Beni takip et ve daha fazla saçmalık yapma," diyeceğinden eminim.

Magnolia'dan uzaklaşıp beni Mount'a geri götürecek arabaya doğru attığım her adımda korkum artıyor. Onun emirlerine itaatsizlik ettim ve bunun bedelini ödeyeceğimden hiç şüphem yok.

Scar arabanın arka kapısını açıyor ve ben de içeri süzülüyorum. Magnolia'nın dediği gibi, savaştık anlamsız. Tek yapabileceğim akıllı olmak ve savunmamı çelik ve tavırla güçlendirmek.

Kaput arka koltukta. Onu Scar'ın suratına fırlatmak istiyorum ama bu bana ne kazandıracak? Başka bir ceza mı? Muhtemelen.

Arabayı çalıştırıyor ama vitesine takmıyor. Dikiz aynasından bakışlarıyla karşılaşp mesajı açık ve net bir şekilde almam birkaç saniye sürüyor. Ben arabayı çalıştırana kadar hareket etmiyor.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, sen de pisliğin tekisin."

Bunu doğrudan Mount'a söylemiyorum, bu yüzden bunu bir boşluk olarak görüyorum.

Kapüşonu kenara itiyorum. "Ben de henüz ona dönmüyorum. Saat altı dedi ve benim hâlâ yapacak işlerim var. Beni içki fabrikasına götür."

Scar'ın yüz ifadesi taleplerim karşısında bir şok ifadesine dönüşüyor. Arabayı vitesine takıp otoparktan çıktığında, hangi yöne gideceğinden emin değilim.

Şaşırtıcı bir şekilde beni işe geri götürüyor. Kendime bunun bir zafer olduğunu söylüyorum, ama içten içe, daha sonra geleceği kesin olan cezayı ertelediğimi biliyorum.

KEIRA

W

O akşam Scar tarafından kafesime geri götürüldüğümde, banyo aynasında gözden kaçırmamam gereken bir not vardı.

Duş.

Giyinip hazır olmak için bir saatin var.

Ne zaman zorlayacağımı ve ne zaman pes edeceğimi bilecek kadar zekiyim. Öğleden sonraki meydan okumamdan sonra, talimatlara uymanın bir zararı olmayacağına karar verdim.

Hızlı bir duştan sonra, bana ayrılan sürede hazırlanmak için acele ediyorum. Çok bakımlı biri değilim ama saçımı kurutmak sonsuza kadar sürüyor. Scar çantamı getirmediği için ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikrim yok, bu yüzden elimden gelen her şeyi aceleyle yapıyorum. Dolaba daldım ve daha önce giydiğim siyah elbiseye benzer tarzda beyaz bir elbise buldum. Elbiseyi üzerime geçirirken kendimi kurbanlık bir adak olmak üzereymişim gibi hissetmekten alamıyorum.

Scar geldiğinde oturma odasında bekliyorum, kapüşon yine elimde.

En azından bana ayrılan süre içinde gelebildim.

Scar beni merdivenlerden aşağı yukarı, dönemeçlerden dönemeçlere taşıyor ve bu öğleden sonra yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmek üzere Mount'a götürüldüğümünden hiç şüphem yok. Magnolia'nın uyarıları tekrar aklımdan geçiyor ve kendime buna değdiğini söylüyorum.

Scar sonunda beni ayağa kaldırdığında, hemen gardımı alarak kaputu yırtıp atıyorum.

Burası benim için yeni bir oda. Mount'ın arkasında oturduğu devasa masa ve önündeki gizli bölmelerde kaybolup gözden kaybolan monitörler de dahil olmak üzere her şey sıfır incelikle güç yayıyor.

Bana değil de omzumun üzerinden bakıyor ve Scar'a başıyla selam veriyor. Arkamdan bir vınlama sesi geliyor ve sonra sessizlik.

Yine yalnızım ve tamamen onun merhametine kalmışım. Yoksa öyle miyim?

Mount konuşmak için ağzını açıyor ama daha başlamadan sözünü kesiyorum. İyi bir saldırı en iyi savunmadır, değil mi?

"Şimdi de her hareketimi mi takip ediyorsun? Haddimi aştığım anda uşaklarını beni almaya mı gönderiyorsun? Sana söyledim, hayatımın her alanına burnunu sokamazsın ve bunda ciddiye alıyordum."

İfadesinde neredeyse her zaman var olan karanlık derinleşiyor. "Aptal mısın yoksa bana bu şekilde meydan okuyacak kadar cesur musun karar veremiyorum."

"Peki, ne yapacaksın? Beni öldürecek misin?" Soru ağzımdan çıkarken bile bu fikri ortaya attığım için pişmanlık duyuyorum.

Mount'ın kara gözleri kısılıyor ama yüzüne ürpertici bir gülümseme yayılıyor. "Hayır, ama bana bir daha itaatsizlik etme konusunda uzun uzun düşünmeni sağlayacağım."

"Sen-"

Ona savuracağım hakarete devam etmem için bana meydan okurcasına çenesini kaldırıyor ve ben ağzımı kapatıyorum, dişlerim dudağımın üzerine kapanarak onu içeride tutuyor.

"Buraya gel."

Yutkunuyorum, çünkü şu anda yapmak istediğim son şey o masanın etrafında dönmek, ama ifadesindeki bir şey bana itaatsizliğin çok kötü bir fikir olacağını söylüyor.

Kendi seçtiğini tahmin ettiğim topuklu ayakkabılarım, masanın etrafından ona doğru gelirken parkeye vuruyor. Mount ağır deri sandalyesinden kalkıp beni belimden kavrayıp boş masasının üzerine kaldırarak durdurmadan önce ancak yarısına kadar gelebildim.

Bunu önceden planlamış mıydı? O anda hissettiğim korku restoran şu anda damarlarımda dolaşan şeyle kıyaslanamaz bile.

"Ne yapacaksın?" "Ağzını da tıkatırma bana." *ok mu?*

İri eli gğslerimin arasına giriyor ve beni masanın üzerinde düz bir şekilde yayılana kadar bastırıyor, dizlerim yana doğru bükülüyor. Topuklarım ayaklarımdan birer birer düşüyor ve yere çarpıyor.

"Mount-" Adını söylediğimde gerçek panik ortaya çıkıyor.

"Bana güveniyor musun Keira?"

Bu soruyu bana daha önce de sordu ve cevabım değişmedi.

"Hayır."

Kurt gibi bir sırtıma yüz ifadesinin yerini alıyor. "Muhtemelen akıllıca."

Bacaklarımdan arasına çömeliyor ve eteğimi yukarı kaldırdığında tenime serin bir hava çarpmasını bekliyorum ama onun yerine ayak bileğime yumuşak bir şey dolayarak masanın ayağına kilitliyor.

"Bu da ne-"

Ben tepki veremedim, diğerk ayak bileğim de aynı muameleye maruz kalıyor, ancak ters tarafta, bacaklarımı geniş ve savunmasız bırakıyor. Bağılara karşı sarsılıyorum ama onlar da benden önceki adam kadar inatçı.

"Yapma."

Onun emriyle hareketlerim durdu.

"Gördün mü, emirlere uyabiliyorsun. Ve bunun için ellerini kelepçelemeyeceğim."

Başparmakları ayak bileklerimden, tokaların hemen üstünden başlıyor ve uyluklarıma ulaşana kadar bacaklarımın iç kısmına doğru kayıyor. Parmaklarını her bir bacağımın etrafında dolaştırarak eteğimi santim santim yukarı itiyor, ta ki tangam onun görüşüne açılana kadar.

"Korkuyor musun Keira?"

Bir yanım taş kesilmiş durumda, ama diğerk yanım, açıkça deli olan yanım, esaret yüzünden bacaklarımın arasında biriken kayganlıktan sorumlu. Daha önce sadece bir kez denediğim bir şey, ama bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırıyorum. O çılgın Mardi Gras gecesini, ardından gelen tüm hayal kırıklıkları yüzünden şimdi hatırlamak istemiyorum.

Mount'ın avuç içleri bir başparmağı tam merkezimin üzerinde dururken duruyor ve bir cevap beklediğini anlıyorum.

"Evet." Kelimeyi dudaklarımın arasından zorla çıkarıyorum ve gülümsemesi zafere dönüşüyor.

"Öyle olmalısın. Ama aynı zamanda küçük bir yalancısın." Başparmağını her geçen an daha da ıslanan tangamın kumaşında gezdiriyor. "Zaten benim için ıslanmışsın. Bundan hoşlanıyorsun. Benim merhametimde olmak. Sana ne yapacağımdan emin değilsin. Seni parmaklayabilirim, tatlı amını yiyebilirim ya da seni becerebilirim. Ya da üçünü birden yapabilirim."

Kalçalarım birbirine kenetlenmeye çalışıyor ama bağlar ayak bileklerimi kilitli tutuyor. Mount yine de esneyen kaslarımın hareketini kaçırmıyor.

"Sen pis bir kızsın Keira. Ama ben senin bu yönünü hep biliyordum."

"Nasıl?" Talep, titrek bir nefesle ortaya çıkıyor.

Cevap vermek yerine diğer eliyle tanga'nın dantelini kopararak onu serbest bırakıyor.

"Kendi kendime bu amcığın tadına bakmayacağıma, sikimi ağzına gömmeden sana zevk vermeyeceğime yemin ettim ama bu gece birden fazla kuralımı çiğnememe neden oldun."

Burnu iç uyluğumda gezinirken vücudumu bir ürperti kaplıyor. Kokumu içine çekiyor, sonra ağzını merkezimin üzerine kapatıyor ve beni yutmaya başlıyor. Bir parmağıyla girişimi yokluyor, her hareketinde ıslaklığım artıyor, sonra parmağını içeri itiyor ve aynı anda klitorisimi sertçe emiyor. Saldırı planını, *Keira'nın anında* gelmesini sağlayan ve şok edici bir zevk dalgası yaratan bir tür kutsal olmayan oyuna dönüştürüyor. Saçlarına uzandığımda sırtım masadan kalkıyor ve onu çekip almak mı yoksa yoğun hissi tekrar tekrar yaşayabilmek için bacaklarımın arasında tutmak mı istediğimden emin değilim.

Parmaklarım saçlarına gömülür gömülmez, başını sallayarak yüzünü geri çekiyor.

"Emirleri yerine getiremiyorsun."

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşıyor ve ellerime uzanıyor.

"Ne-"

"Göreceksin."

Bileklerimi karmaşık bir zincirle birbirine bağlanmış yastık kaplı deri kelepçelerle sarıyor. Mount omurgamı yüzeye doğru itiyor.

ve bağlı ellerimi başımın üzerinden geçirip aşağıda bir yerdeki kancaya takıyor.

Vücutumu masasının üzerine yayılmış, yenmeyi bekleyen bir ziyafet gibi inceliyor.

Beyaz elbise şimdi daha anlamlı geliyor. Kendimi kesinlikle kurbanlık bir sunu gibi hissediyorum.

"Artık o amcığı huzur içinde yiyebilirim ve sen beni durduramazsın."

"Eğer bu bana orgazm işkencesi yapacağın kısım sa, benim için sorun yok."

İtiraf eder etmez, bir parçam onu geri almak istiyor, ama bununla ilgili bir şey de beni güçle dolduruyor. Sanki bir seviyede Mount'a bu ayrıcalığı *tanıyorum*. Belki de aklım iyice karışmıştır, çünkü yüzünde beliren kendini beğenmiş ama gizemli gülümseme, yarıda bıraktığı içine daha hızlı dönmesini istememe neden oluyor.

Benden ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibi başını yavaşça iki yana sallıyor ve bu da tutunmaya çalıştığım güç kırıntılarını pekiştiriyor.

Tekrar bacaklarımın arasına çömelip kalın bir parmak ucuyla klitorisimin etrafında döndüğünde, kıvraniyorum, baskıyı artırmak için kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, durumu bulunduğum yerden elimden geldiğince kontrol etmeye kararlıyım. Bağlı olabilirim ama artık kendimi çaresiz hissetmiyorum.

Mount klitorisimi dişlerinin arasına alıyor ve vücutumda bir miktar acıyla karışık bir arzu sarsıntısı yaratacak kadar sert ısıtıyor.

Dişlerini bıraktığında hafif bir sızı kalıyor ama bu acı değil. Bundan daha karmaşık. Eğer bunu yapmaya devam ederse, önümüzdeki altmış saniye içinde boşalacağım.

Klitorisimi yalayıp tekrar ısırmadan önce girişimi dilliyor ve ben inliyorum, başım bir o yana bir bu yana savruluyor. Protestolar

Ağız geri çekilirken dudaklarımdan düşüyor ve klitorisimi tekrar bir parmak ucuyla daire içine alıyor.

"Bunu seviyorsun. Zevkle birlikte acının ısırması. Klitorisin üzerindeki baskı seni sürekli uç noktaya taşıyor. Ya seni her zaman o sınırdaki tutabilseydim? Her an boşalmaya hazır?"

Şeytani aklının nereye gittiğini merak ederek yutkunuyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir deney." Masanın kenarına uzanıyor ve bir paket çıkarıyor. Ne yaptığını görmek için kollarım bağlıyken başımı kaldırabildiğim kadar kaldırıyorum. Bir gümüş parıltısı görüyorum.

"Nedir o?"

"Göreceksin. Ya da daha doğrusu hissedeceksin."

Soğuk metal, ısınmış merkezime sürtünüyor ve tam olarak neye sahip olduğunu biliyorum - bir tür kısıp.

"Bakalım bunu nasıl seveceksin." Kısıp şişmiş klitorisimin üzerine hafifçe kapatıyor ve omurgamın tekrar masanın üzerine çıkmasına neden oluyor.

Baskı geldiği kadar hızlı bir şekilde dağılıyor.

Onu geri istiyorum. Magnolia bana ikimiz de istekliysek utanılacak bir şey olmadığını söylemişti ve bu ne kadar berbat bir durum olsa da bana verdiği şeyin daha fazlasını istiyorum.

"Sana itaatsizlik etmemen gerektiğini hatırlatmak için günün yirmi dört saati bir kelepçe takabilirim ama bu güvenli ya da sağlıklı değil."

Bunlar ağızdan çıkmasını beklediğim son sözler ve hiçbir yanıtlım yok. Ama ayağa kalktığı anda ve baskı tekrar geri döndüğünde, orgazma doğru ilerliyorum. Bir kez daha bırakıyor.

"Ama başka bir seçenek daha var, bence bayılacaksın. Ve seveceğimi biliyorum."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama sınıra o kadar yakınım ki ihtiyaçtan aklım başımdan gidiyor. "Lütfen-"

"Gelmek ister misin?"

"Evet!"

"O zaman bana o küçük tatlı başlığı deleceğini söyle, böylece mücevher her hareketinde klitorisini ovacak, seni ıslak ve benim için hazır tutacak."

Sözleri kafamdaki şehvet dolu sisi delerek beni gerçekliğe geri sürüklüyor.

"Ne?"

"A kaput piercing. Bu olacak yükseltmek senin her hissi. Hatta bazı kadınlar bunun spontane orgazmlara neden olduğunu iddia ediyor."

Ağzım açık kalıyor ama muhtemelen sandığı gibi şoktan değil.

Düşüncelerime nasıl sızabiliyor?

Yıllardır kapüşonumu deldirmeyi düşünüyordum ve Brett'le tanışmadan önce neredeyse deldiriyordum. Bir keresinde bu konuyu ona açmıştım ama aptalca bir fikir olduğunu söyleyip reddetmişti.

Yine de bu beni istemekten ve nasıl bir şey olacağını merak etmekten alıkoymadı. Mount her tepkimi ve yüz ifademi okuyormuş gibi beni incelerken kalçalarım bir o yana bir bu yana kayıyor.

"Daha önce yaptırdın mı?" Bu aslında bir soru, bana gerçekten sorduğu birkaç sorudan biri.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır."

"Ama yaptırmak istedin."

Bunu itiraf etmek istemediğim için dudağımı ısırıyorum.

Mount'ın itirafımı duymasına gerek yok. Bunu yüzümden okuyor.

"Bu gece deldiriyorsun."

Bu sefer ağzım şok içinde açık kaldı. "Ne?"

"Bu amcığı kendime saklayacağıma yemin ettim, ama seni kendi seçtiğim mücevherlerle deldirmek istiyorum. Bir zümrüt. Seni her açtığımda

Bacaklarımın, senin gözlerin gibi parladığını görmek istiyorum."

Dili klitorisimin etrafında dolaşıyor, ısırmadan ve çekiştirmeden önce alay ediyor ve test ediyor. Kalçalarım ağzına doğru bastırarak baskıyı artırıyor ama o yine geri çekiliyor.

"Bana istediğini söyle."

"Boşalmak istiyorum," diyorum onun yerine.

"O piercingi istediğini itiraf edene kadar olmaz. Onu bacaklarının arasında hissetmek istediğini ve her hareket ettiğinde, kıcın ya da amın dolu olmasa bile beni düşüneceğini."

Parmağı tembelce giriş yerimde dolaşıyor, ilk boğuma kadar girip çıkıyor, çığlık atmak isteyene kadar benimle alay ediyor. Bir doksan saniye daha sessizliğimi korumayı başarıyorum. Kafamın içinde sayıyorum ve daha fazla kendimi tutamıyorum.

"Bırak geleyim."

Parmağı içime dalıyor, şimdi beni beceriyor.

"Sen bana istediğini söyleyene kadar olmaz. Bunu yüzünde görebiliyorum ama o sikilebilir dudaklarından duymam gerek."

Bu noktada, bu manipülatif orospu çocuğunun talep ettiği neredeyse her şeyi kabul etmeye hazırım, ama bunun yıllardır gizlice istediğim bir şey olduğu gerçeği? Kaybedecek neyim var ki?

"İyi! Evet! İstiyorum. Şimdi, bırak geleyim."

Sözüne sadık kalan Mount beni tekrar yutuyor, dudakları, dişleri, dili ve parmakları beni rekor sürede boşaltıyor. Orgazm vücudumda bir tür vudu büyüsü gibi parıldar parıldamaz ayağa kalkıyor ve eteğimi aşağı indiriyor.

"Sakın sana istediğin hiçbir şeyi vermediğimi söyleme."

Cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. Hâlâ masaya bağlı olduğum yerden uzaklaşırken konuşmaya başlıyor.

"Bir piercingciye ihtiyacım var. Bu gece. Kadın." Mount duraklıyor. "Evet, iş görür. Konuşursa ne olacağını bildiğinden emin olun. Onu on beş dakika içinde ekipmanları ve altın ve zümrüt takılarıyla birlikte buraya getirin." Bir duraklama daha. "Bunu gerçekleştir." Telefonu kapattı.

Kabul ettiğim şeyin gerçekliği içime çöküyor. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Şimdi mi? Bu gece mi?"

Mount dönüp bana baktı. "Sana tekrar düşünmen için bir şans vereceğimi mi sanıyorsun? Bunu istiyorsun. Yıllardır istediğine bahse girerim." Sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi başını yana eğiyor. "Doğruyu söyleyebilecek misin, yoksa bana yine yalan mı söyleyeceksin?"

Meydan okuması beni dürüst olmaya zorluyor. "Bunu düşündüm."

"Neden yapmadın? İsteddiğin her şeyin peşinden gidiyorsun."

Cevap vermiyorum ama muhtemelen doğru olan bir varsayımda bulunuyor.

"Ah. Artık böyle bir sorunun yok. Bence çok seksi ve seni piercingli görmek için sabırsızlanıyorum."

Bağlarımı çekiştiriyorum. "Sen. . . o geldiğinde beni böyle mi bırakacaksın?" Bir kadın istediğini duydum ve aslında bunun için minnettar oldum.

"Seni serbest bırakırsam uslu duracak mısın?"

"Bu kelimeden nefret ediyorum," dedim ona. "Beni çocuk gibi gösteriyorsun."

Çömeldi ve sorusunu yeniden sormadan önce ayak bileklerimden birinin tokasına uzandı. "Ağzını tıkamadığım ve seni bağlı tutmadığım için beni pişman mı edeceksin? Çünkü önümüzdeki bir saat içinde yapacaklarının sonuçları sadece seni değil, başka birinin hayatını da etkileyecek."

Başımı sallamadan önce birkaç kalp atışının geçmesine izin veriyorum. "Endişelenecek bir şey yok."

Bu cevap üzerine bir kahkaha atıyor ve bileklerimi serbest bırakmak için önce o bileğimi, sonra da diğerini çözüyor.

"Bu neden komik?"

"Bir gün sana anlatabilirim."

Bacaklarım serbest kaldığında, onları tekrar açmam gerekeceğinin farkındayım, ama bu sefer elinde iğne olan bir yabancı için. Sonunda üniversiteden beri istediğim ama hiçbir zaman yaptıracak kadar cesur olamadığım o yaramaz piercingi yaptıracam.

Mount'ın yaptığı bu mu? Beni konfor alanımın dışına mı itiyor?

Kuşkusuz. Ve

bu hoşuma

gidiyor.

On beş dakika içinde kapı çalınır ve Mount, "Girin," diye seslenir.

Kitaplık sürgüyle açıldı ve Scar, benim *gibi olmayan* bir kadını içeri aldı.

bir yabancı.

"Delilah?"

Gözleri parlak mavi perçeminin altında genişliyor. "Vay anasını. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Ve bu konuda çeneni kapalı tutacaksın," diyor Mount ona, sesi tehditkâr.

Delilah benden ona bakıyor, duruşu sertleşiyor. "Bunu sadece o isterse yaparım. Eğer bu onu zorlamaya çalıştığın bir şeyse, başka birini bulman gerekecek."

Mount'un ifadesi bu sabah olduğu gibi granit gibi sertleşiyor ve acaba onun diğer yüzünü gören tek kişi ben miyim diye merak ediyorum. Magnolia'nın öğleden sonra bana söyledikleri durumun böyle olduğunu düşündürüyor ve bu bilgiyle ne yapacağımdan henüz emin değilim.

"Sabaha kadar yaşamak istiyor musun?" Mount, Delilah'ya soruyor ve o da dudağını ısırtıyor.

Ona zarar vermesine asla izin vermeyeceğim. Odada başka biri varken aynı adam *olmadığını* yeni keşfettiğimi göz önünde bulundurarak, onunla konuşmadan önce ilk kez ses tonumu ayarlıyorum.

"O bir arkadaş. Sorun yok." Bir elimi uzatıp takım elbise ceketinin kolunu yakalayarak hafifçe çekiştiriyorum.

Mount bakışlarını ona dokunduğum yere indirdikten sonra yeni bir yoğunlukla yüzüme diyor.

"Hiçbir şey söylemeyecek," diyorum sessizce.

Sessizliğinin ağırlığı neredeyse hepimizi eziyor. Sonunda konuşuyor. "O zaman bir sorunumuz yok."

Kolundaki tutuşumu bıraktığımda, parmaklarını yumruk haline getirmeden önce esnetiyor. Bir saniye sonra parmaklarını açıyor ve ellerini takım elbise pantolonunun ceplerine sokuyor.

Odanın öbür ucuna, Delilah'nın durduğu yere bakıyorum. Duruşu gergin, sanki çıkışa doğru koşmaya hazırlanıyor ve onu suçladığımı söyleyemem. Onun maruz kaldığı Mount, herkesin tanıdığı acımasız bir piç.

"Bunu yapmak istiyorum,"
diyorum ona. "Emin misin?"

"Evet."

"İçki mi içtin?" diye soruyor.

"Başka soru yok." Mount cevabını yapııştırıyor.

Delilah ona bakıyor, bana dönmeden önce sadece bir anlığına bakışlarıyla buluşmak istiyor. "Kanama sorunları için bilmek önemli."

Ona cevap veriyorum. "Tamamen ayığım."

Bana öyle bir bakıyor ki, *"Ayık olabilirsin ama bu durumda bir şeyler tamamen berbat durumda"* diyor.

Delilah bu konuda haksız değil.

"Tamam, o zaman şunu yapalım," diyor başını sallayarak ve Scar az öncesine kadar elinde olduğunu fark etmediğim alet çantasını ona uzatıyor. Onu verir vermez de odadan çıkıyor.

Birkaç dakika içinde tekrar Mount'ın masasına uzanıyorum, bu sefer kendi isteğimle. Ya öyle ya da aklımı kaçıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada ikisi de olabilir.

Delilah birkaç dakika sonra beni dezenfekte edip hazırlıyor ve Mount masanın yanında, benim yanımda duruyor.

Anatomimin *çok* hassas bir bölgesinden geçecek olan uzun, kalın iğneyi, bir ucuna takılmış mücevheri, istendiği gibi zümrüt kristalli altını gördüğümde kararımı yeniden sorgulamaya başlıyorum.

Delilah, sanki Voodoo Ink'te oturuyormuşuz ve bu çılgın bir ev ziyareti değilmiş gibi, "Benim için birkaç derin nefes alıp ver," diyor. "Hayal ettiğin kadar kötü değil. Söz veriyorum."

Söylediği gibi nefes alıyorum ama hâlâ içimde bir korku var.

"Tamam," diyor Delilah. "Sana derin bir nefes almanı söyleyeceğim.

Burnundan içeri çek ve sonra ağzından dışarı üfle, sen farkına bile varmadan işimiz bitmiş olacak. Derin nefes al," diye emrediyor ve elim yanımda yılan gibi uzanıyor, itaat ederken Mount'un parmaklarına kenetleniyor. "Şimdi üfle."

Bunu yaparken elini kavıyorum ve o da beni

sıkıyor. Acı orada ve bir anda yok oluyor.

"Ve neredeyse bitirdiniz." Delilah'nın sesi tebrik ediciydi. "Sadece şunu sökmeme ve mücevherin ucunu sıkılaştırmama izin ver, sonra gitmeye hazır olacaksın."

Mount'ın elini tutuşumu gevşetiyorum ama o bırakmıyor. Kendi kendime bunun sebebinin ciğerlerimin hâlâ hiperventilasyona neden olabilecek bir hızda şişmesi olduğunu söylüyorum.

Birkaç etkili hareketten sonra Delilah ayağa kalkıyor ve lateks eldivenlerini çıkartıyor. Mount elimi anında bırakıyor.

"Her Şey hazır. Bakım sonrası talimatları sizin için bırakabilirim. Ama bir Şey var ..." Bakışları bana dönmeden önce bir an için Mount'a yöneldi. "Birkaç gün boyunca ona karşı nazik olmak isteyeceksin. Bir hafta içinde iyileŐir ama birkaç gün ağırdan al. AŐırına kaçarsan anlarsın. Ayrıca herhangi bir sorun ya da sorunuz olursa beni nerede bulacağınızı da biliyorsunuz."

Eteğimi indirip bacaklarımı kapatıyorum. "Teşekkür ederim. Bu konuda oldukça iyisin."

Delilah omuz silkiyor. "Nedense piercing yaparken hep takılıp kalıyorum ama bu oldukça kolay bir piercing. Meme uçlarından çok daha az acı veriyor."

Bakışlarım Mount'unakilere kayıyor ve umarım aklına bir Şey gelmiyordur.

Meme ularımın olduğu gibi kalmasından çok hoŐlanıyorum.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum vurgulayarak. "Onları deldirmeyeceğim."

"Güzel." Girdiği gizli kapıyı gizleyen panele bakıyor. "Şimdi, bu lanet yerden nasıl çıkacağım?"

KEIRA

A Delilah ayrıldıktan sonra Mount bana odama kadar eşlik etti ve ilk kez labirentin içinde yürümeme izin verildi.

gizli geçitleri ve merdivenleri görebiliyorum. Ancak dikkatimin çoğu bacaklarımın arasındaki yeni hassasiyete odaklanmış durumda. Her adımda klitorisim şişiyor ve vücudum ısınıyor.

Spontane orgazmlar gerçekten mümkün değil, değil mi?

Bu düşünceyi bir kenara itip başka bir şey düşünüyorum. Delilah beni delip geçerken Mount'ın ofisinde bir şeylerin değiştiği gerçeği gibi.

Hayatımda ilk kez ona kendi isteğimle dokundum ve Mount'un bu gerçeği kaçırmadığını biliyorum. Belki de bu yüzden odamın Mount'un kutsal mekânı olduğunu varsaydığım yerle ilişkisini görebilme ayrıcalığına sahip oluyorum.

Bunun tek bir bina olmadığını, ben doğmadan en az yüz yıl önce inşa edilmiş, koridorlar ve merdivenlerle birbirine bağlanan birden fazla bina olduğunu fark etmem uzun sürmüyor. En iyi tahminim? Fransız Mahallesi'nde bir yerdeyiz ve açık bir avludan geçerken, çok uzakta olmayan şenlik seslerini duyabiliyorum.

Hangi anlamına gelir ve bina veya binalar vardır en çok Muhtemelen

Ses geçirmez. Bildiğim iyi oldu. Ayrıca kapıda ferforje bir kapı görüyorum.

Avlunun arkasına geçip bir sokaktan ya da caddeden geçen bir arabanın arka lambalarını yakalıyorum.

"Bu gece seni sikmeyeceğim, tabii sabahı o tıkala geçirdikten sonra kıcının hazır olduğunu düşünmüyorsan."

Bakışlarımı Mount'unkilere çevirdiğimde araba ve kapı düşüncesi kafamdan kayboluyor.

"Bu zor bir hayır olurdu, şef."

Beni başka bir binaya götürürken dudaklarından sert bir kıkırdama çıkıyor, sanırım bu bina benim süitimin bulunduğu yer. İçerideki odalara ulaşmadan önce iki merdiven daha çıkıyoruz.

Mount kapıyı açtı ve içeri girmemi işaret ettikten sonra beni takip etti. "O zaman eğitimi hızlandırsak iyi olur. İhtiyacın varsa tesisleri kullan, sonra seni yatağın ucuna eğilmiş, çıplak ve bekler halde istiyorum."

"Ne?" Şaşırmış gibiyim çünkü bu gece zaten yeterince bunaltıcıydı.

"Daha kalın bir tıkaç almazsan kıcını sikime uyacak şekilde başka nasıl esnetebilirim?"

"Sadece bir gün oldu! Bu bir süreç. Haftalar sürmesi gerekir."

Aşağı uzanır ve takım elbisesinin pantolonuna bastıran kalın şaftı kavrar. "Üç günün var ve ben cömert davranıyorum. Şimdi git."

Delilah'nın bulunduğu odada olduğundan daha yumuşak olan ses tonu yine de tartışmaya davet etmiyor. Ben de bir şeylerin değiştiğini sanmıştım. Görünüşe göre yanılmışım.

Banyoda işimi hallediyorum, yeni mücevherim klitorisimle birleşip içime bir zevk sarsıntısı gönderirken nefesimi içime çekiyorum.

Aman Tanrım. Belki de şu spontane orgazm olayı doğrudur? Bu benim için sorun olmayabilir.

Banyodan çıktığımda Mount'ı bir elinde başka bir kutu, diğesinde kayganlaştırıcıyla ayakta buluyorum.

"Ne kadar beklersen, bundan o kadar az zevk alacaksın."

Dudağımı ısııyorum çünkü hem yeni piercing hem de daha önce olanlar yüzünden zaten tahrik olmuş durumdayım. Yatağın ucuna doğru eğiliyorum, ilk defa beni bu şekilde becermesi için mükemmel bir yükseklik olduğunu fark ediyorum.

Acaba bu kasıtlı mı?

"Aferin kızıma. Eteğini kaldır ve bana o olgun şeftali kıcını göster."

Onun edepsiz sözleri her seferinde beni mahvediyor.

İtaat ediyorum, çünkü yapamıyorum. Mantıklı değil, ama yatakta kıvranırken, yeni mücevherleri çarparken, klitorisimden geri kalanıma doğru zıplayan zevk sarsıntıları gönderirken böyle hissediyorum.

"Lanet olsun, hangisi beni daha çok tahrik ediyor bilmiyorum. Benimle kavga etmen mi yoksa itaat etmen mi?" Avuçları neredeyse saygıyla kıcımı okşuyor. "Seni şu anda becermek istesem de yapmayacağım. Ama o am için bir hafta beklemeyeceğimden eminim." Soğuk bir yağ damlası çatlağıma çarpıyor ve Mount onu deliğimin etrafına yayıyor.

Artık başıma gelecekleri bildiğim için gerilmemeye çalışıyorum. Bugün nefret etmek istediğim zamanlarda bile bundan zevk almadığımı söyleyemem.

Deliği kayganlaştırıcıyla yağlarken, daha az dirençle yol verene kadar bir parmağıyla bastırıyor. "Artık tamamen bakir bir bölge değil, ama sikim bu dar deliğe gömülene kadar resmiyet kazanmayacak." Yağlanmış parmağı içeride ikinci boğuma kadar kayıyor ve ben ona karşı geri bastırma dürtüsüyle savaşıyorum. "Bu tıkaçtan sonra iki parmak alacaksın ve ben seni daha fazla gereceğim. Sonunda sığacağım ve sen buna bayılacaksın."

Ona inanıyorum ve bu beni herhangi bir popo tıkacının yapabileceğinden daha fazla korkutuyor.

Parmağını çıkarıp tıkacı yağıyor ve ucunu bana doğru bastırıyor. "Kukunu yatağa doğru bastır ve ben içeri kaydırırken dışarı it. Bu daha kalın ama yine de benim sikim kadar büyük değil."

Dediğini yapıyorum, yeni mücevherimin üzerindeki baskı klitorisimden bir kıvılcım selini serbest bırakırken, tıkacı içeri bastırıyor ve beni onunla yavaşça beceriyor.

"Benim küçük zebanim sonunda iyi bir kız gibi davranıyor. Sonunda sana verdiğim şeyi alıyorsun. Kıçını sikmeme izin veriyorsun. Klitorisini delmeme. Seni kucağımda domaltıyorum."

Sözleri beni bir feryatla orgazmın eşiğine getiriyor. Kendi çığlıklarım neredeyse onun sözlerini bastırıyor, ama yine de onları yakalıyorum.

"Yüce Tanrım, şu anda seni o kadar çok istiyorum ki, ama-" Kendi sözlerini kesiyor ve son bir hamleyle fişi yerine oturtuyor.

Ben soluk soluğa bir inilti çıkarırken Mount elbisemin eteğini indiriyor, dönüyor ve ben ayağa kalkmadan yatak odasının kapısına varıyor.

Adım adım uzaklaşırken tek görebildiğim, geniş omuzları boyunca uzanan mükemmel dikim takım elbisesinin görüntüsü. Ama her zamanki sessiz çıkışını yapmıyor.

Bu sefer kapı çarpıyor ve ben şimdiye kadar hiç olmadığım kadar şaşkın kalıyorum.

Bacaklarımın arasında yeni bir karıncalanma hissediyorum ama kafa karışıklığına neden olan *aksesuarlarım* değil. Hayır, bunun nedeni her şey başladığından beri ilk kez şeytana lanet etme isteği duymadığım çok özel bir adam.

KEIRA

Mount ertesi sabah bir parçamın umduğu gibi odamda beklemiyor.

Fişi kendim çıkarıyorum ama beni bekleyen başka bir kutu yok. Ancak başka bir kıyafet var. Bu kez beyaz bir bluz ve altın zincir kemerli yüksek belli siyah pileli bir etek. Sütyen dantelli ve beyaz ve bugün meme uçlarımı korumada marjinal olarak etkili olabilir gibi görünüyor, çünkü piercing beni normalden daha hassas hale getiriyor. Takılara sürekli sürtünen ve beni mümkün olan en iyi şekilde çıldırtan eşleşen külotlar var. Ayakkabılar siyah rugan ve şimdiye kadar giydiğim her şeyden daha yüksek. Ayrıca her zaman imrendiğim ama asla alamadığım o meşhur kırmızı tabanları var. Ayaklarımı içine soktuğumda, dolabın boy aynasında görünüşümü incelemekten kendimi alamıyorum.

İyi görünüyorum. Bunu ben bile kabul edebilirim.

Oturma odasında bekleyen kahvaltıyı yiyorum, ama Mount hala ortaya çıkmıyor. Scar'ın beni almasını bekliyorum ve dün geceden ve başlığım olmadan odama kadar eşlik edilmemden sonra, temelli gittiğini umuyorum.

Ama öyle olmadı.

Nedense, daha önce olduğundan daha aşağılayıcı görünüyor, tabii bu mümkünse.

İçki fabrikasının kapısından içeri girerken, bütün gün işime odaklanacağıma ve başka hiçbir şeye odaklanmayacağıma yemin ediyorum.

Ben marjinal olarak   Başarılı. I   bekle   için   başka bir
Metin   gelen   bilinmeyen numara.

Hiçbir şey yok.

Yemek teslimatı yok. Not yok. Tam bir sessizlik, sanki Mount hayatımdan kaybolmuş ve geriye tek hatıra olarak bir kapüşon piercingi bırakmış gibi.

Bu iyi bir şey, diyorum kendi kendime, bir şeylerin çok yanlış gittiğinden endişelenmeye başlasam bile. Temperance'ın futbol etkinliğinin son detaylarını belirlemesine yardım ediyorum ve aylardır başarılması imkânsız bir görev olan yapılacaklar listemdeki neredeyse her maddeyi kontrol ediyorum.

"Bugün canavar modundasın patron. İyi iş çıkardın."

Asistanım ofisimden çıkarken ona gülümsüyorum. "Ben sadece canavar modunda çalışırım. Her zaman."

Son bir görevi tamamlayıp günü bitirmeye hazırlanırken, Temperance kapıyı çalmadan ofisime dalıyor.

"Vay anasını. Haberleri gördün mü?"

"Hayır. Ne oldu? Biri takas mı edildi?"

Zaten solgun olan yüzü kalan rengini de kaybediyor. "Hayır. Bu öğleden sonra Lloyd Bunt'ın cesedini buldular."

Şakaklarıma çarpan ve kulaklarımda uğuldayan kan dışında içimdeki her şey hareketsizleşiyor. "Ne dedin sen?"

"Lloyd Bunt. Ölmüş. İntihar ya da cinayet olduğunu söylüyorlar. İkisini de eleyebilmiş değiller. Ama yalnız değildi."

Parmaklarımı masa sandalyemin kollarına doladım. "Yanında kim vardı?"

"Bir fahişeyle. Ölüm sebebinin otoerotik boğulma olduğuna dair spekülasyonlar var."

Lloyd Bunt. Cinayet. Ya da intihar. Ölü bir fahişeyle. Gerçekler, kafa kafaya çarpışan arabalar gibi beynime çarpıyor.

"Bu korkunç." Sesim titriyor ve bunu gerçekten söylüyorum. Daha birkaç dakika önce, kredi belgelerini ait oldukları dosya dolabına geri koyarken, bugün benimle iletişime geçmediği için kendimi şanslı sayıyordum.

Şimdi nedenini biliyorum.

Ya da kim olduğunu.

"Gitmem gerek." Çantamı ve trençkotumu alıp Temperance'ın yanından hızla geçerek ofisimden çıkıyorum.

Scar arabasıyla dışarıda bekliyordu. Arka kapıyı çekip açtım, gelip benim için almasını beklemedim.

"Beni ona götür," diye talep ediyorum.

Scar dikiz aynasından bakışlarımı karşılıyor ve kapüşonu bana fırlatmadan önce başını sallıyor.

Kaputu çekerken şikâyet etmiyorum çünkü Mount'ı *hemen* görmem gerekiyor. Dönüş için her zamanki -ve sanırım gülünç derecede verimsiz- rotayı izliyoruz ve Scar beni oturma odama taşıırken karşı koymuyorum.

Hapishane hücrem.

Sadece iş izni ile çıkabildiğim hücreme.

Şüphelendiğim şey doğruysa, bununla ilgili her şey tamamen ve tamamen yanlış geliyor.

Mount sadece acımasız değil. O bir psikopat.

Odada volta atıyorum, o sonsuzluk gibi hissettiren bir süre sonra nihayet gelene kadar kendimi daha fazla zorluyorum.

Sorumu ona yöneltmeden önce konuşmasını beklemiyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

Zaten boş olan yüz ifadesi değişmiyor. "Neyi yaptın?" "Onu sen mi öldürdün?"

Mount o kibirli lanet kaşını kaldırıyor. "Daha açık olman gerekecek."

"Lloyd Bunt. Bankacım."

"Dün seni cinsel ilişkiye zorlamaya çalışan kişi mi?" Mount soruyor.

Midem yere düşüyor. *Lloyd'un ölümünden ben sorumlu olamam. Olamam*, diyorum kendi kendime.

Mount'a farklı bir yanıt veriyorum. "Olay bu değildi. Sadece akşam yemeği istedi. Bir randevu."

"Ve daha fazlası için zorlamaya devam edecekti. Tam olarak istediğini elde edene kadar değerli içki fabrikasını tehdit edecekti. Seni becermek için." Mount'ın açıklaması sert ve boğazımda safra yükseliyor.

"Peki bunun *senin* yaptığından ne farkı var?" Bu suçlamayı ona bir bıçak gibi fırlatıyorum ve karanlık bakışları alevlenirken boş ifadesi kayboluyor.

"Borç karşılığında senden ne istediğim konusunda dürüst davrandım. Palavra yok. Lloyd Bunt *senin* borcunu silemezdi. Gerçek gücün tek bir kırıntısına bile sahip değildi."

"Ama-" Tartışmaya başlıyorum ama Mount araya giriyor. "Ve önemli bir fark daha var."

"Ne?"

"Sen onu istemedin."

Omuzlarım sertleşti. "Ve benim seni istediğimi mi düşünüyorsun?"

"İstediğini biliyorum, bunu kendine itiraf etsen de etmesen de."

"Seni kibirli pislik-" Mount öne doğru bir adım attığında, onu durdurabilecekmişim gibi bir elimi uzatıyorum. "Sakın bana dokunmaya cüret etme. Ya da bir daha asla."

Elim istediğim etkiyi yaratmamış olabilir ama sözlerim onu durduruyor.
Soğuk dediysem, *frijit* demek istiyorum.

Mount uzaklaşmak için döndüğünde yüz hatları bana karşı asla kullanmadığı granit maskeye dönüşüyor.

"Onu sen öldürdün, değil mi? Ve onu da!"

Mount bir kez daha sorumu duymazdan geliyor ve çıkarken kapıyı çarpıyor.

KEIRA

A Kapı kapanır kapanmaz çantamı ve telefonumu almak için koşuyorum. Telefonum çekmiyor ve internet bağlantım yok, ikisi de Mount tarafından kontrol ediliyor olmalı. Kapıya yönelip düğmeyi denemeden önce iki dakika kadar bekliyorum.

Serbestçe dönüyor.

Her şeye gücü yeten Mount öfkesinden en önemli şeyi unutmuştu: İsteksiz bir mahkûmu kilitli olmayan bir hücrede tutamazsınız.

Avluya ulaşana kadar dün gece kullandığımız yolu takip ederek koridora fırlıyorum. Koridorlar sessiz ve boş, kameraların beni yakalaması da umurumda değil. Amacım o bana ulaşamadan kapıdan çıkıp gitmek.

Tanrı mı bana gülümsüyor yoksa kaderin bir cilvesi mi sonunda lehime işliyor bilmiyorum ama avlu kapısı anahtarla değil içeriden çift sürgüyle kilitlenmiş.

Fransız Mahallesi'nin tanıdık bir bloğunun çatlak kaldırımına çıkar çıkmaz özgürlüğün ilk nefesini alıyorum ama bunun kıymetini bilmek için zaman kaybetmemem gerektiğini biliyorum. Taksilerin beklediğini bildiğim bir sokağa doğru koşuyorum, Mount ya da Scar'ın beni her an gölgelerin içine çekmesini bekliyorum.

Ama yapmadılar.

Muhtemelen ifte cinayeti örtbas etmekle meşguller.

Duran ilk taksiye biniyorum ve şoföre dairemin adresini veriyorum. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama Mount'ın oraya gitmeyecek kadar zeki olduğumu düşüneceğini ve bunun da bana biraz zaman kazandıracağını umuyorum. Olabilir.

Taksi şoförü trafikle mücadele ederken ben antamdaki daire anahtarlarımı keskin metal kenarları gözlerimi yaşartana kadar kavırıyorum. Her şey kontrolmden çıkıyormuş gibi hissetsem de kendimi tutmalıyım. Polise gitme riskini göze alamam çünkü Mount'un maaş bordrosunda kimin olduğunu bilmiyorum. Birden fazla kişi olduğuna bahse girerim.

Hiçbir şey göründüğü gibi değildir. Ya da belki her şey göründüğü gibidir.

görünüyor. Buradaki kötü adam Mount. Beni manipüle etti ve ben de onun büyüsüne kapıldım. Hikayenin sonu.

Bulunduğum bloğa varır varmaz taksiciye biraz para atıyorum ve kaldırımdan kapıya doğru koşuyorum. Yine her an yakalanmayı bekliyorum ve Tanrı bilir şimdi bana ne yapacaklar. Komodinimin çekmecesinde kilitli tuttuğum silahı bulmakla kaybedecek hiçbir şeyim ve kazanacak her şeyim yok. Kendimi korumanın bir yolunu bulduktan sonra, Mount'un maaş bordrosunda olmayan bir polis bulacağım.

Daireme adımıımı atar atmaz, açık mutfak ve oturma odasındaki her yüzeyi tarıyorum. Buraya kimse gelmiş gibi görünmüyor.

Yatak odasına koşuyorum, silahı ve mermi kutusunda kalan kadar mermiyi almaya niyetliyim. Hazır olmalıyım çünkü benim için geleceğini biliyorum.

Komodinin çekmecesine doğru koşarken, yatağın üzerinde duran bir kutu beni durduruyor. Siyah bir kutu. Mount'ın üzerimde kullandığı seks oyuncaklarının her birini taşıyanla aynı türden.

Yatağımdan alıp duvara fırlatıyorum, bırakacağı çukuru umursamadan. Yere bir vibratör ya da popo tıkacı düşmesini bekliyorum ama ikisi de düşmüyor.

Bir çift iç **ç a m a ş ı r ı n a** benzeyen bir şey ve bir kağıt parçası yere düşüyor.

Bu da ne böyle?

İçgüdüsel olarak omzumun üzerinden bakarak yavaşça odayı geçiyorum ve çömelerek onları alıyorum.

Mount'a ait olduğunu bildiğim kalın el yazısını bekliyordum ama kıvrımlı kadınsı harfler kendi elimle yazılmıştı.

Notu yazdığımı çok net hatırlıyorum.

Gece yarısı benimle Bal Masqué'de buluş. Hiçbir şey söyleme.

Sadece beni götür.

Tanıdık kelimeleri okumak beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Siyah kumaşı tutuyorum. Bal Masqué'de elbisemin altına giydiğim mücevherli sütyene uyması için özel olarak aldığım bir tanga.

Brett'le tanışmamızdan hemen sonraydı ve hala seksi, flörtöz bir aşamadaydık, bu kısa sürede fırtınalı bir kura dönüştü. Ertesi gün evlendik, büyük ölçüde o geceki olaylar sayesinde.

Mount bunlara nasıl sahip olabilir?

O geceye dair anılarım **c a n l a n ı r k e n**, omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor.

YEDİ AY ÖNCE

Bunu yaptığıma inanamıyordum ama Tanrım, sonunda kontrolü ele almak ve istediğimi talep etmek iyi hissettirdi. İhtiyacım olanı. Bu bir testti, Brett'in bana hayatım boyunca özlediğim şeyi verecek adam olup olamayacağını öğrenmek için gerçek bir test.

Notu almış olmasını umarak karanlık oyuğa, dans edenlerden uzağa kaydım. Eğer almadıysa, eve hayal kırıklığına uğramış ve cinsel açıdan hüsrana uğramış olarak dönecektim.

Temelde, hayattaki normal durumum, özellikle de son zamanlarda öyle görünüyordu.

Kıyafetime uymasa da taktığım saate baktım, çünkü gece yarısı teslim tarihini kaçırmadığımdan emin olmak istiyordum.

Sorumluluk almaktan korkmayan bir adama ihtiyacım vardı ve notumda yaptığım gibi hecelemeden başka neye ihtiyacım olduğunu nasıl daha net ifade edebileceğimi bilmiyordum. Bana kalırsa bu Brett ve benim için ya tamam ya devam demekti.

Saatimin iki kolu da on ikiyi gösteriyordu ve buluşmalarla bilinen gizli bölmenin duvarına doğru döndüm. Dürüst olmak gerekirse, boş bulduğum için şanslıydım. Şanslı değildim. İnsanlar son yarım saattir beni burada görür görmez, başka bir yer bulmak için uzaklaştılar.

Onların sahip olduğu şeyi istiyordum. Neden bu kadar çok şey istiyordum ki?

Arkamdaki mermer zeminde ağır ayak sesleri duyuldu ve yüzümü duvara doğru tutarak hareketsiz kaldım. Meme uçlarım zirve yaptı ve beklentiyle kalçalarımı birbirine kenetledim. Bu gecenin ne kadar inanılmaz olabileceğini düşündüğümünden beri çoktan ıslanmış ve hazırdım.

Bir el çıplak omzuma kapandı ve dönmeye çalıştığımda diğer eli beni belimden kavradı ve beni aşağıya doğru itti.

ellerimi yumuşak bir şeyle bağlamadan önce. İpek mi?

Teşekkürler Tanrım!

Hiçbir şey söylemedi ve narenciyenin baharat ve odunsu notalarla karışmış eşsiz kokusu üzerime sinerek arzumu bir kademe daha artırdı. Belimdeki el uzun balo elbisemin eteğini kavradı ve serin hava tanga giymiş arkamdan akana kadar yukarı çekti. Loş ışıkta göz kırpan parlak kristalleri görüp göremediğini merak ettim. Bu durum için özel i amařırđ almak muhtemelen aptalcaydı ama ben her zaman iyimserdim.

Kıımı avuçlayıp sertçe sıkarken inledi, dokunuşunda hiç tereddüt yoktu. Sadece ihtiyaım olan baskınlık vardı.

Tekrar başımı çevirmeye çalıştım ama bana izin vermedi, bir elini boğazıma doladı ve çökmekte olan kokusu üzerime sinerken beni kendine doğru çekti.

Bu hareket her şeyi anlatıyordu. Kontrol ondaydı ve ben onun merhametine kalmıştım, ki bu tam da istediğim şeydi.

Boğazımı serbest bırakarak saçlarımı avuçlarının arasına aldı ve beni birkaç santim daha ne eğilmeye zorladı.

Bir ayaęđ benimkini drtt ve ben de bacaklarımı onun için isteyerek açtım.

"Lütfen" dedim. Yalvarışım bir inilti olarak çıktı ve o da bunu derin bir hırıltıyla karşıladı.

Elini bacaklarımın arasına kaydırmak için saçlarımı serbest bıraktı. Tangam sırlsıklam olmuştu. Arzularım kalçalarımın ařaęđ damlıyordu ama bundan utanmıyordum. Derin iniltisi bana bunun çok seksi olduğunu düşündüğünü söyledi.

Bir parmağını tangamın arka askısının altına soktu ve kayganlığıyla sırlsıklam olan kısma kadar takip etti. İşte o zaman gerçekten de olmasını umduğum barbara dönüştü.

Kavrayışı üst banda gitti ve narin dantelleri parçalayarak kalçalarımın kopardı. Hiç vakit kaybetmeden klitorisimi buldu ve kalın bir parmağını içime sokmadan önce yavaş daireler çizerek onunla alay etti.

"Ahhhh." Nefes nefese inlediğimde durakladığında, onu devam etmeye teşvik ettim. "Hayır. Durma. Lütfen. Beni sikmek zorundasın. Yemin ederim şu anda içimde olmazsan ölürüm."

Bir tatmin hırıltısı kulaklarımı doldurdu ve orgazmım içimde patlayana kadar klitorisimle alay ederek beni parmakladı. Zevk beni sararken eli kayboldu ama sadece bir anlığına. Ben hemen arkamdaki seslere odaklanırken balodan gelen müzik kayboldu. Bir fermuar. Prezervatifi yırtıp açarken folyonun kırışması.

Tanrıya şükür ikimizden biri düşünüyordu, çünkü bu noktada tüm normal beyin fonksiyonlarımı kaybetmiştim.

Bir eliyle elbisemin eteğini sırtıma tutturdu ve diğer eliyle sikini girişime doğru yönlendirdi. Kaygan sıcaklığıma oturtur oturtmaz ileri atıldı ve tek bir hamleyle kendini gömdü.

Kalınlığı beni çökertecek kadar gerdiğinde, neredeyse acı çekecek noktaya geldiğimde düzensiz bir nefes emdim, ama tek hissettiğim zevkti. İnemelerim çıgıllara dönüştü ve elbisemdeki tutuşunu serbest bıraktı ve eliyle ağzımı kapatırken, içime tekrar tekrar, her itişte daha sert ve daha derin becerdin. Bir çıgılık dudaklarımı terk etmekle tehdit ediyordu ve tek seçeneğim dişlerimi ağzımı kapatan avuç içine gömmekti, iz bırakabileceğimi umursamıyordum bile. Ağzı omzumun boynumla birleştiği kıvrıma düştü ve dişleri sertçe emmeden önce derimi sıyırdı.

Ağzını çekerken orgazmım içimde paramparça oldu ama hareketlerini durdurmadı. Elini ağzımdan çekti ve benimkini bağlarından kurtardı, birini dudaklarıma götürerek

Kendimi susturdum, böylece klitorisimi çalıştırmaya devam edebildi ve aynı zamanda beni daha sert ve daha derin sikebildi.

Orgazmımın sesini bastırma konusunda onun kadar iyi bir iş çıkaramadım. Bir tanesi daha içimden geçerken tüm balo salonunun "Evet! Tanrım, evet!" diye bağırdığını duyduğundan oldukça emindim.

İçimdeki kaslar onun kalın sikini sıkıca kavrarken, orgazmı beni bir güç hissiyle doldurdu.

Bunu ben de yaptım.

Ve bu inanılmazdı.

İçimden çekildi ve dengemi kaybettim, eteğimi düzeltmeye çalışırken yana doğru tökezledim. Çömelmeden önce bir elini belime koyarak beni sabitledi. Duvara yaslandım, hâlâ nefes almaya çalışıyordum. Sonunda aradığım kişiyi bulduğumu fark ettiğimde yüzümdeki sırıtış genişledi. Bana ihtiyacım olan her şeyi verebilecek adamı.

Ama arkamı döndüğümde gitmişti.

Hayal kırıklığı içime çöktü ama sonra onun sadece isteğimi yerine getirdiğini fark ettim. *Hiçbir şey söyleme. Sadece beni al.*

Ve yaptı da.

Olağanüstü bir şekilde.

Oyuktan çıkmak için bir adım attığımda, yırtık külotumu hatırladım. Onları birinin bulması ve sahibi hakkında spekülasyon yapması için ortalıkta bırakmayı kesinlikle istemiyordum. Mermer zemini neredeyse körlemesine aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Hay aksi. Nasıl olsa onları tekrar giyebilecek değildim.

Yüzümde yıllardır gördüğüm en büyük gülümsemeyle ve kendimi bu maskeli balonun kraliçesi gibi hissederek balo salonundan ayrıldım.

Yarın, Brett'le kaçmak için konuşacaktım.

GÜNÜMÜZ

O koku. Mount ultiatomunu verdikten sonra ofisimde asılı kalan kokunun aynısı. Ve o eller. Bana dokunma şekli.

Tanrım, maskeli balodaki o sahneyi kafamda o kadar çok tekrarladım ki, Brett birkaç pompadan **s o n r a** tatmin olmuş bir şekilde yuvarlanıp beni o gece sahibi gibi alan adama ne olduğunu merak etmemi sağladıktan sonra kendimi boşaltmak için.

Tüm benzerlikler. İnemeleri. Hırıltıları. Özür dilemeden alışı. Beni, sikilmeye ihtiyacım olduğu şekilde sikmesi.

Evliliğimin bir yalanlar ağı üzerine kurulu olduğunu zaten biliyordum ama Brett'le evlenme kararımın temelinin de aldatmaya dayandığını fark etmemiştim.

Mount'un bir şekilde o notu bulduğuna ve o gece benimle buluşmaya karar verdiğine hiç şüphem yok. Kim olduğumu nasıl bildi ya da neden buna karar verdi, hiçbir fikrim yok.

Ama bu neyi değiştirir?

Hiçbir şeyi.

Son birkaç günden sonra, vücudumla tanıdığım tüm erkeklerden daha iyi oynayabildiğini biliyorum - biri hariç. Tek rakibi kendisiydi.

Lanet olası piç.

Bunu ben istedim. Maskeli balodaki o gece ve bana her dokunduğunda. *Ona yalvardım.*

Ve bu gerçek ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor.

Onu öldürebilirdim.

Ama bu gece onu cinayetle suçladığımda yüzüne yerleşen soğuk maskeyi hatırlıyorum ve kendimi korumam gerektiğini biliyorum.

Komodinin lambasını açıyorum ve daha önce orada olmayan bir yığın belge beni karşılıyor.

Bankadan aldığım kredi. Senedin üzerinde dünün tarihi ile TAMAMEN ÖDENDİ damgası var. Kredi limiti. Vadeli senet. Hepsi. Neredeyse iki milyon dolar değerindeki borcun tamamı ödenmiş. Belgeleri karıştırıyorum, midem düğümlenirken aklımı kaçırmanın eşiğindeyim.

Bunu Mount yaptı. Bundan hiç şüphem yok.

Yığının en altına ulaştığımda, kutuda bulmayı beklediğim el yazısıyla yazılmış bir not buluyorum.

Şimdi borç iki milyonun üzerinde.

Sana sahibim.

Bunu kışına dövme yaptırmaktan çekinme, böylece kafan karışmaz.

KENDİNİ BEĞENMİŞ PISLIK.

Onu öldüreceğim.

Komodinin çekmecesini çekip açtım ama silahı sakladığım kilitli kutu yerinde yoktu.

Mount.

Hayatımda ne olursa olsun, öyle görünüyor ki, son zamanlarda cevap *Mount.*

Biri dairemin kapısına vuruyor, ben de ona doğru yürüyorum.

Ya savaşarak ölürüm ya da denerken ölürüm. Bu işe böyle girdim ve böyle bitireceğim.

Sürgüleri çevirip kapıyı açıyorum ama dışarıda Mount yok.

"Seni özledim Keira. Senin beni özlemediğini duydum."

Gözlerimi iki kez kırıştırıyorum, her şey kararmadan önce ölü kocamın karşımda durduğu gerçeğini idrak edemiyorum -çok canlı bir şekilde-.

Mount ve Keira'nın hikayesi *Defiant Queen*'de devam ediyor ve *Günahkâr İmparatorluk*. Bu sürükleyici hikâyenin devamını kaçırmak istemeyeceksiniz! Başlıklara tıklayarak *Meydan Okuyan Kraliçe* ve *Günahkâr İmparatorluk* için hemen ön sipariş verin.

Acımasız Kral hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim! Eğer birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakırsanız, çok minnettar olurum.

Bana meghanmarchbooks@gmail.com adresinden bir link gönderin, ben

de size bir

Kişisel not.

Haber bültenime kaydolmak ve abonelerim için sakladığım özel içerikleri almak için [buraya tıklayın](#). Ayrıca her seferinde ücretsiz bir kitap veriyorum ay!

Yaklaşan indirimlerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni da takip edinBookBub'](#)

M E G H A N İ L E B İ R L İ K T E C O N N E C T W I T H M E G H A N

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin: Web

sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#)

ABOUT THE AUTHOR

Meghan March'ın kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaparken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolay eğlenen ve müstehcenlik okumayı ve yazmayı sevdiği konusunda kesinlikle özür dilemeyen biri.

Geçmiş yaşamları arasında otomobil parçaları satmak, iç çamaşırı satmak, özel mücevherler yapmak ve şirket hukuku uygulamak yer alıyor. Edepsiz konuşan alfa erkekler ve onları dize getiren güçlü, arsız kadınlar hakkında kitaplar yazmak, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

meghanmarchbooks@gmail.com adresindeki okuyucularından haber almayı çok seviyor.

ALSOBYMEGHANMARCH

ÜÇLEME DAĞI

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

BAĞIMSIZ

Beni Geri Götür

Kötü Karar

BENEATH SERISI:

Bu Altında MürekkebinBu

Zincirlerin Altında Bu

Altında Bu

Altında Yaraların

Yalanların

Bu Altında Gölgelelerin

Gerçeğin Altında

FLASH BANG SERISI:

Flash Bang

Sert Şarj

Cihazı

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli Zevkler

Birliktelik

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli Kız

Aşk

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

